

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

"Whether writing
as Sherrilyn Kenyon
or Kinley MacGregor,
this author delivers
great romantic fantasy!"
Elizabeth Lowell

KINLEY MACGREGOR

KNIGHT OF DARKNESS

 LORDS OF AVALON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

"Whether writing
as Sherrilyn Kenyon
or Kinley MacGregor,
this author delivers
great romantic fantasy!"
Elizabeth Lowell

KINLEY MACGREGOR

KNIGHT OF DARKNESS

LORDS OF AVALON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KINLEY MACGREGOR

**KARANLIĞIN ŞÖVALYESİ
AVALON'UN LORDLARI**

 HarperCollins e-books

İçindekiler

Önsöz

Bilge kişiler tarafından söylenmiştir ki...

Bölüm 1

"Aramızda bir hain var."

Bölüm 2

Glastonbury Manastırı, insan pislği ve sefahat dolu bir lağım çukuruydu.

Bölüm 3

Narishka, Morgen'in odasının duvarından içeri girdi.

Bölüm 4

"Hazır mısın, ahbap?"

Bölüm 5

"Bu iyi değil leydim. Zırhı olduğı sürece.

Bölüm 6

Merewyn buradan olabildiğince uzağı kaçmak istedi.

Bölüm 7

Kapı gıcırdayarak açılırken Varian gerildi, savaşmaya hazırıldı.

Bölüm 8

Varian kılıcına ulaşmak için mücadele ederken hırladı...

Bölüm 9

"Varian!"

Bölüm 10

"Merewyn!" Varian onun peşinden koştu, ancak Merrick durdu...

Bölüm 11

Varian sese doğru ilerledi, görmek için sabırsızlanıyordu...

Bölüm 12

Varian'ın rüyaları Merewyn'in parçalanmış görüntüleri arasında bir...

Bölüm 13

Merewyn tökezleyerek ormana geri döndü, Varian'dan uzaklaştı ve...

Bölüm 14

Merewyn uyuyormuş gibi yapmak için elinden geleni yapıyordu ki...

Bölüm 15

Varian onu teselli etmeyi o kadar çok istiyordu ki...

Bölüm 16

Bir sonraki hafta neredeyse dayanılmazdı.

Bölüm 17

Blaise Varian'la kalırken Merewyn katılmak için izin istedi...

Bölüm 18

Varian yavaşça uyandı. Acının dinmesini bekledi...

Sonsöz

Merewyn hala Varian'ın annesinin bir şey bulamadığına inanamıyordu...

Efsane

On Üç Kutsal Nesne Sözcük Dağarcığı

Yazar Hakkında

Övgü

Kinley MacGregor Yazarının Diğer
Kitapları Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Önsöz

Bilge kişiler tarafından her insanın kalbinde bir

Doğru olanı yapmaya çalışan asil bir yaratık. Ama bir adam olmadan önce, o bir çocuktur. Bir çocuk. En iyi koşullarda, bu çocuk sevgiyle dünyaya gelir ve erkeklığe kadar büyüyüp asil ve nazik olabilmesi ve kaderini gerçekleştirebilmesi için beslenir.

Bir de diğerleri var. Karanlığa ve hileye gebe olanlar. Acı ve nefretle emzirilenler. Bunlar asil hayvanlar değildir. Vahşi ve öfkeli dirler.

Onlar her şeyi yok etmeye kararlı vahşi aslanlardır.

Bu adamlar çevrelerindeki lere kızmaya başlarlar. İsteyerek değil, ama Çünkü ne zaman rahatlamak için birine ulaşmaya cesaret etseler, daha fazla öfke ve düşmanlıkla karşılaşılıyorlardı. Küçümseme ve vahşetle. Heps i bu. Bilirler. Öğrendikleri her şeyi.

Bu adamlar maruz kaldıkları şeydir. İyi anlamda.

Kötü anlamda.

Kötülük için.

Nereden mi biliyorum? Ben de o canavarlardan biriyim. Işığın oğlu olmam gerekirken, en karanlık sanatlardan doğdum. İkisi arasında kaldım, hiç huzur ya da yardım görmedim. Nazık bir dokunuşu hiç bilmedim. Kötülük. Zalimlik. Öfke. Bunlar

Beni bugün olduğum kişiye dönüştüren şey. Asil değil, ama kesinlikle bir canavar. Benim gibi kötölük yolunda yürüyenleri aramak için bu hayatı takip eden biri, böylece onları gerçekte ne olduklarını ortaya çıkarabilirim. Ve bir kez bizim tarafımızdan tanındıklarında, benim elimle ölürlər.

Ben metanetliyim. Ben uğursuzum.

Hepsinden önemlisi, ben nefretim. Beni anne sütünden daha çok besleyen şey bu.

Başka türlüünü istemezdim. Çünkü yapmam gerekeni yapmamı sağlayan şey ruhumun o en karanlık kısmıdır. Ancak insanlığın iyiliği için mi yoksa kendimin iyiliği için mi çalıştığım herkesin tahmin edebileceği bir şey.

Kendiminkini bile.

Bölüm 1

"Aramızda bir hain var."

Varian duFey tamamen soğukkanlı bir ifadeyle, Sudoku bulmacasıyla vakit geçirdiği masasından başını kaldırıp Merlin'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Her zaman olduğu gibi, altınla süslenmiş ortaçağ tarzı uzun beyaz bir elbise giymişti ve soluk keten saçları etrafına dökülüyordu omuzlarına ve sırtına ipekten bir örtü gibi iniyordu. Kral Arthur'a hizmet etmiş olan Merlin'in aksine, Aquila Penmerlin kıvrak ve gençti, güzelliği sadece zekâsı ve büyüyle aşılabiliyordu.

Çenesini kaşıyan Varian, kızın tedirgin tavrı karşısında tek bir kaşını kaldırmakla yetindi. "Hadi canım, Sherlock. Aramızda her zaman bir hain vardır."

Aralarındaki mesafeyi kapatarak adamın çenesini avucunun içine aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Soğuk mavi gözleri ona dikilmişti ve mükemmel biçimli dudaklarının keskin dönüşünden, onun sözlerini eğlenceli bulmadığını anlayabildi. O daha kıpırdayamadan elini bir daire şeklinde salladı. yüzünün önünde, havada bir sis topu oluşmasına neden oldu. Sis döndükçe bir görüntü ortaya çıkmaya başladı.

Yirmili yaşlarının ortasında, kendi kanıyla dolu bir havuzda yüzüstü yatan bir adamı gösteriyordu... sadece kan kırmızı değildi, koyu hastalıklı bir griydi... resimdeki her şey gibi. Bu ona cesedin insanların dünyasında ya da Avalon'da olmadığını gösteriyordu. "Öteki" taraftaydı, acımasız kötülük tarafından kontrol edilen taraftaydı.

Güzel, sadece güzel. Bu işin nereye varacağını görebiliyordu... Sonu kazıklanmakla bitecek boktan bir yola.

Tekrar.

Gerçekten mazoşist olmalı, yoksa hemen şimdi kalkıp ona defolup gitmesini söyler ve giderdi.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Varian bakışlarını adamın cesedine dikti. On ikinci yüzyıl ortası İngiltere'sinde yaygın olan zincir zırhı ve koyu renk pelerin giymiş olan ölü adamın bir kolu, sanki öldüğünde yardım istiyormuş gibi eski bir taş binaya doğru uzanmıştı. O diyarda hiç kimse birine yardım etmeye tenezzül etmezdi, en azından bir müstehcen miktarda para el değiştirmişti.

Ancak Varian'ı rahatsız eden şey bu değildi ve böyle olması da umurunda değildi. Çürüklerden ve kesiklerden adamın ölüm onu bağışlamadan önce ciddi şekilde dövüldüğü ve işkence gördüğü belliydi. Kalbinin durmasına neden olan şey ise şövalyenin zırhının sol kürek kemiğinden sıyrılarak bir kadehten yükselen ateşle çevrili bir ejderha dövmesini ortaya çıkardığı yerdı. Bu işareti taşıyan sadece bir avuç adam vardı ve onların da isimleri çok dikkatli bir şekilde korunan bir sırdı. Bunun da ötesinde, son derece güçlü büyülerle aşılanmış adamlardı. Sadece bu bile ölü adamı, onu öldüren şeyden korumuş olmalıydı.

"Kâse şövalyesi mi?"

Merlin onu bırakıp geri çekilirken başıyla onayladı. "Essex'li Tarynce. Morgen'in MOD'ları ben yardım göndermeden onu ele geçirdi. Onu Ortaçağ İngiltere'sindeki evinden alıp perdenin içinden Glastonbury'ye sürüklediler ve orada öldürdüler."

Buna şaşmamalı. Morgen'in ölüm kölelerinden birkaçını şahsen tanıyordu ve onlar herhangi bir şeyi öldürme fırsatı için yaşayan cesur bir gruptu. Yuvarlak Masa'nın orijinal bir şövalyesine karşı serbest bırakılmak, uğruna analarını bile satabilecekleri bir şeydi. Hiçbir şey yoktu

Düşmanlarının kanında yıkanmaktan daha çok seviyorlardı... ya da bu konuda dostlarının da.

"Ondan bir şey öğrendiler mi?" diye sordu Merlin.

Alnındaki endişe geri döndü. "Bilmiyorum. MOD'lar ya da Morgen dışında kimse bilmiyor. Bu yüzden sana ihtiyacım var."

Bu sözlerden nasıl da nefret ediyordu. Merlin'in maşası olmaktan çoktan bıkmıştı. Sürekli ondan hainleri ve diğer taraftan gelen bilgileri ortaya çıkarmasını istiyordu. Ve hainin idam edilmesi gerektiğinde, bu da onun işiydi. Dürüst olmak gerekirse, bu tatsız görevlerden kurtulmak istiyordu. Merlin ve Morgen arasında sıkışıp kalmaktan bıkmıştı. "Bana ihtiyacın yok. Bu."

"Evet, biliyorum. Zırhının omzundan yırtılma şekline bakılırsa Görünüşe göre işareti arayacaklarını biliyorlardı. Birinin onlara bunu söylemesi gerekiyordu ve Morgen bunu öğrendiyse, kalan kâse şövalyelerini nasıl tespit edeceğini de biliyor demektir. Hepimiz tehlikedeyiz Varian. *Sen* de tehlikedesin."

Kadının korkunç ses tonu karşısında son derece alaycı bir "duh" demek zorunda kaldı. Her zaman birileri ya da bir şeyler tarafından tehlikeye atılıyordu. Ne olmuş yani? Şu anda bile düşmanlarının arasında yaşıyordu ve hiçbirinin onun ölümünün yasını tutmayacağı gerçeğini gizlemiyorlardı.

"Beni korkutamazsın Merlin," dedi sessizce. "Hayalet hikâyeleri için çok yaşıyım ve Morgen ya da sürüsü umurumda bile değil. Eğer benim için gelmek isterlerse cenazeciye haber verin. Ceset torbası stoklaması gerekecek."

"O zaman geri kalan kâse şövalyelerinin hayvanlar gibi katledilecek olması umurunda değil mi?"

Onun sorusuna kendi sorusuyla karşılık verdi. "Yapmalı mıyım?"

Başını ona doğru salladı. "Yuvarlak Masa'nın diğer üyeleri olarak onlar senin kardeşlerin."

Evet, doğru. Hiçbiri onu, onun onları umursadığından daha fazla umursamıyordu. Eğer durum tersine dönseydi, hiç düşünmeden onu teslim ederlerdi. "Bunu onlara söyle."

Merlin nazik bir el uzatarak onun koluna dokundu. Nezaketin onu zayıf düşürebilecek birkaç şeyden biri olduğunu sadece o biliyordu. Bu konuda o kadar az deneyimi vardı ki, bu onu şaşırtıyor ve nasıl tepki vereceğini asla bilemiyordu.

"Lütfen, Varian. Benim için. Glastonbury'ye girip etrafta bilgi arayacağına güvendiğim tek kişi sensin. Morgen'e dövmeden ve Tarynce'den bahseden bir hain var. Ne olduğunu sadece sen bulabilirsin. MOD'lar onu idam etmeden önce öğrendiler. Birinin cesedini düzgün bir cenaze töreni için eve getirmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile. İçimizden biri için en azından bunu yapabiliriz."

Kulağa ne kadar kolaymış gibi geliyordu ama Glastonbury onun gibi bir adam için uygun bir yer değildi. Belki de öyleydi. Arthur, Mordred'in kılıcı altına düşmeden önce Glastonbury ve manastırı güzel yerlerdi. Artık Avalon ile Camelot arasında bir diyarda yaşıyorlardı.

Orada namuslu hiç kimse yaşamıyordu. Hiçbir şey. Orası bir cehennemdi ve oraya bir daha adım atmaktansa burun deliklerinin kesilmesini tercih ederdi.

Ama bunu ona söyleyemeden, salonun kapısı açıldı ve üç adam içeri girdi. Kendisi gibi onlar da Kral Arthur'un Yuvarlak Masa'sının kalıntılarıydı. Ademar, Garyth ve aslında son derece sıkıcı olan Bors. Bors'un babası Varian'ın kuzeniydi. Babaları bir zamanlar yan yana savaşmıştı. Ne yazık ki bu kardeşlik, birbirlerine tahammül edemeyen oğullarında kaybolmuştu.

"Görüyorum ki hainimizi bulmuşsun Merlin," diye alay etti Ademar, Varian'a ölümcül bir bakış fırlatırken. Arkaya taranmış kahverengi saçları ve Varian'a bir fareyi hatırlatan keskin, kısık yüz hatları vardı. Beş-altı yaşındaki şövalye kendini sanki bir devin boyuna eşitmiş gibi taşıyordu. Ve bu kibri destekleyecek yeteneğe sahipti ama değildi.

Ademar'dan sadece beş santim uzun olan Garyth iri yapılıydı, boncuk gibi kahverengi gözleri ve koyu kahverengi saçları vardı. Küçümsediğini belli edebilmek için Varian'a daha yakın durmak üzere hareket etti -Varian, Garyth'in kendisinden nefret ettiğini bilmediğinden değil. Bunu fark etmemesi için tamamen aptal olması gerekirdi. "Babasının oğlu gibi."

Bu acıtmıştı ama Garyth'in düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Varian'ı rahatsız eden Lancelot'un ihaneti değildi. Babasının zalimliğiydi.

Varian sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak adamlara boş boş baktı. "Eğer benimle kavga etmek istiyorsanız, zırhlarınızı giyin ve benimle listede buluşun. Kışınızı tekmelemem için beni kışkırtacak kelimelere ihtiyacım yok. Hatta sizi yenmek için güçlerimi bile kullanmayacağım. Ellerimi tekrar kana bulamak iyi olur."

"Varian," dedi Merlin bir adım geri çekilirken sert bir sesle. "Kritik bir durum söz konusuysen belaya ihtiyacımız yok. Sadece beş kâse şövalyesi kaldı. Eğer Morgen kâsenin yerini öğrenirse..."

Cümlesini bitirmedi. Buna gerek yoktu. Kan bağı olmadan Morgen'in karşısına çıkıp onu yenecek kimse olmazdı. Kâse sırlar ve ona hükmeden kişiyi yok edilemez kılacak kadar büyük bir ilkel güç barındırıyordu. Bu yüzden Arthur'un Britanya'yı yönetmek için kullandığı diğer kutsal nesnelerin aksine, onu saklamak için birden fazla koruyucusu vardı.

Kâse şövalyelerinin her biri kâseyi yaratan güçle doğrudan bir bağa sahipti ve her birine kâsenin saklandığı yere götürebilecek tek bir ipucu emanet edilmişti. Bu dünyadaki hiç kimse kâsenin nerede saklı olduğunu bilmiyordu.

Hiç kimse.

Ama Morgen altı şövalyenin her birinden tek bir ipucu elde ederse, o zaman kâsenin yerini öğrenmiş olacaktı. Ve Varian bunun dünya için ne anlama geleceğini bilecek kadar onun büyüsunü görmüştü.

Neden umurumda olsun ki?

Hiçbir fikri yoktu ama acınası gerçek şuydu ki vardı. Merlin'e bakarak bir sonraki düşüncesini sadece ona yansıttı. *Kimi koruduğumu bilmem gerek.*

Hüzün gözlerini kararttı. *Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Sana güvenmediğimden değil Varian, ama Morgen'in eline düşersen, hayatta kalan kâse şövalyelerinin kimliklerini sadece benim bilmem en iyisi olur.*

Kadın haklıydı. Morgen ona işkence ederse, onu durdurmak için onlara ihanet etmeyeceğini garanti edemezdi. Dostlarını ve müttefiklerini satmayı hayatının tutkusu haline getirmişti.

İyi. Ayağa kalkıp Sudoku kitabını kapattı.

"Aynen öyle," dedi Ademar dudaklarını bükerek. "Hangi delikten çıktıysan oraya geri dön."

Merlin gerildi. "Ademar, Varian üzerinde hâlâ nüfuzum olduğu için minnettar olmalısın. Ama buna devam edersen onu dizginleyemem. Onu serbest bırakırsan vay haline."

Ademar alay etti. "Ben iblis döllerinden korkmam. Onları yok ederim."

Varian, omzuna zar zor ulaşan şövalyenin yanında durakladığında buna güldü. Adamın korku ve ter kokusunu alabilmek için derin bir nefes aldı. "Gururlular sadece korkaklıklarını örtmek için böbürlenirler. İblis döllerinden korkmuyor olabilirsin Addy ama benden korkuyorsun."

Ademar ona doğru koşmaya başladı ama Bors onu geri çekti. Uzun boylu ve zayıf olan Bors'un yüz hatları Varian'inkine çok benziyordu. "O buna değmez kardeşim."

Kuzeninın bakışlarıyla karşılaştığında Varian'ın neşesi kaçtı. Onlar bir aileydi. Ama bundan da öte, onlar düşmandı. Hem de acı düşmanlar.

"Bu doğru, Addy," dedi Varian eğlenerek. "Bana saldırman hayatına değmez ve bunun için talep ettiğim bedel de bu." Merlin'e bakmak için döndü. "Gidip emirlerini yerine getireceğim Merlin. Ama sabrım ve senin fino köpeğin olma isteğim tehlikeli bir şekilde azalıyor."

"Anlaşıldı, Varian. Ama size minnettar olduğumu bilin."

Onun minnettarlığı ve onların küçümsemesi. Bu onun içini ısıttı ve kızarttı. Ama ondan nefret ettikleri için onları suçlayamazdı. Lanetli olarak doğmuştu. Arthur'un en sevilen şövalyesinin oğlu ve Arthur'un en azılı düşmanının oğlu. Diğerlerinin aksine, bu çatışmanın her iki tarafına da kan bağılılığı vardı. Ve bu iki tarafın da kötüye kullanmaktan çekinmediği bir sadakatti.

Merlin'e dönüp bakmak için kapıda durakladı. "Bütün bunların içinde iyi bir şey olduğunu biliyorsun."

Merlin ona şaşkın bir bakış attı. "Peki bu ne?"

Varian çenesini sallayarak Ademar'ı işaret etti. "En azından annem bana kötü bir çikolataya benzeyen bir isim vermemiş." İçeri adımını attı ve bir hançer tam kafasının olduğu yere saplanmadan bir an önce kapıyı kapattı.

Tahtayı sonuna kadar delip geçen hançerin ucuna baktı ve uğursuz bir kahkaha attı. Dürüst olmak gerekirse, annesinin olduğu kadar babasının da oğlu değildi. Hayatta başkalarıyla alay etmekten daha çok zevk aldığı bir şey yoktu. Babasının kanını hissetmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Düşmanlar ellerini kaplıyordu ama onlara işkence etmek için bolca zamanı olmadan önce değil.

Nezaket, merhamet - Avalon'un Lordları bunları kışlarına sokabilirler.

Savaş, kargaşa, hakaret. Bunlar onun işiydi ve bunlarla büyürdü.

Varian elini kıyafetlerinin üzerinde gezdirerek onları siyah gömleği ve kot pantolonundan manastıra gitmek için gerekli olan ortaçağ kıyafetlerine dönüştürdü. Koyu kahverengi deri ceketi ağırdı ama tenine metalik bir şekilde fısıldayan posta gömleği kadar ağır değildi.

Ön kolunu bir kılıç darbesinden korumak için metal bir iç kısım barındıran çivili siyah deri vambrace'i yerine çekti ve elini kılıcının kabzasına dayadı. Bunu araştırmak için Glastonbury Manastırı'nın içine girmesi gerekecekti.

Perdenin insan tarafında manastır harabeden başka bir şey değildi. Perdenin arkasında, hala geliyordu, sadece o yerde tanrısallık yoktu. Bu kutsal değildi. Ayrıca hiçbir büyü'nün işe yaramayacağı tarafsız bir bölgeydi.

Kimse bunun nedeninden emin değildi. Ancak Varian bunun, Camelot ve Avalon ölümlüler âleminden feylerin âlemine çekildiğinde, Glastonbury'nin dokunulmadan bırakılmış olması gerektiği gerçeğiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu; tıpkı dünyanın geri kalanı gibi bu iki yerin ilticasından habersizdi. Bunun yerine, büyü yanlışlıkla köylerine sızmıştı, Avalon ve Camelot'u oluşturan pozitif ve negatif büyülerle birlikte onları da emdi.

Şimdi büyü'nün işe yaramadığı bir yere doğru gidiyordu - muhtemelen MOD'ların Tarynce'ı orada öldürmesinin nedeni de buydu. Burası da Kâse Şövalyesi'nin büyü'sü olmadan saldırganları defedemeyeceği çok az yer var.

Glastonbury'de ona sadece Varian'ın kılıç kolunun becerisi yardım edebilirdi. Bu ve onu rahatsız eden herkesi acımasızca öldürme isteği.

Evet, kötü olmak güzeldi.

Bölüm 2

Glastonbury Manastırı, insan pisliği ve sefahatiyle dolu bir lağım çukuruydu. Ama Avalon ve Camelot'un insan dünyasının bir parçası olduğu günlerde, burası bir mühendislik ve güzellik harikasıydı. Nefin kaburgalı tonozu parlak renklere boyanmış ve güneş gibi parlayana kadar yaldızlanmıştı.

Vitray pencereler, taş zemine parlak gökkuşakları halinde dökülmeden önce her güneş ışığını yakalayan bir renk cümbüşüydü.

İnsanlar sırf burayı görebilmek için her yerden gelmişlerdi. Buraya ev sahipliği yapan keşişler güzelliğini korumak için büyük özen göstermişlerdi. Sesleri bir zamanlar meleksi bir koro gibi a capella ilahilerle çınlamıştı.

Ama o zaman öyleydi.

Şimdi hiçbir rengin olmadığı, sadece kasvetli grinin tonlarının olduğu gölgeli bir diyarda varlığını sürdürüyordu. Ve buraya tamamen tesadüf eseri getirilmişti.

Orijinal planda, sadece Camelot ve Avalon'un, bu dünyaya bulaşan kötülükten korumak amacıyla insanlık dünyasından gizlenmek üzere perdenin arkasına alınması gerekiyordu. Fakat Damé Fortune her zaman nazik değildi ve prestijli manastırıyla birlikte Glastonbury de perdenin arkasına alınmıştı.

Avalon ve Camelot'un gizlendiği o meşum gecede neler olup bittiğinin farkında olmayan çok sayıda erkek ve kadın bu savaşın ortasında kalmış ve zamanın dışında, burada kapana kısılmıştı. İnsanların dünyasında, aileleri onların kaçtığını ya da öldüğünü düşünmüştü. Ama bu dünyada,

Onlar hâlâ yüzyıllar boyunca yaşadılar ve dünyalarının uçsuz bucaksız olduğu ve Glastonbury ya da Camelot'tan istedikleri gibi ayrılabilirdikleri zamanları hatırladılar.

Ama bu onlar için kayıptı.

Avalon diyarından tesadüfen kovulduktan sonra artık tek seçenekleri Glastonbury'de yaşamak ya da sadece kendilerine yaklaşacak kadar aptal olanlara işkence etmek ve onları öldürmek için yaşayan şeytani varlıklarla dolu Camelot topraklarına gitmekti.

Glastonbury sakinleri belli bir nedenden ötürü sınırlı tarafsız bölgede kalmayı tercih ettiler. Yine de her geçen yıl tarafsızlıkları azalıyor ve sakinleri Camelot'u evleri olarak gören sapkın ruhlara giderek daha fazla benzemeye başlıyordu. Bu gerçekten utanç vericiydi. Bir zamanlar çoğunlukla iyi insanlardı. Ama sonra, savaş zamanlarında en çok acı çekenler her zaman masumlar olurdu ve bu savaşta masum olan onlardı Dünyanın en güçlü iki gücü arasında kalan seyirciler.

Manastırın ya da Tor'un en kuzey kulesinde duran biri toprakların bölünmüşlüğüne görebilirdi. Sol tarafta Avalon'u tanımlayan ışık ve renk perdesi vardı. Sağda ise Morgen'in Camelot'u olan koyu gri dünya vardı.

Sınır çizgisini geçmek kolay olmalı. Ama görünüş kesinlikle aldattıydı. Camelot'ta yaşayan ruhsuz ve lanetlenmiş varlıklar için Avalon'un ışığı gerçekten acı vericiydi. O kadar çok yakıyordu ki, sadece küçük bir avuç buna dayanabiliyordu.

Avalon'da yaşayanlar için karanlık korkulacak bir şeydi. Oraya gitmeye cesaret edenlerin karanlık tarafından tüketileceği söylenirdi. Karanlıkta yaşamak, içinizdeki iyi olan her şeyden vazgeçmek demekti. Karanlık ahlak ve terbiyenin feda edilmesini isteyen kötü bir metrestir.

Ve o iki diyarın ortasında bu diyar vardı. Sonsuz geceye sürgün edilmişti, Camelot'ta olduğu gibi burada da hiç renk yoktu. Gökyüzü

siyahtan sıkıcı bir griye doğru dalgalanıyordu. Kasaba halkı kaderlerinden teselli bulmaya çalışırken günler birbirine karıştı.

Ama elde edilecek pek bir şey yoktu.

Ve tıpkı Camelot sakinleri gibi onlar da Avalon'da yaşayanları hor görüyorlardı.

Bir zamanlar Mercia'lı Merewyn ışıgın diyarında yaşamıştı. Avalon'da değil, çünkü orası varlığından bile haberdar olmadığı bir yerdi. Hayır, Mercia topraklarında bir prenses olarak yaşamıştı. Truvalı Helen'den bile daha güzeldi, zamanının en çok aranan kızıydı ve sırf gülümsemesini görebilmek için erkeklerin birbirini öldürmesini izlemek zorunda kalmıştı.

Her dakikasından nefret etmişti. Ve babası ona, kendisinden başka bir şey görmeyen bir adamla evlenme zamanının geldiğini söylediğinde Güzellik, karanlığı evi olarak gören yaratıklardan birini çağırmıştı. El değmemiş en iyi sihirle, Adonilerden birini çağırmıştı - iblislerin bile onlardan korktuğu kadar acımasız bir elf ırkı.

Dolunayın ışığında, Merewyn o zamandan beri peşini bırakmayan bir pazarlık yapmıştı. Güzelliğini özgürlüğüyle takas etmişti, ya da öyle sanıyordu. Acı bir pazarlıktı bu, çünkü Merewyn'in bu pazarlık hakkında hiçbir fikri yoktu. gelebilecek tepkiler.

Şimdi manastırdıydı, metresiyle birlikte bir duvarın arkasına saklanmıştı - güzelliğini çalan ve onu köleleştiren varlıkla.

Burada, barda ne yaptıklarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama sormaya cesaret edemiyordu. Hanımının sorulara tahammülü yoktu. Yine de sahibesi çok az şeye tahammül ederdi.

Kıskanç bir gözle hanımının uzun, kıvrırcık, sarı saçlarına baktı. Adoni'lerin hepsi güzeldi ama onların olağanüstü standartlarına göre bile Narishka öne çıkıyordu. Minyon ve kıvrımlı, her erkeğin dokunmayı hayal ettiği ve her kadının olmayı hayal ettiği şeydi. Ancak Ruhunun karanlığı, sadece kalbinin karanlığıyla eşleşiyordu.

"Bana biraz daha şarap getir, solucan."

Merewyn beklenmedik emir karşısında gözlerini kırptırdı. Narishka ona ters bir yumruk attığında bu gecikmiş tepki ona pahalıya mal oldu.

"Çirkin olduğun kadar sağır mısın, ahbap? Çekil!"

Yanağı acıyan Merewyn önündeki kadehi kaptı. Narishka, sahibesi ona tekrar vurmadan önce koşarak uzaklaştı. Bir bacağının diğerinden daha kısa olmasından kaynaklanan topallayarak yürüyüşünden nefret ediyordu; bu, zalim sahibinden kaçmaya çalıştığı tek seferde başına gelen bir kazaydı.

Narishka'nın kendisini izleyip izlemediğini görmek için duvarın arkasına baktı ama bir şey söyleyemedi. Duvar Narishka'nın varlığını tamamen gizliyordu.

"Nereye gittiğine dikkat et, cadı!"

Acelesi yüzünden az kalsın çarpacağı şövalyenin sert sözleri karşısında kaskatı kesildi. "Özür dilerim, efendim."

Yine de onu kendisinden uzaklaştırıp başka bir adamın arkasına itti. Adam arkasını döndüğünde kadının korkunç derecede çukurlaşmış yüzünü ve keçeleşmiş saçlarını görünce küfretti ve yüz hatlarını tiksintiyle buruşturdu.

"Bırak beni, seni iğrenç gorgon."

Sonra o da onu iterek bir grup adamın küp küp doğradığı bir masaya doğru itti. Bu kez çarpışması, kolunu çarptığı adamın üzerine içki dökülmesine neden oldu. Küfrederek sandalyesinden kalktı ve işaret parmağındaki yuvarlak hançeri çevirerek kadına nefretle baktı.

Merewyn hançerin vücuduna saplanmasını bekleyerek gerildi. Ama tam hançeri ona saplayacakken, başka bir adamla yüzleşmek üzere döndü. Saldırganın elini ve hançerini öyle bir tutuyordu ki zararsızdı.

Çenesi gevşedi. Korkudan değil, suskun bir hayranlıktan. Yeni gelen uzun boylu ve zayıftı, gözleri hayatında gördüğü en yeşil gözlerdi.

Hayat. Bir kehanet kristali kadar berrak olan bu yüz, Adoni'ye ait olabilecek kadar mükemmel yontulmuş bir yüzden parlıyor gibiydi. Gerçekten de o ırkın ölümcül tavırlarına sahipti ama hiçbir Adoni onun gibi birini kurtarmakla uğraşmazdı.

Kıvrıcık siyah saçları gelişigüzel bir şekilde omuzlarına dökülürken, bronzlaşmış yanaklarını koyulaştıran ve çenesindeki hafif yarığı vurgulayan bıyıkları gibi, görünüşüyle fazla ilgilenen biri olmadığını gösteriyordu.

Tek kelime etmeden, çivili vambrace'ini kullanarak saldırganın elinden hançeri aldı ve onu geriye savurdu. Adam masaya doğru sendeledi, sonra da kurtarıcısına doğru koşmaya başladı. Ancak ona ulaşmadan başka bir adam onu iterek uzaklaştırdı.

"Saldırdığın kişi Varian duFey, Hugh. Uzun uzun düşün."

Merewyn, Camelot'u evi olarak gören şeytani varlıklar arasında efsaneleşmiş bu isim karşısında çenesini kapattı. Düşmanlarının kanıyla yaşayan bir iblis yumurtası olduğu söylenirdi. Ruhunu şeytana ya da Tuatha Dé Danann'a sattığı, böylece hiç kimsenin onu savaşta yenemeyeceği söylenirdi. Sırf Adoni büyüünü öğrenip kendi güçlerini besleyebilmek için öz kardeşini öldürdüğü söyleniyordu. Ama daha da kötüsü, büyüü o kadar kara bildiği söyleniyordu ki Morgen bile ondan korkuyordu.

Bunlar onun doymak bilmez acımasızlığını anlatan sayısız hikâyeden sadece birkaçıydı.

Ve Hugh'yu öldürmeye niyetli bir sineğe bakan bir adam gibi izlerken dudaklarının şeytani kıvrımına bakılırsa, her birine inanabilirdi.

"Sorun nedir, Hugh?" Varian, sıcak bir kadife gibi omurgasından aşağı inen derin ve yankılı bir ses tonuyla alay etti. "Sadece karşılık veremeyenlere mi saldırıyorsun? Beni biraz oymaya ne dersin?"

Hugh'nun gözlerinde nefret alevlendi ama cevap vermekten daha iyisini biliyordu. Söylentilere göre Varian duFey kurbanlarının iç organlarını botları ve zırhı için bağcık olarak kullanırdı. Varian duFey, iki zırh arasında yürüyebilen birkaç varlıktan biriydi.

Avalon ve Camelot çünkü ne Merlin ne de Morgen onunla yüzleşmeye cesaret edebildi.

Hugh belindeki hançeri kınına sokmadan önce yere tükürdü ve tekrar yerine oturdu.

Varian gergin bir şekilde donup kalmış olan diğerlerine baktı. Bakışları her birinin üzerine düştüğünde, yaptıkları işe dönmeden önce gergin bir şekilde gözlerini kaçırdılar. Sadece bu bile adamın becerisi ve gücü hakkında çok şey anlatıyordu.

Yere düşürdüğü kadehi almak için eğilmeden önce Varian'ın kristal yeşili gözlerindeki memnuniyeti gördü.

Şok olmuş bir halde, adam ona uzattı ve eğer daha iyi bilmeseydi, adamın bakışları onunkilerle buluştuğunda yüzünün yumuşadığına yemin edebilirdi. Yine de kızın ne kadar deforme olduğunu gören adamın gözlerindeki acıma hissini fark etti. "Yoluna gitsen iyi olur genç kız. Bu sefer biraz daha dikkatli ol."

Onu bir cadı olarak değil de bir kadın olarak kabul eden tek bir kelime baş döndürücü bir telaşla içinden geçti. Bir erkek ona bakışlarında tiksintiden başka bir şeyle bakmayalı yüzyıllar olmuştu. Sayısız Yüzyıllardır kimse ona "cadı", "kocakarı" ya da başka bir hakaretten başka bir şey dememişti.

Onu selamlayarak, işini tamamlamak için hızla uzaklaştı. Ama adamın gitmekte olduğu yere hızlı bir bakış atmaktan kendini alamadı Barmene doğru. Adam onu çoktan unutmuştu ama kadın onu ya da ona gösterdiği nezaketi asla unutmayacaktı.

Varian barın sonunda, sırtı duvara dönük bir şekilde durdu. Etrafında çok fazla insan olmasından kaynaklanan bir alışkanlıktı bu. onunla konuşmaktansa omurgasına bir bıçak saplamayı tercih ederdi. Gözünü her zaman kalabalıktan ayırmamayı severdi.

Söz açılmışken, bakışlarını kızgın müşterilerin üzerinde gezdirerek kurtardığı huysuz kocakarıyı buldu. Topallayarak yürüyordu ve

Sırtında büyük bir kamburla kambur duruyordu. Siyah saçları ke ele mi  ve dağınıktı. Ama hayatının trajedisini taşıyan yüzüydü.    ek hastalığından yara almış, tembel bir gözü ve aşırı büyük bir burnu vardı. Dudakları b k lm   ve  i mi ti ve o kadar çok nemlenmi ti ki sürekli olarak dudaklarını ıslatmak zorunda kalıyordu. elinin tersiyle silerdi. Glastonbury'de olduğu ve bu kadar dalkavuk olduğu gerçeği olmasaydı, onun sapkınlardan biri olduğunu d    n rd . Morgen'e hizmet eden graylingler.

Kendi acılarıyla o kadar ilgili olan insanlarla burada sıkı ı p kalmak zavallı bir şeydi ki, başkalarına ayıracak merhametleri yoktu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Varian, kendisine kötü niyetle bakan Dafyn'e baktı... ve bu onu derinden yaraladı. Yüzyıllar önce, yuvarlak, bıyıklı, iri yarı bir adam olan Dafyn'in Glastonbury'de küçük bir tavernası vardı. Ve o Varian'ı alaycı bir tavırla süzerken, Varian tanıştıkları ilk günü hatırladı. Varian yedi yaşındaydı ve annesi onu babasının kapısının önünde terk etmişti. İki ebeveyni de onu istememi ti, o da kaçıp kendi başına yola çıkmaya karar vermişti.

Tavernaya kadar ancak gelebilmi ti ki, uzun süren çalışmasının yorgunluğu Kaleden  ehre doğru yürürken kapının hemen yanına oturmuştu. Dafyn onu orada nefes nefese görmüş ve ne yaptığını sormuştu. Varian açıklar açıklamaz ona i  teklif etmişti. "Eğer tek başına  alı acaksan, delikanlı, paraya ihtiyacın olacak. S p r lmesi gereken yerlerim var ve ekmeğimin şehirdeki en iyi ekmek olduğundan emin olmak için kesinlikle bir tadımcıya ihtiyacım var. müşterilere sunmak. Benim için çalışmaya ne dersin?"

Hayatının büyük ölçüde iyile mek üzere olduğunu düşünen Varian minnetle kabul etmişti.

Tabii ki babası onu birkaç saat sonra bulmuştu. Gittiği için Varian'ın kulaklarını tıkamı  ve onu zorla Camelot'a geri göndermişti. Ancak Varian erkekl e adım attığında, kendini sık sık tavernaya geri dönmüş ve Dafyn ile vakit geçirirken bulmuştu.

Ta ki perdenin indiği ve Dafyn'in ailesi hâlâ insan dünyasındayken kendisini bu tarafta kapana kısılmış olarak bulduğu geceye kadar. Bunun acısı, kederi ve burukluğu iyi bir adamı mahvetmişti ve şimdi Dafyn, buradaki diğer herkes gibi, şanslı olsa onu öldürecekti.

Varian belindeki küçük deri keseyi açtı ve yirmi altın mark çıkardı. "Dün gece manastırın dışında bir adam öldürüldü."

Dafyn parayı alıp cebine koyarken dudağını büktü. "Burada her zaman bir cinayet işlenir. Ne olmuş yani?"

"Bu Avalon'un Lordlarından biriydi." "Ve yine söylüyorum, ne olmuş yani?"

Varian dişlerini sıkarak daha fazla altın çıkardı ve Dafyn'in önündeki barın üzerine koydu. "Manastırda ya da yakınında senin bilmediğin hiçbir şey olmuyor. Bana onu kimin öldürdüğünü söyle."

Dafyn bir yığın bozuk parayı tezgâhtan alıp cebine koyarken kahverengi gözleri biraz aydınlandı. "Bracken onlara liderlik ediyordu."

Bu isim Varian'ı gerçekten de duraksatmıştı. Bracken, Morgen'in komuta ettiği daha ölümcül MOD'lardan biriydi - gerçi MOD'lar son efendileri olan tanrı Balor'u yediklerinden "komuta ettikleri" terimi gevşekçe kullanılıyordu. Morgen ile "tanrıların bizi öldürmesini engellediğin ve bizi çok fazla rahatsız etmediğin sürece sana hizmet edeceğiz" şeklinde zayıf bir sözleşmeleri vardı. Günün sonunda, onu kolayca öldürebileceklerine şüphe yoktu, ancak MOD'ların istediği son şey, tüm Tuatha Dé Danann'ın gazabına uğramaktı. Bu özel grup Kelt tanrıları acımasızlıklarıyla tanınırlardı.

Bracken'ın olaya dahil olması Varian için pek hayra alamet değildi çünkü sorgulanmaktan hiç hoşlanmayan iblisi sorgulayan kişi o olacaktı.

Dafyn'in bakışları aniden Varian'ın omzunun üzerinden geçti ve daraldı.

Varian'ın omurgasında bir güç çatlağı dalgalandı ve manastırda büyü etkisiz hale getirilmiş olsa da -Dafyn'in meyhanesini duvarların içine taşımasının nedeni buydu- ona yaklaşan kişinin son derece güçlü olduğunu biliyordu.

"Yetenekli." Ve bu, Dafyn'in ortalıkta görünmemeye çalışırken hemen fark ettiği bir güç işaretiydi.

"Merhaba anne," dedi omzunun üzerinden ona bakmak için

dönmeden önce. Narishka hâlâ yirmi yaşındaki herhangi bir insan

kadını kadar güzeldi.

Ölümsüz bir Adoni olmanın kesinlikle avantajları vardı. Altın sarısı saçları, başının tepesine karmaşık bir tasarımla doladığı örgüler halinde omuzlarına dökülüyordu. Akan siyah elbisesi, ona soğuk bir gülümseme sunarken geniş varlıklarını zar zor örtüyordu.

"Evine hoş geldin, Varian."

Tezgâhın arkasına uzanıp bir sürahi ve kadeh aldı, sonra da kendine güçlü bir içki doldurdu. "Burası benim evim sayılmaz."

"Ah evet, yatağınızı düşmanlarımızla yapmayı tercih ediyorsunuz."

İçini ateş gibi yakan ekşimiş bal likörünün tadına bakmadan önce homurdandı. "Beni dışarı atmıştın, hatırladın mı?"

"Benim açımdan stratejik bir yanlış hesaplama."

"Hmm..." dedi, kadehini yere bırakırken bir an için buna inanmamıştı. Annesi asla bu tür hatalar yapmazdı.

Başını bir yana eğerek annesinin gölgesindeki çarpık kocakarıyı görünce kaşlarını çattı.

Annesi onun dikkatinin dağıldığını hemen fark etti. "Hizmetçimi kurtardığınız için teşekkür ederim. Onun daha fazla ezilmesini istemezdim."

Tekrar annesinin soğuk bakışlarına baktı. "O zaman belki de onu serbest bırakmalısın."

"Belki de yapmalıyım..."

Kadının gözlerinde beliren hesapçı parıltıyı kaçırmadı. "Peki neden buradasın anne?"

Masum bir surat asma numarası yaptı. "Sadece oğlumu özlesem olmaz mı?"

Bu ifadenin gülünçlüğü karşısında gerçekten de bal likörüne boğuldu. Nefes borusunu temizlemek için birkaç saniye öksürmesi gerekti. "Peki bu kadar derine gömülmüş bir anneyi keşfetmeniz kaç yüzyıl sürdü? İlgüdü mü? Oh bekle, graniti kesmek için bir matkap getirsem iyi olur, böylece onu bulabiliriz, ha?"

Ona dudak büktü. "Seni özledim, Varian." Yanağına dokunmak için uzandı.

Varian hızla geri adım attı. Suçlaması hiç de hafif değildi. Hiçbir zaman Annesi hayatında bir kez olsun ona şefkatle dokunmamıştı. Ve eğer ciddi bir şekilde tekerleği kırılmadıysa, şimdi değişeceğinden de şüpheliydi.

"Peki," diye tersledi, adamın o kadar da aptal olmadığını fark ederek. "Morgen ve ben seni yanımızda istiyoruz."

"Evet. Tabii ki biliyorsun. Ama artık birkaç yüzyıl çok geç anne. Siz iki cadı, küçük Varian'ın sürüye geri dönmemesi için güçlerinizi kullanmalıydınız. Asla. Beni Camelot'ta bıraktığınız gün, asi bir vелеde dadılık yapmaktan daha önemli işleriniz olduğunu söylemişsiniz."

"Yaptığım şey pişmanlık vericiydi-"

Bunun üzerine kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı. Bunun onun için üzücü olmasının tek nedeni, onun dünyanın en güçlü adamlarından biri haline gelmiş olmasıydı. Merlin'in birliğindeki büyücüler.

"Ama ben senin annenim. Ve tüm bu yüzyıllar boyunca güçlerin gelişirken seni izledim. Seninle gurur duydum. O kaltak için savaştığın ve Morgen'in planlarını bozduğun için değil ama yoluna çıkanları öldürmekten çekinmediğin için gurur duyuyorum. Tıpkı bizim gibi kötü kalplisin. Bunu bizzat gördüm ve bu bana umut verdi. Eve dön, Varian. Morgen

sizi güçlü bir şekilde ödüllendirecek. Dilediğiniz kadar paraya sahip olabilirsiniz. En güzel kadınlara sahip olabilirsiniz, hatta bakirelere bile. Gerçi bu muhtemelen Camelot'ta bunları bulmak için biraz araştırma yapmak gerekecek ama... Sizi kazanmak için ne gerekiyorsa seve seve yaparız."

"Bu dünyanın ve diğerlerinin tüm zenginliklerinin toplamı için Camelot'a geri dönmezdim. Kadınlar konusunda yardıma ihtiyacım yok ve şahsen yaptığım işi seviyorum. O yüzden alınma ve tüm samimiyetimle söylüyorum, defol git anne."

Ona ters ters baktı. "Merlin tarafından kullanılmak hoşuna mı gidiyor? Avalon'un diğer Lordlarının ellerini kirletmeyecekleri işleri yapmak için gönderilmek ile? Gerçekten istediğin bu mu? Bunun için teşekkür bile etmiyorlar. Bunun yerine sizden nefret ediyorlar."

Bu doğrudu ama hiçbir şeyi değiştirmede. "Yani bunun yerine Morgen'e hizmet etmemi, ayırım gözetmeksizin öldürmemi mi istiyorsun? Hâlâ nefret ediliyor ve hâlâ değersiz miyim? Gerçekten anne, beni ne sanıyorsun? Morgen'in bir sürü katili var. Neden bu kadar önemliyim ki bana bu teklifi şimdi yapıyorsun?"

"Çünkü sana *ihtiyacımız var*. Merlin sana başka kimseye güvenmediği kadar güveniyor."

Bu ifade karşısında gözlerini kıstı, bu da ona çok şey anlatıyordu. "Peki Tarynce'ın işkencesinden tam olarak ne öğrendin?"

Zavallı adama yaptıklarından hiç utanmadan, gerçekten cevap verdi. "Başka kâse şövalyeleri de var. Tam olarak beş tane daha. İsimlerini öğrenmeliyiz."

"Ve neden onları sana vereyim ki?"

"Morgen'in sağ kolu olabilirsin, Varian. Kâse ile başka hiçbir şeye ihtiyacı olmaz. Senin için yeni kralı bile öldürebilir. Tek kelimeyi söyle ve Arador ölsün. Onun yerine sen geçebilirsin."

Aman Tanrım! Bunun için kaydolmasına izin ver... hayır. "Mordred'i diriltmenin bir yolunu bulana kadar, Arador kadar ölü olacağım."

"O bunu yapmazdı."

Evet, doğru. "Bahsettiğimiz kişi Morgen. Kendi bencil çıkarları için tüm evreni düzenden çıkaran, kendi kardeşini öldüren ve hiçbir canlıya sevgi ve saygı duymayan Morgen. Hı-hı. Ona gerçekten güvenir misin?"

Öfkelenip adamın kolunu öyle sıkı kavradı ki zırhın içinden bile acıtmayı başardı. "Morgen o kâseyi istiyor ve ben de ona söz verdim. Eğer bize hizmet etmezsen, seni öldürürüz."

"Denemekte iyi şanslar."

Tutuşu daha da sıkılaşıırken gözleri kıpkırmızı oldu. Küfrederek onu bıraktı. "Seni yakalayacağız, Varian. Öyle ya da böyle. İşaretleyebilirsin bu sözler taşa kazındı." Ve sonra kendini odadan dışarı atmaya çalıştı.

Varian onun yüzündeki şaşkın ifadeye güldü. "Senin büyüün burada işe yaramıyor anne. Hatırladın mı?"

Topuklarının üzerinde dönüp hizmetkârını da arkasına alarak kapıya doğru ilerlemeden önce şiddetli bir çığlık attı. Varian onun öfkesini görmekten keyif alacaktı ama kadının beyninin çoktan onu alt etmenin bir yolunu bulduğunu biliyordu.

Evet, onun yerinde olmak her zaman güzeldi.

İç çekerek sürahiyi aldı ve bir içki daha doldurdu. Hâlâ Merlin'e götürmesi gereken bir ceset vardı. Ama en azından artık Tarynce'ın ölümü hakkında daha fazla bilgi almak için kiminle iletişime geçeceğini biliyordu... ve Morgen'ın en dikkatle korunan sırlarından birini öğrendiğini biliyordu. Kâse'yi saklayan birden fazla şövalye vardı.

Ve bununla birlikte, Morgen şimdi onun dünyayı ele geçirmesine ve yok etmesine yardım etmesini istiyordu. Bu da onu öldürene ya da dönüştürene kadar rahat etmeyeceği anlamına geliyordu.

İkincisi asla gerçekleşmeyecekti, bu yüzden Morgen ona elinden gelen her şeyi yapıyordu. Gece ve gündüz. Gündüz ve gece. Sonsuza kadar.

İçini çekerek içkiyi geri devirdi ve ağzındaki tüm tat tomurcuklarını uyuşturduğu için başını salladı.

Yee-haw, bu onun parlak gününü daha da güzelleştirmeye başlamıştı. Şimdi tek ihtiyacı olan Bracken'ın gözlerini oyması ve onları yutmasıydı.

Bölüm 3

Narishka Morgen'in odasının duvarından içeri girdiğinde etrafındaki hava öfkesi ve güçleri yüzünden çatırdıyordu. Her zamanki gibi Morgen çıplaktı ve yatağında son sevgilisiyle sarmaş dolaştı. Şeytani bir Adoni Brevalaer de kendisi gibi eğitilmiş bir fahişeydi ve şimdiye kadar Morgen'in önceki sevgililerinin hepsinden daha uzun süre dayanmıştı.

Narishka hiç utanmadan büyük, oymalı yatağın bulunduğu kürsüye yaklaştı ve kan kırmızısı ipek perdeleri araladı. Morgen bir elini Brevalaer'in koyu renk saçlarına dolamış, diğer eliyle de başını onun iki yana açılmış bacaklarının arasına gömmüştü. Morgen'in iri göğüsleri, Brevalaer'in işine devam edebilmek için beline kadar ittiği şeffaf kırmızı bir elbiseyle örtülüydü.

Bronzlaşmış, dalgalı vücudu da bir o kadar çıplaktı ama ne yazık ki Narishka onun sadece biçimli kalçalarını ve sırtını görebiliyordu. Nasıl da Onlara katılmayı çok isterdi ama Morgen'in aksine, zevkten önce işe inanırdı.

"Bir dakika, kraliçem?" Narishka sordu.

Morgen başını yavaşça ona doğru çevirdi ama Brevalaer'i durdurmadı. Buna şaşmamalı. Onun dilinin tüm fey sarayından daha fazla büyü barındırdığı söylenirdi. "Ne?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Merlin tam da düşündüğümüz gibi yaptı. Varian'ı araştırması için Glastonbury'ye gönderdi."

Morgen sanki Brevalaer özellikle hoşuna giden bir nokta ya da ritim bulmuş gibi nefesini sertçe içine çekti. "Onunla konuştun mu?"

"Evet ve tahmin ettiğim gibi tamamen reddetti."

Brevalaer onlara yer açmak için geri çekilmeye başladı ama Morgen siyah saçlarını şiddetle kavradı. "Şimdi durursan dilini keserim."

Yüzü tamamen soğukkanlıydı, başını eğdi ve hemen hanımını memnun etmeye geri döndü.

Morgen ona ters ters baktı. "Sen onun annesisin. Onu bizim tarafımıza çekmek için ne gerekiyor?"

Narishka başını salladı. Bu kendisine defalarca sorduğu bir soruydu. "Hiçbir fikrim yok. O acayip derecede anormal, bu yüzden onu çocukken Lancelot'la yaşamaya gönderdim. Onu hiç anlayamadım. Açgözlülük, şehvet ya da mantıklı başka bir şeyle motive olmuyor. Eğer bir zayıflığı varsa bile ben bilmiyorum."

Morgen hafifçe kayarak Brevalaer'in vücuduna daha fazla erişmesini sağladı. "Ona sahip olmak zorundayız. Bunu sen de biliyorsun. MOD'ların onu öldürmeden önce adı her neyse ondan öğrendiklerine bakılırsa, Galahad ve Percival'ın kâse şövalyeleri olduğunu tahmin edebiliriz ama ikisi de elimize düşecek kadar aptal olmayacaktır. Onlara yaklaşabilecek ve arkalarından saldırabilecek birine ihtiyacımız var."

"Biliyorum."

Morgen parmaklarını Brevalaer'in kafasına vururken gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Onu cezbeden bir şey olmalı. Mutlaka tepki vereceği bir şey."

Narishka bu sözler üzerine durakladı ve arkasından gelen küçük şişman fareyi hatırladı. Başını çevirdiğinde kızın hâlâ orada olduğunu gördü, gözlerini yere dikmişti, vücudu bir heykelinki kadar hareketsizdi.

Merewyn. Oğlunun tepki verdiği tek Şey o olmuştu. Onu vurulmaktan kurtarmıştı ve o anda onun zayıflığını anlamıştı. "Yazık."

"Evet," diye onayladı Morgen sinirli bir Şekilde, "çok yazık."

"Hayır," dedi hanımına doğru dönerek. "Onun zayıflığı acıma duygusu." Merewyn'e bakmak için döndüğünde ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Sanırım onu kazanmak için ne yapmamız gerektiğini tam olarak biliyorum."

Tarynce'in bedenini kollarında taşıyan Varian, Avalon'un mezarlarına girdi. Burası kalenin altında tutulan küçük bir mahzendi. Burada sadece bir avuç lahit vardı. Sağında Bors'un babası, solunda ise Guinevere'in babası ve Camlann'da Arthur'un yanında savaŐırken ölen diğer birkaç Şövalye yatıyordu. Varian'ın babası kendi evi olan Neşeli Gard'a gömülmüş, Guinevere'in mezarı ise hayatta kalan Ő valyelerden hiçbirinin hoyratça saygısızlık etmemesi için gizli tutulmuŐtu.

Ve sonra Arthur vardı.

Lahit odanın ortasındaydı.  zerinde krala ait olmadığını bildiği bir Şövalyenin yaldızlı resmi vardı. Oraya oyulmuŐ taş yüz tutkusuz ve soğuk görünüyordu, Arthur'un hiçbir zaman olmadığı iki Şey. Efsaneye göre o, hayattan daha büyüktü. Onunla tanışacak kadar Şanslı olan herkesin saygısını kazanan türden bir adamdı.

En azından sonuna kadar, her Şey darmadağın olana kadar. Ama o zaman bile Arthur hayatının trajedisiyle krallara layık bir zarafetle y zleŐmiŐti. Sonuna kadar acı bir Şekilde savaştı. Kendisi için değil, halkı için.

Ve Varian ona, hayatını onu korumak için harcayacağına dair yemin etmişti. Kendilerini koruyamayanlar için. Saygı duyduğu ve sevdiği tek adamı örnek alacak ve Arthur'un hayalini canlı tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Lahit, Bors ve Galahad'ın Arthur'un isteklerinin tam tersine ısrarla istedikleri altınlar dışında sadeydi.

"Kalıntıları için süslü bir sandığa ihtiyacım yok. Altını hala hayatta olanlara harcamayın. Nerede olursam olayım, iyi ya da kötü, bana bir faydası olmaz. Ama aç bir çocuğu doyuracaksa, ölü bir adamın mezarına harcamaktan çok daha iyi olacaktır."

Arthur gerçekten büyük bir adamdı.

Birdenbire kendisini boğacakmış gibi görünen düğüme karşı boğazını temizleyen Varian, Tarynce'ı uzaktaki duvara dayalı küçük bir masaya götürdü ve cesedi üzerine yatırdı. Mümkün olduğunca huzurlu görünmesi için adamın kollarını göğsünün üzerine örtmek için bir an ayırdı. Sonra Tarynce'ın gözlerini son bir kez kapatmadan önce adamın ruhu için küçük bir dua fısıldadı.

"Merlin?" dedi sessizce, onu duyabildiğini biliyordu. "Geri döndüm."

Kadın ortaya çıkmadan bir an önce yanındaki hava kıpırdandı. "Çok uzun sürmedi."

Cesetten bir adım uzaklaştı. "Bilgi iyi korunmuyordu. Celladının adını biliyorum ve annemin kendi ağzından, başka kâse şövalyelerinin de var olduğunu öğrendiklerini biliyorum."

Gitmek istercesine geri adım atarken nefesini sertçe içine çekti. "Onlara haber göndereceğim."

"Hayır," dedi sertçe.

"Neden?"

"Annem ve Morgen iyi adamların oyun kitabını biliyor. Diğerlerine haber vermeye başlarsın ve onlar da senin habercilerini kapılarına kadar takip ederler. Muhtemelen annemin bana bu kadar kolay anlatmasının nedeni de bu. Eminim onların da harekete geçmesi için bizim harekete geçmemizi bekliyordur."

Merlin hâlâ yatışmamıştı. "Onları uyarmak zorundayız. Bilmeleri gerek."

"Henüz değil. Ayrıca, Tarynce'nin ölüm haberi Avalon'un duvarları, tetikte olmaları gerektiğini bilecekler. Morgen'in şu anda ismi yok."

Gerçi eminim o da benim gibi birkaç tanesini çözebilir. Ama geri kalanlar güvende olmalı... en azından şimdilik. Bracken'la konuşayım ve siz kimseyi uyarmadan önce başka neler öğrenebileceğime bir bakayım."

Aslında onun sözleri karşısında ağzı açık kaldı. "*İblis* Bracken mı?"

Kadının neden şaşırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu yüzden beni bu görevde istedin, değil mi?"

Başını sallayarak ona doğru uzandı. "Varian-"

Geri çekildi, ulaşamayacağı bir yere gitti. "Sorun yok, Merlin. Pisliklerle uğraşmak benim uzmanlık alanım."

"Pislikler bir şeydir. Çılgın iblisler başka bir şeydir."

Bunun üzerine homurdandı. "Belki senin kitabında öyledir. Benimkinde ikisi de aynı. İkisi de arkamdan gelen korkak piçler." Endişelenmesi gereken Bracken'dan çok daha önemli şeyler vardı. Ama mezarın çıkışına yaklaştığında, içinden asılsız bir acı geçerken durakladı. "Bana tek bir söz ver, Merlin."

"Ve bu?"

Düşen şövalyenin vahşice parçalanmış bedenine baktı ve Morgen'in tacizinden eve en son ne zaman bir ceset getirdiğini hatırladı. "Eğer ölürsem, yakıldığımdan emin ol. Morgen'in beni diğerlerine sergilemesini istemiyorum."

Sanki hâlâ babasının ölümüyle ilgili gördüğü kâbusu anlıyormuş gibi ona sert bir bakış attı. Babasını sevmiyor ya da ona saygı duymuyor olabilirdi ama hiç kimse Lancelot gibi ölmeyi hak etmiyordu.

"Söz veriyorum."

Başını sallayarak mezardan çıkıp avlunun aydınlığına doğru ilerledi. Buradaki hava tatlıydı, elma ve leylak kokuyordu, ışık yüce ve tenine sıcak geliyordu. Burası Avalon'du. Mükemmel bir cennet

bir zamanlar dünyada var olan. Ama aynı zamanda buranın kutsallığında yaşayan karanlık tarafı da biliyordu.

Belki de annesi ve onun istekleriyle savaşarak aptallık ediyordu. Belki de baēlılıēını deēiřtirmeli. Gerçekten, bir fark olur mu?

Manastırdaki bahtsız kocakarının erkekler arasında dolaşırkenki görüntüsü zihninde canlandı. Kadehi alıp ona uzattığında kadının duyduēu minnettarlıēın görüntüsüyle birlikte. Merlin'in yanında savaşmasının nedeni oydu. Hayatı berbattı ama başkaları için böyle olmamalıydı. Arthur ona acıyı bırakmayı ve daha iyi bir yolu benimsemeyi  ēretmiřti. Eēer bir  ocuēun  ocukluēunu kurtarabilirse, annesi ve kendisi arasındaki bu savaşa deēecekti.

G  l ler asla zayıfları avlamamalıdır.

 nancı tamdı ve kıyafetlerini bir kez daha deēiřtirerek deri yerine siyah zırhını giydi.  blisin büyüsüne karşı yetersiz bir korumaydı ama en azından onu Bracken'ın han erlerinden, kılıçlarından ya da pençelerinden koruyacaktı.

Merewyn aynanın önünde tam bir şok içinde durdu. Yüzyıllar boyunca yansıması olabilecek her şeyden kaçınmıştı. Ama şimdi...

Artık doēuřtan sahip olduēu yüzü taşıyordu. Yara izleri ve kocakarının çarpık vücudu gitmişti. Artık kamburu olmadan, acı çekmeden dik duruyordu. Çok güzeldi.

Buna inanamayarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve Narishka'nın onu tekrar elinden almasını beklemeye başladı.

"Ne yaptın sen  ocuk?"

D nd ē nde Magda'nın arkasında durduēunu gördü. Yaşlı ve huysuz Magda, Merewyn'in hastalıēı sırasında onunla arkadaşlık eden birkaç kişiden biriydi.

Yüzyıllar burada. "Narishka ile bir anlaşma yaptım. Onun için son bir hizmet yaparsam gitmeme izin verecek."

Magda alay etti. "Aklını mı kaçırdın sen? O asla böyle pazarlıklar yapmaz."

Bu doğruydu. şu anki kaderi, yanlış giden böyle bir pazarlıktan kaynaklanmıştı. Asıl şartlar onun sadece bir yıl boyunca çirkin kalması yönündeydi.

Ayın döngüsü. Ama Narishka ona Camelot'ta ay döngüsü olmadığını söylememişti ve bu yüzden sonsuza dek kapana kısılmıştı.

şimdiye kadar.

şimdi beklediği tek şansı yakalamıştı.

"Sana bir gün güzelliğimi geri kazanacağımı söylemiştim Magda ve kazandım da."

"Ne pahasına?"

Varian'ın Morgen'a hizmeti. Onu kendi tarafına çekmek için üç haftası vardı. Üç hafta. Başaramazsa, Narishka onu cadı formuna geri döndürecek ve başarısızlığı için sonsuza dek cezalandıracaktı. Ama başarırsa, özgür kalmasına izin verilecekti. Bir cadı olarak değil, olmak için doğduğu kadın olarak.

"Maliyet konusunda endişelenmeyin."

Magda başını salladı. "Endişelenmesi gereken kişi ben değilim çocuğum. Bu sen olabilirsin." Yaşlı kadın ona yaklaştı, öyle ki sanki gerçek olduğunu kendine kanıtlamak istercesine siyah saçlarının uzun, ipeksi tellerine dokunabildi. "Yüzyıllar boyunca hayatta kalmak için bu kadar çok mücadele etmenizden nedeni bu mu?"

Merewyn cevap vermedi. Bunun yerine, uzun zaman önce yaptıkları bir konuşmayı hatırladı.

"Umudunu yitir, çocuğum. Bu senin kaderin. Artık bizden birisin. Grayling formunda, bir daha asla eskiden olduğu güzel kadın olamayacaksın."

"Umudumu yitiremem Magda. Sahip olduğu tek şey bu. Bir zamanlar aptaldım ama bir gün özgür olma şansına sahip olacağımı biliyorum. Öürsem, o zaman

sadece bir aptal olarak yaşadım. Hayatımın böyle olmasını istemiyorum. Yeniden kendim olmak istiyorum. Sapkın bir kocakarı değil, bir kadın."

"Sen bir aptalsın Merewyn. Burada sefaletten başka bir şey yok. Öğren Bunu kabullenin ve daha fazlasını istemeyin. Bunu yaparsan sadece hayal kırıklığına uğrarsın." Buna inanmayı reddetmişti ve şimdi buradaydı, eski haline dönmüştü.

Magda boncuk gözlerini ona dikti. "Peki şu an sahip olduğun güzellik için kimin hayatını sattın?"

Bir parça korku onu delip geçti. "Nereden biliyorsun?"

"Hanımefendinin seni eski haline döndürmesini sağlayacak başka bir şey olamazdı. Peki güzel olmak için kimi yok edeceksin?"

"Varian duFey," dedi sessizce, sonra daha yüksek sesle ekledi, "Ama o bir canavar ve bunu ikimiz de biliyoruz. Söyle bana, onun hakkında iyi bir şey söyleyen birini duydun mu hiç?"

Magda'nın gözleri donuklaştı. "Sadece sen."

Merewyn içini acı doldururken gözlerini kaçırdı. Doğruydı, ona karşı nazik davranmıştı. Ama tek bir nezaket eylemi hayatı boyunca yaptığı tüm zulmü silemezdi. Aldığı tüm hayatları. O Narishka'nın oğluydu. Babası Arthur'un Yuvarlak Masa kardeşliğini yok etmiş ve nihayetinde herkesin hayatını mahvetmişti. Ve ikisi de aynı derecede gaddar bir çocuk yetiştirmişti.

Yaptığı şey dünyaya bir hizmetti.

Magda tiksintiyle başını sallayarak kapıya doğru ilerledi.

"Bunu duymak istemiyorum," diye seslendi Merewyn ona gitmeye başlarken. "Morgen'in emriyle kendi payına düşen yaramazlığı ve zalimliği yaptın."

"Doğru," dedi sessizce. "Ama ben şimdi insan değilim, hiçbir zaman da olmadım. Senin vicdanından ve inancından yoksunum. Söyle bana Merewyn, bir kez

Bunu yaptıktan sonra, güzelliğinin bir başkasının kanıyla satın alındığını bilerek aynada kendinize bakabilecek misiniz?"

Burada yüzyıllar boyunca maruz kaldığı acımasız istismar onu kızgın bir mızrak gibi delip geçmişti. Varian gibi adamlar ona tükürmüş ve çirkin olmasından başka bir sebep olmaksızın dövmüşlerdi. Ona asla şefkat ya da merhamet göstermemişlerdi. O buna geri dönmeyecekti. Şimdi değil. Ne de hiçbir zaman. Yeniden insan olmak istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde.

Magda yine başını ona doğru salladı. "Ben de Camelot'taki tek insanın sen olduğunu sanıyordum. Ne yazık ki seni yanlış değerlendirmişim."

Kadın onu yalnız bırakırken Merewyn dudağını büktü. "Sen sadece Bana özgürlüğümü kazanma şansı verilmişken senin burada kapana kısılmış olmanı kıskanıyorum."

Sessizlikten başka bir şey ona cevap vermedi ama bunun bir önemi yoktu. Gerçeği biliyordu. Bu dünyada hiç düzgün insan kalmamıştı. Hem de hiç. Varian'ı Morgen'a teslim etse ne olurdu? Onu öldürmeyi planlamıyorlardı ki. Sadece kendi mahkemelerinde hizmet etmesini istiyorlardı. Bunda bir kötülük yoktu. En azından burada bir ailesi vardı. Ve Camelot sakinlerinin her şeyden çok değer verdiği tek şey olan güzelliğe sahipti.

Hayır, Varian'a zarar vermiyordu. Sadece kendine yardım ediyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Varian gözlerini kapatarak kendini Avalon'dan Camelot'un karanlık arka koridorlarına götürdü. İki diyar arasında seyahat edebilen ve bunu yapmaya gerçekten istekli olan birkaç kişiden biriydi. Bundan pek de hoşlandığı söylenemezdi.

Annesi, en çok nefret edilen kraliçeleri Morgen'in sağ kolu ve babası da Arthur'un sağ kolu olduğu için, Camelot sakinleri ona karşı biraz... nasıl desek, ani davrandılar.

Burada, kalbini göğsünden gizlice sökmek istemeyecek tek bir yaratık bile yoktu. Ve anahtar kelime "gizlice" idi. Hiçbiri

hiç önden gelmedi.

Bu yüzden eli kılıcında, bir yırtıcı hayvanın yürüyüşüyle koridorda yavaşça yürüdü. Her gölgede bir düşman olabilirdi. Her fısıltı arkasından gelen cesur aptallardan biri olabilirdi. Başını eğik tuttu ve herhangi bir ses duymak için dikkatle dinlerken çevresel görüşüyle karanlığı araştırdı.

Karartılmış kollara benzeyen köşebentlerle tutturulmuş duvarlardaki meşalelere yaklaştığında, meşaleler kendi kendilerine yandı ve o geçtikten sonra söndü. Acele yakılan ışıkların kokusu havada keskin ve keskindi ve onun hareketleriyle daha da yoğunlaşıyordu.

Varian, arkasında sadece sharoclardan birinden gelebilecek bir fısıltı hissettiğinde başını eğdi - gölge feyleri ile ünlü Zalimlik ve fesatlık. Kılıcın kabzasını kavradı, yoluna devam ederken anında çekmeye hazırdı ve saldırıyı bekliyordu.

Ama sharoc geri çekildi... şüphesiz onun varlığını annesine ya da Morgen'e bildirecekti.

Boş ver. Varian'ın ilgilenmesi gereken başka meseleler vardı. Yeraltı katına çıkan kule merdivenlerinden aşağı indi. Kuzey kulesinde bu alan zindana ve Morgen'in işkence odalarına ayrılmıştı.

Onun bulunduğu güney kulesi MOD'ların kontrolündeydi. "MOD," mod olarak telaffuz edilir, Morgen'in ölüm kölelerinin kısaltmasıydı. Bir zamanlar Kelt ölüm tanrısı Balor'un hizmetkârlarıydılar. Efendileri tarafından yeraltı dünyasına hapsedilen bu insanlar, korkup kaçanları öldürmek ve işkence etmek için savaş alanlarına gönderilen leş yiyicilerdi.

Aslen Kelt tanrıları Dagda ve Morrigen'in sevgili çocukları oldukları rivayet edilir. Ancak babaları Dagda'ya karşı eski bir savaşta Mileslilerin yanında yer alınca gözden düşmüşler. Dagda düşmanları tarafından yeraltı dünyasına sürülürken, çocuklarını orada Balor'un yönetiminde hizmetkâr olmaları için lanetlemişti.

Balor iyiliksever tanrılardan biri değildi. Gaddar ve soğuk, MOD'lara daha acımasız yöntemlerinin çoğunu öğreten kişi oydu.

Onlara karşı acımasızlığı, sonunda ona düşman olmalarına ve tek gözünü oyarak onu öldürmelerine yol açmıştı. Efsaneye göre asıl cinayeti torunu Lugh işlemişti ama bu, Balor'un hizmetkârlarının böyle bir güce sahip olduğunun herkes tarafından bilinmesini istemeyen tanrıların uydurduğu bir yalandı.

Tuatha Dé Danann tanrılar grubunun tamamı tarafından çıkarılan ölüm emri uyarınca MOD'lar, Morgen onlara kendi karanlık diyarına sığınma teklif edene kadar neredeyse yok edilmek üzere avlanmışlardı. Şimdi hepsi, Varian'ın Morgen'in zamansız ölümüyle sona ermesini beklediği zayıf bir anlaşmayla yaşıyordu.

Ne yazık ki, bu henüz gerçekleşmemişti.

Varian, MOD'ların odalarına açılan ağır demir kapıyı iterek açtı. Tam olarak medeni olmadıkları ve burada bulunan loş ışığı bile küçümsedikleri için Camelot'un altında, soğuk ve nemli bir yerde yaşamaya karar vermişlerdi.

delik. Taş duvarlardan çürümüş ıhlamur gibi kokan yeşil bir çamur sızıyordu. Ve gerçek MOD formunda, bir komün ortamında yaşıyorlardı. Aralarında özel odası olan tek kişi Bracken'dı. Diğerleri açık havada besleniyor, uyuyor, yemek yiyor ve zina yapıyordu.

Muhtemelen yüzlercesi açık alana yayılmıştı, ama sadece küçük bir kısmı, yere saçılmış Adoni kurbanlarının etlerini yemek de dahil olmak üzere işlerine devam ederken ona bakma zahmetine bile girmediler.

Gördükleri ve kokladıkları karşısında midesi bulandı. MOD'lardan biri Adam yanından geçerken dişi gözlerinde spekülâtif bir parıltıyla başını kaldırdı. Ona kolay kolay ölmeyeceğini belli eden bir bakış attı.

Daha da önemlisi, yalnız ölmeyecekti.

Kanlı dudaklarını yalayarak "yemeğine" geri döndü.

Sonuçta, MOD'ların hakkını vermek zorundaydı. Adoni gibi onlar da çok güzeldi. Siyah ve kehribar rengi kanatlarıyla altın sarısı ve güzeller, cennete atfedilen meleklerle daha çok benziyorlardı. Büyüleri Adoni kadar büyük olmasa da, yine de onları zorlu düşmanlar haline getirecek kadar büyüye sahiplerdi ve ezoterik güçteki eksikliklerini ham fiziksel güçle fazlasıyla telafi ediyorlardı.

Varian doğruca Bracken'ın odasına giden köşeyi dönerken durakladı. İblis lorduyla kendi şartlarında tanışmayı bekliyordu. Beklemediği şey ise Bracken'la, iblis Varian'ın annesini okşarken karşılaşmaktı.

Bu eylem o kadar çok açıdan yanlıştı ki, hangisinin onu daha çok rahatsız ettiğini tam olarak çözemiyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, o piç kurusuna asla baba demeyecekti.

"Bölüyor muyum?"

Bracken, Varian'a alaycı bir bakış fırlatmadan önce annesinin boynundan geri çekildi. "Her zaman başımın belası oldun."

"Güzel. Hayatım boyunca hemoroid olmayı arzuladım. Sonunda buna ulaştığımı bilmek güzel."

Bracken'ın siyah gözleri kıpkırmızı parlarken aynı anda ağzı bir yılanınki gibi açılarak bir sıra sivri dişini gösterdi. Derisi alacadan sürüngen kahverengisine beneklendi, sonra ortaya çıkar çıkmaz öfkesini kontrol altına aldı ve daha estetik varlığına geri döndü.

Varian, annesinin bu kadar iğrenç bir şeye sarılabildiği gerçeği karşısında dudağının kıvrılmasına hâlâ engel olamıyordu. "Güzel numara. Bahse girerim bir ucube parti yarışmasında diğer yarışmacılar için cehennem gibisindir, ha?"

Annesi aralarına girmemiş olsaydı Bracken ona saldıracaktı.

"Sadece seni kızdırmaya çalışıyor, Bracken. Onu görmezden gel."

Bracken'ın gözleri loş ışıkta titredi. "Eğer onun nefes almasını istiyorsan Narishka, onu benim alanımdan çıkarsan iyi edersin."

Varian ona korkusuzca baktı. "Bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de buradan öyle hızlı gideyim ki, bir buhar izi bırakayım."

"Ve bu?"

O daha ağzını açamadan annesi cevap verdi. "Kâse Şövalyesi'nin onu öldürmeden önce sana ne söylediğini bilmek istiyor."

Annesinin bir kez olsun ona yardım etmesi ne kadar hoş. Önemli olduğundan değil. Bracken onun sözlerine güldü. "Pek bir şey söylemedi. Pietra ona ipucunu söylemeyi reddettikten sonra dilini kopardı."

Çok berbat bir şekilde, bilgi almak için birine işkence etme sanatının MOD'larda kaybolduğunu bilmek güzeldi.

Varian tepki vermemek için kendini zorlasa da, Morgen'in hayvanlarıyla karşı karşıya kalan zavallı masum adam için içi acıyordu. MOD'ların kimseye merhamet duymaması, kendi ebeveynlerine düşman olmalarını sağlayan şeydi. "Onu nasıl yakaladınız?"

Bracken'ın ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Sırlarımızı ifşa ediyor olamam, döneğ. Eğer yapsaydım, bir gece sen uyurken seni sürükleyerek götürmemizi nasıl engelleyeceğini biliyor olabilirdin."

Varian alçak sesle, ölümcül bir kahkaha attı. "Denemen için sana para veririm. Sadece bir gece, sen ve ben."

Bracken'ın ağzı tekrar ileri geri hareket ederek Varian'a iblisin bu fırsat için ağzının sulandığını gösterdi. Bu da birinin, büyük olasılıkla annesinin ya da Morgen'in, iblisi geride tuttuğu anlamına geliyordu.

Annesi bir adım daha yaklaşarak ellerini göğüs zırhının üzerine koydu. "Gel, Varian. Beni o kadar seyrek ziyaret ediyorsun ki, zamanımızı burada MOD'larla harcamak istemiyorum."

Bunun bir anne-oğul ziyareti olmadığı konusunda onu düzeltmeye başladı. Ama o da en az kendisi kadar biliyordu ki, buraya Sevgili Anneciği ile vakit geçirmeye gelmemiştir. Onu geri döndürmesine ve geldiği yöne doğru götürmesine izin verdi, bu da ondan ne istediğini merak etmesine neden oldu.

Normalde, Camelot'u her ziyaret ettiğinde, onu tamamen yalnız bırakırdı.

Yeraltı odasını terk edip üst kata çıktıklarında ikisi de konuşmadı.

Kadın üçüncü katın kapısını açıp onu dar bir koridora götürürken, "Heyecanlanmaya başlıyorum anne," dedi.

"Neden gergin olasın ki aşkım? Seni yanımda istediğimizi sana zaten söyledim. Sadece tanışmanı istediğim biri var."

Sözleri asit gibi içinden geçerken koridorun ortasında donup kaldı. "Ayrıca bana beni ölü göreceğini söylemiştin, bu da beni öldürteceğin kişinin bu kişi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor."

Hafifçe güldü. "Hayır." Kadın adamın kolunu çekti ama adam bir adım daha atmayı reddetti.

Avalon'a dönme vakti gelmişti. "Bilmek istediklerimi öğrendim. Şimdi gidiyorum." Ama o daha kıpırdayamadan, kadının bileğine bir şey sıkıştırdığını hissetti.

Üzerinde yoğun bir şekilde fey sözcükleri yazılı olan küçük altın bileziğe baktı-Era *di crynium bey. Özgürlük bir yanılsamadır.*

Acıtmıyordu ama neden oraya koyduğunu anlayamıyordu. "Nedir bu?"

Kadının yüzünde, onu MOD'lardan oluşan bir baskın grubundan daha fazla korkutan garip bir dinginlik vardı. "Bu senin prangan, sevgili oğlum."

"Ne için kelepçe?"

Bir adım öne çıkarak fısıldadı: "Artık perdeler arasında yolculuk edemezsin. Burada sıkışıp kaldın, Varian. Bundan daha fazlası, büyük etkisiz hale getirildi."

Bilezik bileğinizde olduğu sürece."

Kendini buradan dışarı atmaya çalıştı ama kadının sözlerine sadık kalarak hiçbir şey olmadı. "Ne oluyor be?"

"Bize katılacaksın, Varian."

"Asla," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Ve o daha kıpırdayamadan annesi ellerini çıırttı. Bir grup erkek Adoni ortaya çıktı.

"Al onu," dedi soğuk bir sesle.

Varian onlara saldırdı ama büyüleri etkisiz hale getirilmediğı için kaybedeceğı bir savaş veriyordu ve bunun farkındaydı. Birkaçını geriye savurmayı ve dudaklarını yarmayı başardı. Ancak sonuçta sayıca üstündü.

Bir an koridordayken, bir an sonra kuzey kulesinin derinliklerindeydi. Hücre küçük ve sıkışık. Savaşmaya devam etmesine rağmen, her bir bileğine bir zincir taktılar ve kollarını karşılıklı duvarlara zincirlediler, böylece odada kollarını iki yana açmış bir şekilde duruyordu.

Annesinin gözlerindeki memnun parıltıyı kaçırmak mümkün değildi. "Zırhını soyun."

"Ben de seni seviyorum anne."

Denediklerinde cevap vermedi, sadece Avalon'da yaptığı büyü tarafından yerinde tutulduğunu öğrendi. Büyüsü artık kayıp olduğı için istese de çıkaramazdı. "Çıkıyor."

Yerden geçerken gözlerini ona dikti ve kendi başına çıkarmaya çalıştı.

"Ben o kadar aptal değilim anne."

Çılgılık atarak adamın sırtına sertçe vurdu ve onu öne doğru iterek kollarının zincirlerden kurtulmasını sağladı. Diğerlerine döndü. "Peki o zaman, bize iki mandrak ve balyoz getirin."

Varian buna tepki vermemek için kendini zorladı. Ona hakkını vermeliydi. Zırhlı bile olsa balyoz can yakardı. Yarı insan, yarı ejderha bir fey yarattığı olan bir mandrake tarafından kullanılacağı düşünüldüğünde, çok acıtacaktır.

Onunla bakışlarını kilitledi, ama orada bulunacak bir merhamet yoktu. Bunu beklemiyordu da zaten. Hiçbir Adoni zerre kadar annelik içgüdüsüne sahip olmamıştı. Bu onların genlerinde yoktu.

"Beni şimdi de öldürebilirsin anne. Sana katılmayacağım."

Soğuk parmağını Varian'ın yanağında gezdirdi ve sanki gücünü ölçüyormuş gibi ona baktı. "Bunu şimdi söylüyorsun, Varian. Bakalım birkaç saat sonra ne diyeceksin?"

"Yine de söyleyeceğim."

Kapı açıldığında ona iki iri yarı mandrak gösterildi. Türlerinin tipik bir özelliği olarak, son derece uzun boylu ve kaslıydılar. Arkalarından gelen hizmetkârların ellerindeki balyozları alırken gümüş gözleri hevesle parlıyordu.

Varian zincirleri çekiştirdi ve bundan kurtulmak için büyüsünü kullanmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Annesi dudak büktü. "Kelimeleri söylemek çok kolay. Şimdi senin şu inancını bir deneyelim."

İlk mandrake çekicini Varian'ın omzuna indirdiğinde ve Varian bunu iliklerine kadar hissettiğinde, bunun gerçekten uzun bir gün olacağını biliyordu.

Bölüm 4

"Hazır mısın, ahbab?"

Merewyn Narishka'nın sesiyle aynadan başını çevirdi. Saatlerdir zihinsel olarak kendini buna hazırlıyordu. Onun işi Varian'ı baştan çıkarmak, Adoni'nin genelde ne kadar azgın olduğu düşünülürse, yeterince kolay bir iş gibi görünüyordu.

Onu duraksatan tek şey, hiçbir erkek tarafından dokunulmamış olmasıydı. Babası onu çocukken dikkatlice tecrit etmişti ve Narishka onu çirkinleştirdiğinde, babası onu dışarı atmıştı ve hiçbir erkek ona dokunmak şöyle dursun, yüzüne bile bakmıyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu. Bekareti özgürlük için ödenecek küçük bir bedeldi.

"Ben hazırım."

"Güzel." Narishka onu takip etmesini işaret etti. "Şimdi unutma, onu zayıflatmalısın. O güçlü. Dürüst olmak gerekirse çok güçlü. Sen olmadan onu kırabileceğimizden şüpheliyim. Amacınız ona iyi davranmak. Ona yiyecek ve su götür."

Merewyn bu beklenmedik emir karşısında durakladı. "Bundan daha fazlasını yapmam gerekmiyor mu, hanımefendi?"

"Hayır."

Yine de kafası karışmıştı. "Onu baştan çıkarmamı istediğini sanıyordum."

Kaşları öfkeyle çatılmış olan Narishka ona doğru döndü. sabırsızlığı normalde şiddetli bir tokatla sonuçlanırdı. Ama hanımı yüzünü bozmaktan korkmuş olmalıydı. "Bu onu baştan çıkarmaktır, ahbap. Güven bana."

Ona güvenmek mi? Bu asla olmaz.

Ama tekrar metresinin peşinden gitmeye başladığında, olayların bu şekilde gelişmesi onu çok rahatlatmıştı. Narishka "baştan çıkar" dediğinde, doğal olarak cinsel ilişkiye gireceğini varsaymıştı. Bu pazarlık gittikçe daha iyi görünüyordu.

Zindanlara giden arka merdivenlerden inmeye başladıklarında Merewyn kaşlarını çattı. Koridor daraldıkça ve işkence görenlerin çığlıklarını ve yakarışlarını duydukça korkuya kapıldı.

Narishka ona yalan mı söylüyordu? Buraya gelen hizmetkârlar nadiren geri dönerlerdi ve istediği son şey Morgen'in işkence odalarından birinde ölmektir. "Neden bu yoldan gidiyoruz?"

Narishka ona vuracakmış gibi kolunu kaldırdı, sonra kendini tuttu. "Sakin ol, Simpkin. Onu şimdilik burada tutuyoruz."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. Eğer birinin kendi saflarına katılmasını istiyorlarsa, ona karşı nazik olmaları gerekmez miydi? "Ona işkence mi ediyorsunuz?"

Narishka ona "Ne düşünüyorsun?" diye soran bir bakış attı.

Merewyn kan, korku, ter ve çürüyen kalıntıların kokusunu alınca irkildi. Bu yerin iğrençliğine karşı bağıışıklığı varmış gibi görünen kadını anlamaya çalışırken boğulmamak için elinin tersini burnuna bastırdı.

Fey Adoni, odalarının önünden geçerken merhamet dilenen kadın ve erkeklerden rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti göstermeden merdivenlerden inmeye ve zindanın derinliklerine inmeye devam etti.

Merewyn sadece kendisinin de aynı derecede soğuk olmasını diledi. Ama gerçek şu ki, her bir çığlık omurgasına bir kırbaç gibi iniyordu. Eğer yapabilseydi, onları serbest bırakırdı.

Hepsi.

Başarısız olursan kaderin bu olur.

Ve bu onun kararlılığını pekiştirdi. Tıpkı onlar gibi, hiç kimse ona yardıma gelirdi. Kimsenin umurunda olmazdı. Burada tek başına ölüme terk edilecekti. Acı çekerek. Zalimce. Bu dünyada hiç merhamet yoktu. İnsanlar başkalarına ancak bu yardımdan çıkar sağlayabiliyorlarsa yardım ederlerdi ve onun kimseye sunacak bir şeyi yoktu.

Bu yüzden buradan kaçmak zorundaydı.

Diğerlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaparak Narishka'ya odaklandı. "Varian'ı kendi tarafında istediğini sanıyordum."

"Var ve ben oğlumu rüşvet almayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum."

Yani işkencenin işe yarayacağını mı düşündüler? Delirmişler miydi?

Aptalca bir soru bu. Burada nezaketi düşünmediklerini bilecek kadar uzun süre yaşamıştı. Asla. Onlara tamamen yabancıydı.

Narishka sonunda kalın siyah demir menteşelerle tutturulmuş eski bir meşe kapının yanında durdu. Yiyecek ve su dolu bir tepsi ortaya çıkardı ve Merewyn'e uzattı. "Sadece onu besle ve git. Tek yapman gereken bu," diye fısıldadı.

Narishka kapıyı açtı.

Merewyn içeri bir adım attı, sonra olduğu yerde dondu kaldı. Gördüğü şeyin dehşeti midelerini bulandırdı. Karşılıklı duvarlardaki iki zincir onu kollarını iki yana açmış halde ayakta tutarken Varian yere yığılmıştı. Kendini dinlendirmek için diz bile çökemiyordu, zincirler kollarını çekip canını daha fazla yakmadan olmazdı.

Uzun, siyah saçları öne doğru düşmüş, manastırda gördüğü yakışıklı yüzü gizlemişti. Siyah zırhı ezilmiş ve bükülmüştü ama onu en çok rahatsız eden şey ayaklarının dibinde biriken kandı. O sırada

izlerken, mide bulandırıcı aralıklarla aşağı eğik kafasından aşağıdaki zemine daha fazla kan damladı.

Ona ne yapmışlardı? Meyhanede tanıştığı o gururlu ve güçlü adamdan çok farklıydı. Şimdi daha insani görünüyordu. Kırılgan. Yine de tüm acısına rağmen, öfkesinin ona ulaştığını hissedebiliyordu. Ona yaptıkları için kan istiyordu. Bu tamamen anladığı bir duyguydu.

Ve yavaşça ona yaklaşıırken kendisiyle ilgili tüm düşünceler uçup gitti.

Varian bir kadının yumuşak yürüyüş hışırtısını duydu. Annesinin ondan tekrar din değiştirmesini istemeye geldiğini düşünerek başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Dürüst olmak gerekirse, bırakın hareket etmeyi, nefes alamayacak kadar çok canı yanıyordu. Ayrıca, isteyeceği son şey annesinin yüzünü tekrar görmektir. En azından onun hain bedenindeki yaşamı boğarken görmeyi istemiyordu.

Uzanmayı o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu ama zincirler onu bundan alıkoyuyordu. Her nefes alışında, her kalp atışında ezilmiş zırhı etini ısıırıyordu. Bileziğe rağmen, zırhı çıkarmak için yeterli büyüye sahip olduğunu keşfetmişti ama bu aptallığın da ötesinde bir aptallık olurdu.

Bunun onu öldürteceğinden bahsetmiyorum bile. Ne yazık ki, işkenceyi akıl almaz bir seviyeye çıkarana kadar değil.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taramadan bir an önce başının üzerinde nazik bir el hissetti. O kadar şefkatliydi ki bir an için gerçekten zayıf düştü. Hayatı boyunca özlemini çektiği türden bir okşamaydı bu.

Ama hiç kimse ona böyle dokunmamıştı.

Ağızındaki kanı annesine ya da Morgen'e tükürmeye hazırlanırken, kendisine dokunmaya cüret eden her kimse onunla yüzleşmek için başını kaldırdı.

Tüm öfkesi kaçarken şok onu perçinledi. İkisi de değildi.

Onun yerine, hayatında gördüğü en güzel kadındı. Uzun, koyu kahverengi saçları yumuşak bukleler halinde beline kadar dökülüyordu. Yüzü küçüktü.

Ovaldi, kahverengi gözleri kehribar rengindeydi ve bir kedinin gözleri gibi yukarı doğru çekikti. Dudakları dolgun ve davetkârdı.

Ama adamın alnındaki ve yanağındaki kanı bir bezle nazikçe silerken yüzündeki acı dolu ifade içini yaktı.

"Seni beslememi söylediler," dedi eski bir Anglosakson aksanıyla yumuşak, tatlı bir tonda nefes alarak.

O da buna güldü. "Neden zahmet ediyorsun?" "Gücünü korumak için."

"Bana daha fazla işkence etsinler diye mi? Açlıktan ölmeyi tercih edersem beni affedin."

Merewyn onun kara mizahı karşısında şaşırmıştı. Şimdi nasıl şaka yapabilirdi ki? Ona verdikleri zararı görünce kaşlarını çattı. Alnı yarılmış ve kanıyordu. Dudakları şişmiş ve morarmıştı ama artık hiç açamadığı sol gözü kadar değildi. Yakışıklılığundan eser kalmamıştı. Aslında, daha çok kocakarı olduğu zamanki haline benziyordu.

Ne kadar acı çekiyor olabileceğini hayal bile edemiyordu. Onun kendi Dayaklar bazen o kadar canını yakmıştı ki, sonrasında hareket bile edememişti ve hiçbirini onu bu kadar kanlı ya da şiş bırakmamıştı. Nasıl bilinci yerinde olabilirdi ki? Camelot'ta geçirdiği yüzyıllar boyunca çok fazla dehşet ve sayısız zulüm görmüştü ama böylesini hiç görmemişti ve bunu yapanın kendi annesi olduğu gerçeği onun için anlaşılmazdı.

Kalbi onun için acırken, ağzındaki kanı dikkatlice sildi, sonra sarımsakla kavrulmuş geyik etinden küçük bir ısırık aldı ve dudaklarına götürdü. Daha önce açlıktan ölmek üzere olduğunu söylediği için, yarı yarıya onun tükürmesini ya da reddetmesini bekliyordu. Bunun yerine, itaatkâr bir şekilde dudaklarını ayırdı ve eti dilinin üzerine koymasına izin verdi.

Tuzlu et dudaklarındaki kesikleri ve gevşemiş dişlerini yakarken Varian onun kendisini beslemesine neden izin verdiğinden emin değildi. Yine de yapamadı

kendine yardım edecek gibi görünmüyordu. Reddederse onu terk edeceğinden korkuyordu ve garip bir şekilde onun kendisini şımartmasından hoşlanıyordu. Daha önce hiç kimse ona karşı bu kadar nazik olmamıştı, özellikle de böyle zayıf olduğu zamanlarda. Bütün Babası ve kardeşi de dahil olmak üzere tanıdığı insanlar, ne zaman morali bozursa ona daha fazla saldırıyordu.

Dokunuşu nazik ve sıcaktı ve onu korkutucu bir düzeyde yatıştırdı.

Ama onu en çok şaşırtan şey kadının bir miren, mandrake, Adoni ya da sharoc olmamasıydı. Bu kadında hiçbir büyü yoktu. Güç yoktu.

O bir insandı. Tamamen. Bu

nasıl mümkün olabilirdi?

Eti zedelenmiş, kavrulmuş boğazından aşağı yutarken yüzünü buruşturdu. "Neden buradasın?"

Yerdeki yemek tepsisine baktı. "Seni beslemek için." "Hayır," dedi

sessizce. "Bir insan burada, Camelot'ta nasıl olabilir?"

Gözleri karardı ve hüznünlendi. "Benim büyük aptallığım yüzünden."

İşte o zaman anladı. Ve onun araştıran bakışlarıyla karşılaştığında. ona tam olarak ne olduğunu biliyordu. "Bir Adoni ile anlaşma yaptın." Asık

suratla başını salladı.

Varian şaşkınlıkla onun için gerçekten üzölmüştü ve onu bu pazarlığı yapmaya iten aptallık her neyse. Adoni acı ve işkence içermediğı sürece verdiği sözleri asla yerine getirmezdi. Hiçbir insan onların merhametine kalmamalıydı. "Ne zamandır buradasın?"

"Birkaç yüz yıl." Alnından daha fazla kan silerken gözlerinde düşmesine izin vermediğı yaşlar vardı. "İlk başlarda

Sonunda yaşıllıktan öleceğimi ve buradan ayrılacağımı düşündüm. Ama buna bile izin vermediler. İşte buradayım, sonsuza dek onların merhametine kalmış durumdayım."

"Özür dilerim."

Sanki onun sözlerine kendisi de inanmakta zorlanıyormuş gibi kaşlarını çattı. Yine de o sözlerinde ciddiydi. "Neden üzgün olasın ki? Duvarlara zincirlenmiş olan ben değilim."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Doğru, ama eninde sonunda buradan çıkıp onları öldüreceğim."

Ona biraz daha geyik eti yedirirken kuşkulu görünüyordu.

Varian tekrar konuşmadan önce dikkatle çiğnedi ve yutkundu. "Bir adın var mı, genç kız?"

"Merewyn."

Onun ruhani zarafetine uyan güzel bir isimdi. Fey Adoni dilinde merewyn bir deniz cadısıydı. Şüphelenmeyen denizcileri teknelerinden alıp denizin dibine sürükleyen ve onları orada hapsederek adamın varlığından ya da şeklinden bıkana kadar kendilerine hizmet etmelerini sağlayan baştan çıkarıcı bir deniz yaratığıydı. Sonra merewynler onları köpekbalıklarına yem ederdi.

Belki de onun gibi bir kadın için uygun bir isimdi bu.

"Şarap ister misiniz?" diye sordu usulca.

"Lütfen."

Kadehi adamın dudaklarına doğru kaldırdı, sonra biraz fazla eğdi. Şarap ağzına aktı, kesiklerini yaktı ve yeni acıyla soluk soluğa kalmasına neden oldu. Boğuldu.

Fincanı çekti ve havlusuyla adamın dudaklarını hızla sildi. "Affet beni. Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

Varian gözlerini kapattı. Vücudundaki acıya rağmen dokunuşu onu rahatlatmıştı. Nasıl olur da dayak acısından başka bir şey hissedebilirdi? Mantıklı gelmiyordu ama yine de bir şekilde hissediyordu. Her nasılsa tüm bunların arasında ona dokunmuştu ve bu onu gerçekten korkutmuştu.

Kadın ona bir parça ekmek verirken, adam onun tatlı teninin kokusunu aldı. Gülsuyu ve leylak kokuyordu ve bu ona ne olacağını merak ettiriyordu. başını onun boynuna yaslamak ve kokusunu içine çekmek isterdi.

Onun pürüzsüz, yumuşak tenine dokunmanın nasıl bir şey olacağını. Ağzının tadına bakmak ve yatağında bu kadar nazık, bu kadar insan birine sahip olmak.

Ama o zaman bunu düşünmemesi gerektiğini daha iyi biliyordu. Aksini ne kadar isterse istesin, o Adoni'ydi. Bir aldatmaca sonucu dünyaya gelmiş ve bir kadının kibri uğruna satılmıştı. Bir insana sahip olmak ona göre değildi. Böyle bir rahatlığı hak etmiyordu. Hak ettiği tek şey nefret ve küçümsemeydi.

Onun iyiliği ve kendisini zayıflattığı düşüncesi karşısında öfkelenen adam geri çekildi. "Bırak beni."

Merewyn onun sert sözleri karşısında şaşkına döndü. "Ne?"

Onu buz gibi bir bakışla kıstırdı. "Git buradan," diye hırladı gırtlaktan gelen bir ses tonuyla, ona bir çirkin yarattığı hatırlatıyordu.

"Merewyn?"

Annesinin sesini duyunca irkildi. O istemedi Onu tekrar zalimlikleriyle baş başa bırakacaktı. Nasıl bırakabilirdi ki? Kimse bunu hak etmiyordu.

"Beni duydun mu, uyuz?" Narishka hırladı.

Bunun için büyük olasılıkla dayak yiyeceğini bildiği halde yine de tereddüt etti. Acı çektiği bu kadar belli olan bir adama karşı acımasızlıklarını yenilemelerini istemiyordu. Daha neler yapabileceklerini düşündükçe midesi bulanıyordu, bir an durup adamın şişmiş yüzünü son bir kez temizledi.

Varian Merewyn'in bakışlarıyla karşılaştı ve onu dolduran merhamet ve pişmanlığı gördü. Onu serbest bırakmadan önce nazıkçe ağzını sildi.

Onu geri çağırmamak için şişmiş çenesini kapatmak zorunda kaldı. Ne kadar ironikti, onların acımasızlığı onu bir kez bile gözyaşlarına ya da yalvarmaya sevk etmemişti ama onu terk etme düşüncesi neredeyse ediyordu. Bu yüzden gitmek zorundaydı.

Zayıflık onun gibi bir yaratık için ölüm demekti. Güç. Yalnızlık. Yaşamak ve gelişmek için bunlara ihtiyacı vardı.

Ve kadın elinde tepsiyle kapıda durup ona baktığında, merhamet dilememek için kendini zor tuttu.

Onun yerine, geri dönmemesini umarak... hayır, dua ederek ona dik dik baktı. Bunu göze alamazdı. Gözlerini kapatarak, acının onu her türlü teselliden uzaklaştırmasına izin verdi. Hissettiği tek şey bu olana kadar acının içine sızmasına izin verdi. Bu, büyüünün güçlenmesini sağladı ama yine de onu bu durumdan kurtarmaya yetmedi. Henüz değil. Ama şanslıysa, onu dövmeye devam ederlerse, kurtulacaktı.

Sonra annesine tam olarak ne için pazarlık yaptığını gösterecekti. Ona cehennem doğumlu güçlerini tattırmaktan mutluluk duyacaktı.

Varian başını tekrar eğip yere bakarken, koyu renk saçları yüz hatlarını ondan gizlerken Merewyn tek bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Gözündeki nemi silerken, ona başka neler yapabilecekleri düşüncesinden nefret ediyordu. Yüzü çok şekilsizdi ve gözleri mutlak bir acıyla doluydu. Ama bu onu ilgilendirmiyordu. Hanımının istediğini yapmıştı.

Omurgasını sertleştirerek kapıdan içeri girdi ve sıkıca kapattı, sonra başarısından gurur duyuyor gibi görünen Narishka'ya baktı.

Tepsi ellerinden kayıp giderken, "İşkencesine devam edecek misin?" diye sordu.

Narishka başını salladı. "Biraz iyileşmesine izin vereceğiz. Şu anda o çok Daha fazla acıya dayanamayacak kadar uyuşmuş durumda. Ayrıca, yeterince

Kendini daha iyi hissetmek için büyü yaptı." Bir an için bu düşünceyi düşünür gibi durdu. "Büyümün neden onun tüm güçlerini yok etmediğini merak ediyorum. Belki de daha güçlü yapmalıydım. Gerçi ona Kerrigan'ı bile tüketecek kadar yük verdim. Gerçekten inanılmaz. Sanırım onun gücünü hafife almışım. Artık bunu yapmak yok, ha?"

Merewyn Narishka'nın soğukluğu karşısında dehşete düşmüştü ama bunu belli etmemeye özen gösterdi. Ona böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini sormak istedi ama cevabı zaten biliyordu. Narishka karanlık ruhunun merkezine kadar kötüydü.

Kimseyi umursamazdı. Gerçekten. Eğer Morgen güçten düşerse Narishka yarın başkasına da kolayca hizmet edebilirdi. Zehirli zalimliğini kusabildiği sürece mutluydu. Kime karşı olduğu ya da kimin yanında yer aldığı umurunda bile değildi.

Narishka ona baktı ve dudak büktü. "Seni bir süre saklamamız gerekecek." "Beni saklamak mı?"

"Evet. Şu anki gibi görünmek diğerlerinin başına bela açmaktan başka bir işe yaramaz. Ve bakire olduğun gerçeği... çok baştan çıkarıcı. Güzel bakirelerin kurban edilmesini gerektiren pek çok karanlık büyü var. Şu anda birinin güç oyunu için seni kesip biçmek bana hiç iyi gelmez. Ve senin yerine başka bir insan koymam çok uzun sürer. Bu yüzden, saklanmalısın."

Merewyn konuşmak için ağzını bile açmadan kendini penceresiz, kapısız bir odada tek başına buldu. "Hanımefendi!" diye seslendi ama kimse cevap vermedi.

Karanlıkta etrafını yokladı, ancak battaniye, yastık ya da başka bir şeyin olmadığı çok küçük, boş bir odada olduğunu öğrendi. Bir kez daha, Narishka'nın merhametine kalmıştı ve bundan nefret ediyordu.

Çılgılık atarak elini siyah duvara vurdu ve gözleri bir şey görmek için gerildi. Herhangi bir şey. Ama umutsuzdu. Narishka ona hiçbir şey bırakmamıştı.

Yalancı kaltak!

Merewyn duyguları içinde yuvarlanırken yere yığıldı. Öfke, acı, umutsuzluk. Yine de bunun altında, ne kadar kötü olursa olsun, Varian'dan daha iyi durumda olduğunu fark etti. En azından onların acımasız zevkleri için duvara zincirlenmemiştir.

Ve bununla birlikte o kadar büyük bir umutsuzluk dalgası geldi ki, onu yuvarladı ve nefessiz bıraktı.

"Çıkış yolu yok," diye fısıldadı, göğsü gerçeyle birlikte ağrıyordu. Magda haklıydı. Narishka'nın gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu. Asla. Burada ölecekti. Bir şekilde o kaltak onu yine kandıracak ve bu vahşet diyarında tutacaktı.

"Hayır, yapmayacak," diye yemin etti karanlığa öfkeli bir inançla. Mercia'da bir kızken olduğundan daha akıllıydı artık. Birlikte yaşadığı Narishka bunca yüzyıl boyunca hanımından çok şey öğrenmişti. O da Bu oyunu biliyordu ve kutsal olan her şey adına ya da değil, özgürlüğünü kazanacaktı. Ne pahasına olursa olsun buradan ayrılacak ve asla arkasına bakmayacaktı. Kimi kurban etmesi gerektiği ya da ne yapması gerektiği umurunda değildi.

"Bir daha asla aptal olmayacağım."

Bölüm 5

İki gün sonra

"Bu iyi değil leydim. Zırhı yerinde olduğu sürece ona yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Varian, mandrake'nin sözleri karşısında annesinin attığı hayal kırıklığı çığlığıyla gurur duydu.

Tırnaklarını Varian'ın şişmiş yanağına geçirmeden önce mandrake'e onu doğrudan yere düşürecek kadar sert bir darbe indirdi. Adam acıdan tısladı ama karşılık olarak başka bir ses çıkarmayı reddetti.

Gözleri ateş saçarak diğer mandrake'ye döndü, o da kendisine yapacaklarından korkarak sinmişti. Kendini tutarak üç adım geri attı ve duvara çarparak durmak zorunda kaldı. Bu Varian'ı güldürmek için yeterliydi.

Bu da onu daha da sinirlendirdi. "Bir levye, yaşam çenesi, konserve açacağı getirin, ne yapmanız gerektiği umurunda değil, o zırhı ondan istiyorum!" diye emretti ayakta duran mandrake'ye.

Esmer mandrake başını hızlıca sallayıp odadan ve Narishka'nın ulaşabileceği yerden kaçarken, sarışın mandrake hâlâ köşede cenin pozisyonundaydı ve kendini avuçluyordu.

Varian ağızındaki kanı yere tükürdü. "Sorun ne anne? İşkencelerim seni rahatsız mı ediyor?"

Ona elinin tersiyle vurdu.

Kızın öfkesine güldü. "Biliyorsun. Söylediklerinde haklılar. Bir annenin sevgi dolu dokunuşundan daha tatlı bir şey yoktur."

Hareketsiz kalan mandrake'nin düşürdüğü balyozu yerden aldı ve adamın karnına yeterince sert bir şekilde indirdi. onu ayaklarından kaldıracak kadar güçlüydü. Varian vücudunun sarsılmasıyla darbeyi kemiklerine kadar hissetti. Yine de haykırmayı ya da merhamet dilemeyi reddetti, canı o kadar çok yanıyordu ki nefes almak için tek yapabildiği buydu. Her nefesi, her kemiği. Tek istediği bunun sona ermesiydi.

Annesi yine çılgılık attı. "Neden eğilmiyorsun?"

Çünkü herkesin ondan beklediği buydu. Babası, kardeşi, Avalon'daki her savaşçı. Hatta Arthur bile bir noktada annesi ve Morgen'in tarafına geçmesini beklemişti. Merlin'in de ona sanki dönmesini bekliyormuş gibi baktığı zamanlar olmuştu.

Ama o bunu asla yapmazdı.

Kendi inancı bu kadar sağlam olmasaydı bile, herkesin bunu beklediği gerçeği onu ışık yolunda tutmaya yeterdi.

Adoni ve Morgen'in saflarına katılarak onları asla haklı çıkarmayacaktı.

Varian, bir grayling zırhını çıkarmaya çalışırken sırtında bir şeyin ısırdığını hissedince tısladı. "Sanki deri gibi bir şey leydim."

Annesi onun haklı olduğunu anladığında ona lanet okudu. Zırhı tam olarak buydu ve ne zaman çıkarmaya çalışsalar canının bu kadar yanmasının nedeni de buydu.

Öfkesinden yanakları al al olmuş bir halde balyozu köşeye fırlattı. "Bunu zayıflatacak bir büyü olmalı. Mandrake, Grayling,

Geri çekilin!"

Onu hemen annesiyle yalnız bıraktılar. Elini saçlarına gömdü ve ona bakana kadar başını yukarı kaldırdı. Dudaklarından ve burnundan akan kanın tadını alabiliyor, saatlerce süren işkenceden dolayı vücudunda oluşan terin kokusunu alabiliyordu.

Gözleri meraktan kararmıştı ve ona karşı merhametten yoksundu. "Neden istediğimi yapmak yerine seni dövmemi tercih ediyorsun?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Çünkü benim amacım her zaman seni kızdırmak olmuştur."

Saçlarını bırakmadan önce başını geriye attı. "Neden senin için pazarlık yaptım, asla bilemeyeceğim."

"Basit, anne. Yaşlılığında seni sevecek ve sana bakacak zıp zıp bir erkek çocuk istedin."

Kadın onunla alay etti. "Seni doğduğun zaman boğmalıydım."

O da bu jeste aynı tiksintiyle karşılık verdi. "Çok şanslı olmalıydım."

Bu, kız odadan çıkıp onu orada asılı bırakmadan önce suratına güzel bir tokat yemesine neden oldu. Tam anlamıyla.

Varian yerdeki taze ve kurumuş kana bakarken yavaş ve yorgun bir nefes verdi. Kendi kanına. Morgen onu öldürmeden önce babasının da başına neler geldiğini merak ediyordu. Önemsemediğinden değil. Bu her şeyden çok hastalıklı bir meraktı.

"Ne yaptın sen?"

Güzel yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kapı aralığında duran Merewyn'in yumuşak sesine baktı. "Çoğunlukla kanadı. Neden?"

Yaklaştıkça adamın yüzünü görünce yüzünü buruşturdu. Ona nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirdi. Bunun bir önemi yoktu. O bir

bir kadına kur yapma havasında değildi. Aksine, temelde değersizdi.

Yeni olan başka ne var?

Yine de onun ziyaretlerini dört gözle beklemenin yanlış olduğunu biliyordu. Özellikle de onun gerçekte kim ve ne olduğunu bildiği halde, yine de onu her gün görmek istemekten kendini alamıyordu. Annesinin ona izin verdiği tek parlak noktaydı... ki annesinin amacı da buydu.

Merewyn tepsisini yere koyduktan sonra soğuk bezi aldı ve Varian'ın yüzündeki kesiklerin en kötüsüne tuttu. Şakağından çenesine kadar dört sıra halinde sivri yaralar vardı. Görünüşe bakılırsa Mandrakes pençesini yüzüne doğru çekmişti. Bu manzara karşısında içi sızlamadan edemedi.

Derinden acıtmış olması gereken bezin dokunuşuyla nefesini sertçe içine çekti. "Senin iyiliğine ihtiyacım yok Merewyn."

"Birininkine ihtiyacın var. Belki kendininki sana iyi gelebilir."

"Bunun mantıklı olması mı gerekiyor?"

"Evet," dedi sertçe. Nedense adamın inatçılığı onu kızdırmıştı. Neden istediklerini yapıp bu işe bir son vermiyordu ki? "Onlara istediklerini ver ki özgür kalabilesin."

Bunun üzerine homurdandı, sonra da keskin bir acı hissetmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Özgürlüğün için birini satar mısın?"

Onun sözlerine baktı, cevap veremedi. Cevap onu hasta hissettirdi. "Seni öldürecekler, Varian."

Canlı yeşil gözleri onun bakışlarını yakalarken yüzü soğukkanlıydı. Gözlerinde, içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında anlaşılmaz ve şaşırtıcı bir tutku ve ateş vardı. "Hepimiz öyle ya da böyle öleceğiz. Önemli olan nasıl yaşadığımızdır."

Yine de, onun böylesi bir vahşete karşı güçlü durmasını sağlayan şeyin ne olduğunu anlamıyordu. "Senin için bu kadar önemli olan şey nedir ki

Bunun için acı mı çekeceksin?"

Cevap vermedi.

Dudaklarındaki kanı silmek için bezi hareket ettirirken "Söyle bana?" diye sordu. "Arkadaşlık mı?"

"Hayır."

"Aşk mı?"

Bunun üzerine acı bir kahkaha attı. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum." "O zaman ne?" Ona bakmak için geri çekildi. "Senin için bu kadar değerli olan Bunun"-parçalanmış bedenini işaret etti-"kıyaslandığında önemsiz

olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum," dedi adam sakın bir ses tonuyla.

İnanmayarak başını salladı, sonra gözlerini ona dikti. "Bilmiyorsun ve yine de bunun için kanını mı akıtıyorsun?"

Ona öyle bir bakış attı ki, donup kaldı. "Uğruna kanını akıtacağın bir şey yok mu?"

"Hayır," dedi hararetle. "Hiçbir şey. Neden yapayım ki? Kimse benim için kanını akıtmaz."

Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "O zaman ikimiz de aynıyız, sen ve ben."

"Nasıl yani?"

"Kimse de benim için kanını akıtmaz."

Bunun mantıklı olması mı gerekiyordu? "O zaman neden acı çekiyorsun?"

Adamın gözlerinde parıldayan duygu yoğunluğu bir kez daha canını yaktı. "Çünkü ben babamın olduğu gibi olmayacağım. Yeminime karşı gelmeyeceğim. Hiçbir şey için."

Onunla aynı fikirde değildi ama en azından bu biraz mantıklıydı. "O zaman onurun için kan döküyorsun."

"Benim onurum yok."

"O zaman bir hiç uğruna kan döküyorsun."

"Ve sen de bir hiç uğruna kanını akıtacaksın."

Elindeki bezi bıraktı ve hayal kırıklığı içinde ellerini sıktı. "Sözlerimi çarpıtma. Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum."

Adamın bakışlarına ve kendi vicdanının sızısına dayanamayarak kapıya yöneldi.

"Merewyn, bekle."

Onun sesiyle durakladı ve tekrar yüzünü ona döndü. "Evet?"

Bakışları, cevap vermeden önce onun değerini ölçüyormuş gibi keskindi. "I..." Sesi kesilirken yere baktı.

"Sen mi?" diye sordu.

Bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu ve bakışlarını korudu. "Sakıncası yoksa bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bir iyilik. Yüzyıllardır kimsenin ondan istemediği bir şey vardı. Camelot'ta ona sadece emir verirlerdi. İyilikler aptallar içindi. Bunu en iyi Varian bilirdi.

Ama merakı daha baskın çıktı ve böyle bir adamın kendisinden ne isteyeceğini bilmek istedi. "Nedir bu iyilik?"

"Biraz daha rahat nefes alabilmem için göğüs zırhımın bağcıklarını gevşetebilir misiniz?"

Merewyn tereddüt etti. Narishka'dan Adoni hanımının günlerdir zırhını ondan almaya çalıştığını ama başarılı olamadığını biliyordu. Varian zırhı yerinde tutmuş ve onunla alay etmişti. "Bana güvenir misin?"

"Hayır ama kendim gevşetemiyorum ve annemden yardım istemekten daha iyisini biliyorum."

Bu konuda kesinlikle haklıydı ve eğer onu elinden alırsa, Narishka onu ödüllendirecekti. Büyük bir şekilde. Belki de onu erkenden serbest bırakırdı.

Merewyn öne doğru bir adım attı, sonra zırhını çıkarıp onu işkenceleri için çıplak bıraktığını hayal edince tekrar durakladı. Daha da acımasız olacaktı ve onlardan hiçbir şekilde korunamayacaktı.

Yok.

Yapın! Narishka çok memnun olacak.

Kendisini Mercia'da olduğu gibi gördü... güzel bir elbise giymişti ve asilzadeler ondan bir gülümseme almak için yarışlıyordu. Zihninde, geride bıraktığı dünyayı hayal etti. Güzelliğı. Sıcaklığı.

Renk.

Burada bulunabilecek tek renk kan

kırmızısıydı. Ve gözleri o kadar yeşildi ki,

neredeyse parlıyorlardı.

Merewyn bunun üzerine irkildi. Varian'ın ayaklarının dibindeki kana baktı ve yapmak üzere olduğu şey için kendinden nefret etti. Omurgası kaskatı kesilmişti, başını kaldırdı. "Yapamam."

Adam kaşlarını çatı. "Neden olmasın?"

Yüzyıllardır yapmadığı bir şeyi yapmadan önce bir an tereddüt etti. Kendisine zarar verecek olsa bile dürüstçe gerçeğı söyledi. "Çünkü eğer yaparsam onu çıkarabilirim." Ve bununla birlikte odadan çıktı.

Merewyn'in sözleri kulaklarında yankılanırken Varian dakikalarca kapalı kapıya baktı. Demek ki tamamen güvenilir biri değildi.

En azından bunu itiraf edecek kadar cesurdu ve onu incitmemiştir. Bu aslında bir ilkti. Zaten onun zırhını gevşetmesine izin vermezdi. Sadece onun ne diyeceğini bilmek istiyordu.

Eğer onu çıkarmaya çalışırsa.

Belki de her şeye rağmen onun düşmanı değildi. Ya da belki de bunun bir test olduğunu anlamıştı ve bundan daha zekiydi. Asla gerçekten güvenilecek kimse yoktu. Bunu o da biliyordu. Savunmasının içine girmesine izin verdiği herkes bunu sadece ona zarar vermek için bir fırsat olarak kullanmıştı. Babası, Galahad, Dafyn, hatta Merlin.

İkincisinden bahsetmişken, günlerdir burada kapana kısılmıştı ve sağlığını kontrol etmek için Avalon'dan kimse gönderilmemiştir. Başka biri olsaydı, Merlin elindeki tüm çifte ajanları başı dertte olan üyeye yardım etmeleri için çağırırdı.

Ama hiçbirisi onun için tehlikeye atılmaya değmezdi.

Yine de sorun değildi. Başka kimseye borçlu olmak istemiyordu.

Bu onun hayatındaki başka bir gündü. Başka bir
aşağılanma.

Kıçında bir ağrı daha... sırtında, omzunda... göz kapakları bile acıyordu.

Gözlerini kapatarak, hayatı berbat olduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı, kendini buradan uzakta hayal etti. Yalnızlık ve huzur dolu bir yer hayal etti.

Bundan da öte, yanağında bir kadın elinin nazik dokunuşunu hissedebiliyordu. Geçmişte hep yüz­süz ve şekilsiz olmuştu ama bu sefer öyle değildi.

Bu kez beline kadar halka halka dökülen uzun siyah saçları vardı ve buna katlandığı için ona deli diyen kehribar rengi güzel gözleri vardı.

Ve ilk defa bir ismi vardı. Güvenmeye cesaret edemediği bir isim.

Rüyalar her zaman kötüdür. Başka her şeyden çok daha fazla insan onlar yüzünden düşmüştü ve o kesinlikle bunun için yeterince aptal değildi.

Nefesini içine çekerek büyüsünü çağırdı ve annesinin büyüsü gücünü tekrar zayıflatıp ona hiçbir şey bırakmadan önce zırhındaki eziklerin mümkün olduğunca çoğunu yok etmek için kullandı.

Yarın Merewyn'den ve onun iyiliğinden kurtulacaktı. Bu ilk adımdı. Sonraki adım özgürlüğünü kazanmak olacaktı.

Ya da en azından ölümü.

Bölüm 6

Merewyn buradan olabildiğince ***uzağa*** kaçmak ***istiyordu*** ama koridorun sonuna yaklaştığında gidecek hiçbir yeri olmadığını fark etti. Bu topraklarda Narishka ve yordakçılarının onu bulup geri getiremeyeceği saklanacak bir yer yoktu. Son derece güçlü bir büyü, güç ya da bir Merlin anahtarı olmadan Camelot'tan çıkmanın hiçbir yolu yoktu - sahip olmadığı şeyler.

Gidebileceği tek yer, zalim sakinlerinin onu metresine teslim etmekten zevk alacağı Glastonbury olacaktır.

Ve eğer devam edersen, Narishka bunun için seni dövecek. Varian'ın kanlar içindeki bedeninin görüntüsü aklından geçti. Ona canlı ihtiyaçları vardı. O, şahsen, o kadar şanslı değildi. Narishka'nın ona ihtiyaç duyduğu hiçbir şey yoktu. Ölene kadar dövülecek ve işkence görecekti.

Narishka onu bir kaçma girişimi sırasında çatıdan düştükten sonra bulduğunda, Merewyn'e bir daha kaçmaya kalkışırsa iç organlarıyla ziyafet çekeceğini, sonra da onu akılsız bir hortlak olarak dirilteceğini söylemişti.

Bu düşünceyle irkilerek rotasını tersine çevirdi ve kan ve ter kokusunun durgun havaya sinmiş olduğu kasvetli odaya geri döndü. Varian'ı duvarlara ve ayaklarına zincirlenmiş halde tutan metal kelepçeleri ve bağlantıları kan kaplamıştı. Adamın günlerdir uyumadığından emindi. Bir an bile oturmamış ya da morarmış bacaklarından kalkmamıştı.

Yine de taciz hakkında hiçbir şey söylemedi. Sanki bir şekilde hak etmiş gibi dayakları sineye çekti.

Kadın ona yaklaştığında, adam başını kaldırdı ve öyle kötü niyetli bir bakışla onu kıstırdı ki, kadın ilk kez anne ile oğul arasındaki benzerliği gördü.

"Demek döndünüz," dedi kuru bir sesle.

Ayaklarının dibindeki tepsiyi işaret etti. "Eşyalarımı unutmuşum."

Merewyn'e yalancı diyen şüpheli bir kaş kaldırdı. Merewyn tepsisini alabilmek için ona yaklaştı.

Kız eğilene kadar konuşmadı. "Kim olduğunu biliyorum."

Adamın uğursuz bir tonda fısıldadığı sözler karşısında homurdandı. "Elbette biliyorsun. Sana adımı zaten söyledim."

"Hayır," dedi, sesi kalın ve kuruydu. "Glastonbury'de dayaktan kurtardığım deforme olmuş kadın olduğunu biliyorum."

Bu fısıltılı sözler onu olduğu yerde dondurdu. Nefes alamıyor ya da hareket edemiyordu. Şüphesiz bu onunla oynadığı bir oyundu. Bunu bilmesine imkân yoktu. Doğru tahmin ettiğini bilmesine izin vermeyerek bu işi yüzüstüce halletmeye karar vererek, kendini bezi tepsiye koymaya zorladı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Onun araştıran bakışlarıyla karşılaşmak için başını geriye eğdi.

O parlayan yeşil gözlerde ne bir erteleme ne de merhamet vardı. Onu zekâ ve kutsal olmayan bir güçle yakıyorlardı. Sanki doğrudan ruhunun derinliklerini görebiliyordu ve bu, kadının omurgasında bir ürperti yarattı.

"Elbette biliyorsun. Ben aptal değilim Merewyn. Gözlerini gördüğüm anda kim ve ne olduğunu anladım. Annem bunun dışında seninle ilgili her şeyi değiştirdi. Gözlerin seni her zaman ele verecek."

Onları kapatma ihtiyacı onu tüketti ama gözünü bile kırpmadı. Ona, kendisini ele geçirdiğini bilmenin tatminini yaşatmayacaktı.

"Ben annemi tanıyorum, genç kız. Asıl soru, sen tanıyor musun?"

Tepsiyi unutarak, onun düşmanca bakışlarıyla yüzleşmek için ayağa kalktı. Sadece yapması gerekeni yaparken onun kendisini yargılamasına izin vermeyi reddetti.

Bu cehennemde hayatta kalmak. "Bu da ne demek oluyor?"

Tekrar konuşmadan önce dudaklarındaki kanı yaladı. "Güzel olmak için onunla her ne pazarlık yaptıysan, seni temin ederim ki işe yaramayacak. Seni bu güzellikle bırakmayacak, güven bana. Onu senden söküp almaktan ve yok olduğunu görmenin acısıyla haykırmanı dinlemekten mutlak bir zevk alacak."

Bu onun en büyük korkusuydu ve tüm vücuduna yayılan demir bir pençeyle boğazını sıkıyordu. Artık çirkin olmak istemiyordu. Çirkinliği yüzünden yüzüne tükürülmesini, hor görülmesini ve alay edilmesini istemiyordu.

Tek istediği uyum sağlamak ve bir canavardan başka bir şey olarak görülmekti.

Yine de ne korkusunu ne de vicdanını rahatlattı. "Öleceksin Merewyn. Hiç şüphesiz."

"Narishka beni öldürmeyecek." Bu sözler diline acı gelmişti ve bunu ona yüksek sesle söylemiş olmak Varian'ın doğru söylediğine olan inancını daha da artırmıştı.

"Buna inanıyorsan kendine yalan söylüyorsun."

Merewyn başını salladı ve kendi yalanına inanmak için kendini zorladı. "Onunla senden çok daha fazla yüzyıl birlikte oldum. Onu senden daha iyi tanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu soğuk, mizahtan yoksun bir kahkahayla. "Dur, tüm bunların nasıl geliştiğini tahmin edeyim. Sana buraya gelmeni ve bana iyi davranmanı söyledi. Bana yiyecek ve su getirmeni ve alnımı yıkamanı, böylece güzelliğinle baştan çıkacağımı ve nezaketinle zayıflayacağımı söyledi. Senin görevin benimle konuşmak.

Bana iyilik yapmak ve merhamet göstermek, böylece sana bağlanmamı ve seni sevmemi sağlamak - beni dövmeye başladığı andan itibaren planı buydu. Ama işe yaramayacak. En ufak bir şekilde bile zayıflamıyorum. Ve annem zırhımı çıkarmaya çalışmaktan sıkıldığında, seni buraya getirip önümde duracak ve boğazına bir bıçak dayayacak. Bıçağı o güzel boynuna o kadar yaklaştıracak ki, kanından bir boncuk bıçağı kaplayana kadar derine batacak. Kaderinin, seni umursamayan bir kadının ellerinde olduğunu anladığında büyük ihtimalle ağlayacaksın. senin hakkında daha az. O zaman bana bir seçenek sunacak; ya ona ve Morgen'e katılacaksın ya da onun ellerinde ölmeni izleyeceksin."

Sözleriyle çizdiği imge zihninde ağır ve net bir şekilde asılı kalırken Merewyn hareket etmedi, hatta nefes bile almadı. Kılıcın soğukluğunu bile hissedebiliyordu. Varian'ın onlara katılmasını isterken Narishka'nın gözlerindeki çarpık zevki görebiliyordu.

Varian ona doğrudan kalbini delen bir bakış attı ve konuştuğunda sesinde niyetinin tüm ağırlığı vardı. "O an geldiğinde, seni kurtarmayacağım."

Zihni sessiz bir inkâr çılgılığı attı. Buraya kadar gelmiş ve bu kadar zalimlikten onun dediği gibi ölmek için kurtulmuş olamazdı. Damé Fortune bile bu kadar acımasız olamazdı. "Sana inanmıyorum." Varian iyiliğin tarafındaydı. Bunun gibi adamlar masum insanların ölmesine izin vermezdi. Hele ki durdurabilecekken.

"Bana inansen iyi edersin küçük kız," dedi dudağını bükerek. "Kâse'yi Morgen'den koruyanlardansa *senin* ölmen daha iyi. İnancım uğruna nasıl ölmeye hazırsam, senin de bu uğurda öldüğünü görmeye hazırım. Bu bir sözdür."

Adamın uğursuz ses tonu karşısında yutkundu ve bundan bir an bile şüphe etmedi. "Pazarlığını yaptığın o güzellikle yaşamak istiyorsan en iyi koşu."

Kulağa ne kadar kolay geliyordu. Kızın bunu istediğini düşünmüyor muydu? "Peki nereye gideceğim? Benim gibi birinin annenden saklanabileceği bir yer yok. Onun güçleri mutlaklır... Seni bile yakaladı.

onu çok iyi tanıyorum. Sırf odasından çıkmasına neden olduğum için beni arar ve anında öldürürdü."

"O zaman lanetlendin."

Kendisini tüketen umutsuz, acı dalgasına karşı dişlerini sıktı. "Bunu zaten biliyorum." Ve bu doğrudu. Mercian ormanlarındaki yaşlı cadıyı bulup, güzelliğinden başka bir şey göremeyen bir adamla evlenmek zorunda kalmamak için ona bir Adoni çağırması için para ödediği anda kendini lanetlemişti.

Artık geri dönüş yoktu.

Yine de önündeki parçalanmış adama bakarken, Camelot'ta neye dönüştüğünü fark etti. Magda haklıydı. O artık insan değildi. Narishka'nın ondan her şeyini almasına izin vermişti.

Her şeyi.

İnsanlığını bile.

Artık tamamen değersizdi.

Ama o hiçbir zaman güçlü olmamıştı. Mercia'daki tüm hayatı boyunca şımarık ve kibirliydi. Aptaldı. Kendi dünyasına o kadar kapılmıştı ki, babasının seçtiği adamla evlenmek yerine tüm hayatını bir kenara atmıştı. Aptalca aşk ve mutluluk hayalleri kurmuştu. O zamanlar kendini buna layık görüyordu.

Ve şimdi, pazarlık yapmak yerine, kendi bencil çıkarları için başka birini satmıştı. Varian'ın kanlar içindeki yüzüne, bileklerinde demir kelepçelerin sürtünerek morarttığı yerlere baktı.

"Güzelliğinizin kanla satın alındığını bilerek aynaya bakabilecek misiniz?"

Gerçeği biliyordu.

Başını öne eğerek tepsisini yerden aldı ve gitmeye başladı. Ama bunu yapmadan önce Varian'a bakmak için geri döndü. Güzelim saçları birbirine karışmış ve kan içindeydi. Yakışıklı yüzü çürüklerle bozulmuştu. Yine de acı içindeyken bile güçlü duruyordu. Yine de, içinde yorgun ve ölüyor olması gerekirken güçlü ve emin görünmeyi başarıyordu. Kazanamayacağı apaçık ortadayken onlarla savaştık kadar aptaldı.

Ya da... belki de onların bilmediği bir şey biliyordu. Belki, sadece belki, o annesinin eşiydi.

Bu düşünce onu bir başkasına götürdü ve bu da ona uzun zamandır sahip olduğu ilk umut kırıntısını verdi.

Yapma, Merewyn. Yapma!

Ama kelimeler, o daha onları durduramadan ağzından çıkmıştı. "Eğer seni serbest bırakırsam, beni buradan götürür müsün?"

Sanki bu fikri en az onun iç sesi kadar mantıksız buluyormuş gibi acı bir kahkaha attı. "Beni buradan kurtaramazsın."

Yine de yılmamıştı. "Ya yapabilseydim?"

Adam kızın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı ve gözlerindeki buz kızın içini dondurdu. "Beni buradan çıkarırsan, bir daha hiçbir Adoni'nin sana elini süremeyeceğinden emin olurum. Asla."

"Sözünü tutacağına güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Arthur'un ruhu üzerine yemin ederim." Bu sözleri öylesine içten bir inançla söylemişti ki, kadın imkânsızı başardı. Ona inandı.

"Pekâlâ. Bu yemini tutacağına güveniyorum ve seni en kısa zamanda serbest bırakacağım."

Varian kadının onu bir kez daha yalnız bırakmasını izledi. Ona güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Sadece bir hizmetkâr olan o ne yapabilirdi ki?

Burada öleceksin.

Ellerindeki zincirleri sıkarak, tüm gücüyle zincirleri kendine doğru çekti. Vücudu zonklıyor ve yanarak protesto ediyordu. boşuna olduğunu bildiği bir şeydi. Yine de denemek zorundaydı. Savaşmamak hiçbir zaman onun doğasında olmamıştı.

Rahatlamaya ve zincirlerden gevşekçe sarmaya zorlandığında içinde öfke kabardı.

Yorgun ama yenilmiş değil, başını eğdi ve hissettiği acı ve umutsuzluktan onu kurtaracak yatıştırıcı bir şey çağırmak için gözlerini kapattı. Normalde bir tepenin üzerinde, açık pencerelerden içeri parlak bir güneş sızarken ve hafif esinti hanımeli kokusu ve kuş sesleri taşırken oturup okumakta özgür olduğu küçük, sessiz bir kulübe hayal ederdi.

Bugün bu hayali elinden kaçtı. Tepedeki kulübesi yerine, hiç güvenemeyeceğini bildiği bir kadının tatlı gülümsemesini gördü. O kadın Güzelliğine sahip olabilmek için hayatını takas eden bir kadının muzip gülümsemesi...

Merewyn tepsisini küçük bir oyuğa bıraktı, ardından Camelot'un dolambaçlı gri koridorlarında gizlice ilerledi. Yaptığı şey o kadar aptalcaydı ki küstahlığına inanamıyordu ama yine de başka ne seçeneği vardı ki?

Varian haklıydı. Annesi onun gitmesine asla izin vermezdi. Ve ne olursa olsun Aksine inanmayı ne kadar istese de, onun kendisini tereddüt etmeden feda edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Tıpkı söylediği gibi.

Hayatını kurtarmak için bildiği tek yol buydu.

Kalbi küt küt atarken, küçük bedenini cüceleştiren büyük, siyah bir kapının önünde durdu ve soğuk tahtaya hızla vurdu.

"İçeri gel." Ses derin ve erkeksiydi.

Merewyn, içindeki adamın insan formundayken hiçbir şey göremediği gerçeğini hatırlayana kadar tereddüt etti. Onun her zaman olduğundan farklı olduğunu anlayamazdı.

Bu düşünceyi aklından çıkarmadan kapıyı açtı ve Blaise adındaki mandrake'ye ait olan, ateşin başında dinlenmekte olan küçük yatak odasına girdi. Ellerini gergin karnına dayamış, bacaklarını uyukluyormuş gibi önüne uzatmıştı. Uzun boylu, zayıf kaslı ve uzun beyaz sarı saçlı olan Blaise, bir zamanlar Camelot'un eski kralı Kerrigan'ın özel hizmetkârıydı.

Ancak Kerrigan bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Morgen'e karşı dönmüş ve Avalon'un Lordları'nın saflarına katılmıştı. Blaise, kralın pençelerinden kurtulmayı başarana kadar onunla birlikte savaşmıştı. Sonra Blaise, Kerrigan'ın ihanetini Morgen'e bildirmek için Camelot'a dönmüştü.

En azından Blaise'in anlattığı hikâye buydu.

Merewyn daha iyi biliyordu. Mandrake'nin dönüşünde onun söylediğinden çok daha fazlası vardı. Narishka onun güzelliğini almış olabilirdi ama zekâsını ya da sezgilerini almamıştı. "Sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın lordum."

Başını garip bir açıyla eğmiş, sanki renkten renge giren açık menekşe gözleriyle onu görmeye çalışıyordu. Beyaz saçları, omzunun üzerinden beline kadar inen uzun bir örgü şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Yine de Albinizm iddiasında bulunan bu adamın koyu esmer bir teni ve öyle yakışıklı bir yüzü vardı ki, buradaki her Adoni onun vücudunu arzuluyordu... en azından bir geceliğine. Kendisi de onun güzelliğini fark etmekte asla başarısız olmamıştı ama onu en çok cezbeden şey ona karşı gösterdiği nazik ilgiydi. "Merewyn?"

"Evet."

"Hanımınızın bir şeye ihtiyacı var mı?"

Geçen bunca yüzyıl boyunca, başka hiçbir nedenle onun odasına girmeye cesaret edememişti. İkiisi sadece efendileri için ayak işlerine koştururken birbirlerinin yanından geçip gitmişlerdi. Görüşmeleri kısaydı ve genellikle Narishka'dan Kerrigan'a bir mesaj iletmesinden ibaretti.

Öyle ya da böyle bugün sona erdi.

Blaise'in bu konuda ona yardım edeceğine dair hiçbir garantisi yoktu ama sahip olduğu tek umut oydu. "Senden bir iyilik istiyorum."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Benden bir iyilik mi?"

"Bu odada benden başka sadece siz varsınız. Yani bu, konuşabileceğim tek kişinin siz olduğunuz anlamına geliyor, doğru mu?"

Dudaklarında orantısız bir gülümseme belirdi. "Alaycılık mı? Bu senin için yeni bir şey, değil mi?
Bu mu?"

Pek sayılmaz. Her zaman öyleydi, ama genellikle böyle tutardı. kendi kendine yorum yapar. "Lütfen, fazla zamanım yok. Burada yardıma ihtiyacı olan biri var."

Sandalyesinde doğrulurken yüz ifadesi anında değişti. "Camelot'ta birine yardım etmenin sana ne kazandıracığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Kapıyı kapatarak, Blaise'e yakın durana kadar odanın içinde ilerledi. Odanın dışında kimsenin onları duymaması için sesini alçalttı. "Biliyorum. Ama bir şey yapılmazsa, Varian ölecek."

Yüz ifadesi sanki duygularını ondan saklamaya çalışıyormuş gibi taşa dönuştü. "Varian? duFey?"

"Aynısı."

"Onun hayatı beni ne ilgilendirir?"

"Onun hayatının sizin için son derece önemli olduğunu düşünüyorum."

"Peki neden? Neden herkesin değersiz olduğunu iddia ettiği bir adamın hayatı hakkında bana geliyorsunuz?"

Doğruyu söylemeden önce yutkundu. "Çünkü burada güvenilebileceğim tek kişi sensin. Magda dışında bana karşı nezaket gösteren tek kişi sensin. Bu nedenle bana yardım edebileceğinize ve edeceğinize inanıyorum."

Sanki etraflarındaki havayı algılamak için güçlerini kullanıyormuş gibi başını geriye eğdi. "Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğim?"

"Ben arkadaşlarıma ihanet etmem."

Bunun üzerine homurdandı. "Ben ne zamandan beri senin arkadaşlarından biriyim?"

Sol kürek kemiğine dokunmak için uzandı ve elini onun için anlamı olduğunu bildiği bir noktaya bastırdı. "Sen her zaman bir arkadaş olarak sayıldın. Çok uzun yıllar boyunca."

Kadının ne demek istediğini çabucak kavrayınca bakışları kararmıştı. "Varian'a neden yardım etmek istiyorsun?"

"Eğer onu serbest bırakmanın bir yolunu bulursam, kaçmama da yardım edecektir."

Blaise gözlerini öyle bir kısıtı ki, kız onun kendisini gerçekten görüp görmediğini merak etti. "Tek sebep bu mu?"

"Evet."

Adam ayağa kalkarken kolunu ondan ayırdı. "Öyleyse gel, Narishka ne yaptığımızı öğrenip bunun için bizi kızartmaya karar vermeden önce acele etsek iyi olur."

Merewyn, güvende olmaktan çok uzakta olmalarına rağmen rahatlayarak derin bir nefes aldı. En azından buraya kadar gelebilmişti ve Blaise ona yardım etmeyi kabul etmişti. Bu daha önce sahip olduğundan çok daha fazlasıydı. "O zindanda."

Blaise ona "öyle mi düşünüyorsun?" diyen bir bakış attı ve elini tutup onları odasından Varian'ın zincirler içinde beklediği yere götürdü.

Neyse ki oda hâlâ boştu.

"Kahretsin," dedi Blaise gözlerini Varian'a doğru kısarken nefesinin altından. "Yarı kör bile olsam, seni fena halde mahvettiklerini görebiliyorum."

Varian başını kaldırdı. İnançsızlık yüzüne iyice kazınmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çürümüş kışını kurtarmaya geldim. Başka ne

için?" Varian'ın bakışları ona yöneldi.

"Seni çıkarabileceğimi söylemiştim."

Onun cesur sözleriyle alay etti. "Ben henüz buradan çıkmadım. Sen de öyle."

Blaise ilerleyerek Varian'ın yanında durdu. Kalın siyah zincirlerden birini eline aldı ve çekip ayırmaya çalıştı. "Seni kimin büyüğü bağıyor?"

"Annemin."

Blaise yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Onu kırmak için güçlerini benimkilerle birleştirebilir misin?"

"Emin değilim. Üzerimde bir sönümleme büyüğü kullanıyor ve bu da yapabileceklerimi ciddi şekilde kısıtlıyor."

Blaise küfretti. "Bok gibi görünmene şaşmamalı."

"Evet, sen de pek randevu malzemesi sayılmazsın dostum."

"Acele eder misiniz?" diye tersledi Merewyn onları. "Bu arada Şakalaşmak yarı eğlenceli olsa da, burada birilerinin bizi keşfetmesi durumunda ciddi bir hal alacak bir ikilemimiz var."

Varian, "Haklı olduğu bir nokta var," dedi.

Blaise, Varian'ın sol bileğindeki metal kelepçeyi tutmadan önce yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, üç, iki...bir."

Blaise kelepçeyi ayırmak için zorlanırken adamlar gözlerini kapattı.

İkisinin arasından keskin bir ışık parladı ve kelepçe çözülmeden bir an önce odayı deldi. Varian sendeledi ve Blaise onu yakalamasaydı yere düşecekti.

"İşte," dedi Blaise, onu tekrar ayağa kaldırarak. Mandrake dilinde sessizce fısıldarken Varian'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "*Asklas gardala varra deya.*"

Tıslayan Varian, sanki vücudundan acı fışkırıyormuş gibi geriye doğru sarsıldı. Ürkütücü sarı bir parıltı vücudunun üzerinde yavaşça hareket ederken ses yoğunlaştı. Bunu yaparken yaraları iyileşti ve zırhı bir kez daha bütün ve iyileşmiş olana kadar kendini yeniledi.

Varian derin ve rahatlamış bir nefes aldı. Gözleri minnettarlıkla doluydu.

Blaise diğer manşete geçmeden bir an önce omzunu sıvazladı. "Tekrar. Üç, iki...bir."

Kelepçe koptu.

Varian gözlerini kapadı ve kollarını ovuşturdu. "Teşekkür ederim, Blaise."

Merewyn Varian'ın ne kadar yakışıklı olduğunu görünce kıpırdıyamadı. Yüzü uzun zamandır o kadar şekilsizdi ki, yüz hatlarının ne kadar mükemmel olduğunu unutmuştu. Siyah saçları dalgalar halinde sarkıyor, bu da sadece bir haftalık bıyık çalışmasının ürünü olan yontulmuş çenesinin gücünü vurguluyordu.

Blaise kelepçeyi yere bırakmadan önce tereddüt etti. "İyi misin, V?"

Başını salladı. "Evet. Sadece iyileştiğin için biraz kafam karıştı."

Blaise ona bakarken kaşlarını çattı. "Ne yaptılar, seni yalnızken acı içinde bıraktılar, sonra seni dövmeden hemen önce iyileştirdiler. Biraz daha?"

Varian başını

salladı.

Merewyn ürperdi. Bu zalimliği hiç düşünmemişti bile. "Onlara

bir şey söyledin mi?" Blaise sessizce sordu.

"Onlara ne söyleyeyim? Pisliğin teki olduğumu mu? Bence bunu zaten biliyorlar."

Merewyn gülecekti ama odanın dışında birinin sesini duyunca donakaldı. Bu kesinlikle yaklaşan ayak sesleriydi. "Biri geliyor," diye fısıldadı adamlara.

Blaise odadan kaybolmadan önce, "Siz ikiniz gitseniz iyi olur," dedi.

"Blaise!" Varian sessizce tısladı. Adamotu cevap vermeyince, uzun bir küfür dizisine başladı.

Merewyn onun öfkesi karşısında şaşkına dönmüştü. "Bizi buradan çıkarmak için güçlerini kullanamaz mısınız?"

Bileğindeki küçük altın bileziği salladı. "Şu anda değil. Hayır."

Merewyn kaçacak ya da saklanacak bir yer ararken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Hiç kimse yoktu. Zincirler ve onlar dışında oda tamamen boştu.

Ayak sesleri kapının hemen önünde durana kadar yaklaştı. Dehşete kapılmış bir halde başını kaldırıp Varian'a baktı. Ama o da en az kendisi kadar savunmasızdı. Büyüsü bile yoktu.

Ölmüşlerdi!

Kilitte bir anahtar şingırdadı.

Kapı yavaşça itilerek açılırken Varian'ın koluna yapışarak onu arkada tuttu.

Bölüm 7

Kapı gıcırdayarak açılırken Varian gerildi, savaşmaya hazırdı. İçeri girenin kim olduğunu görmesine bir kalp atışı kala oda karardı. Kendini bir uçuruma düşüyor gibi hissederken tamamen karardı. İçgüdüsel olarak Merewyn'i sıkıca kavradı ve onu elinden geldiğince korumaya çalıştı.

Bir sonraki göz kırpışında, Merewyn'in sıkı tutuşu kolundaki kan akışını kısıtlarken, kendini kalenin içinde bir yerde küçük bir yatak odasında buldu.

Döndüğünde Blaise'in ona kaşlarını çattığını gördü. "Biraz fazla yaklaştın, değil mi?"

Bileğini Merewyn'den uzaklaştırmadan önce uzun ve kızgın bir nefes verdi. "Senin yaptığın kadar yakın değil. Neyin var senin böyle?"

"Ben mi? Yarı Adoni olan sensin. Ben gittiğimde neden oradan çıkmadın?"

İkisine de göstermek için bileğindeki bandı kaldırdı. "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Annem hâlâ güçlerimi kısıtlıyor. Bu üzerimde olduğu sürece büyülerimle hiçbir yere seyahat edemem."

"O zaman ya onu çıkarmanın ya da elini kaybetmenin bir yolunu bulsan iyi edersin dostum."

"Bu bir sorun mu?" Merewyn sordu. "Blaise bizi buradan çıkaramaz mı?"

Varian otomatik olarak "Evet," dedi. Mandrake'nin geçmişte diyarlar arasında gelip gittiğini biliyordu.

"Hayır," diye düzeltti Blaise.

Hayır mı? Adamotunu boğduğunu hayal ederken bu sözcük Varian'ın kafasında yankılandı.

"Ne demek 'hayır'?"

"Ben de sizi buradan çıkaramam. Geçidi açacak bir anahtarım yok."

Varian'ın yüz hatları taşlaşmış ve kararmıştı. Katilce. "Anahtarın nerede, Blaise?"

"Onu Kerrigan'a bıraktım çünkü annen gibi bazı insanlar buraya döndükten sonra benden biraz şüphelenmeye başlamışlardı. Onlardan biri Hafiyeler onu yakınlarımda bulsaydı, pullu postum temizlenirdi."

Bu çok mükemmeldi. Varian tamamen mahvolduklarını anladığında aniden hasta olduğunu hissetti. "Şaka yapıyor olmalısın."

Konuyla biraz daha sakın bir şekilde boğuşuyor gibi görünen Merewyn'e baktı. En azından o Blaise'i boğmak istiyormuş gibi görünmüyordu. "Yani buradan ayrılmamızın bir yolu yok mu?"

"Hayır," dedi Blaise. "Varian güçlerini serbest bırakıp bizi zaptlamadığı sürece olmaz."

Keşke.

Merewyn sanki şiddetli bir baş ağrısı çekiyormuş gibi elini başına götürdü. "O zaman hepsi bir hiç uğrunaydı. Hayatımı riske attım ve şimdi her şey bitti. Narishka beni öldürecek!"

Varian başını salladı. "Henüz bitmedi."

Kehribar rengi gözlerinde öldürücü bir parıltıyla ona döndü. Bunu kabul etmekten nefret etse de, yanaklarındaki öfke ateşiyle nefes kesiciydi. Gözleri ona ateş saçıyordu ve bu ateş onu erkekliğinin en derin noktasına kadar yaktı. "Tabii ki öyle. Bizi bulamayacakları nereye gideceğiz?"

Camelot'un uzak ucundaki vadiye bakan küçük pencereden dışarı baktı. "Val Sans Retour."

Hem Merewyn hem de Blaise ona bakakaldı. "Dönüşü Olmayan Vadi mi?" Merewyn kuşkuyla sordu. "Oraya gitmemizi mi istiyorsun?"

Varian onunla alay etmekten kendini alamadı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Ona sevimli olmaması gereken bir şekilde hırladı ama garip bir şekilde öyleydi. "Fark etmediysen söyleyeyim, Simpkin. Hiç kimse, ama *hiç kimse* o lanet yerden geri dönemez. Adı da buradan geliyor."

Blaise kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ona katılmak zorundayım, Varian."

Mandrake'ye alaycı bir bakış attı. "Hayır, bilmiyorsun. Ayrıca, orada öldüklerini nereden biliyorsun? Burayı geride bırakıp başka bir yerde yaşama şansın olsaydı, geri döner miydin?"

Blaise Merewyn'e dönmeden önce bir saniye düşündü. "Haklı olduğu bir nokta var."

Merewyn ikisine de ters ters baktı. "Bu beni hâlâ bu âlemde kapana kısılmış halde bırakıyor..." -Varian'a soğuk bir bakış fırlattı- "seninle. Alınma ama şansımı annenle denemeyi tercih ederim."

Blaise boğazının altından güldü. "Ve bu hakaret canını yakmış olmalı."

Varian gözlerini mandrake'ye dikti. "Senin her şeyi tek tek anlatmana ihtiyacım yok Cosell. Fark etmediysen diye söylüyorum, ben buradayım."

Aniden, yüksek sesli bir çan çalmaya başladı. Acı verici bir şekilde Hava.

Blaise hassas kulaklarını kapattı. "Görünüşe göre gittiğinizi biliyorlar."

Ses odanın içinde yankılanırken Varian irkilmekten kendini alamadı. Bunu gerçekten de iliklerinde hissedebiliyordu. Gargoyleların Morgen ve Narishka'nın kaleyi aramasına yardım etmek için harekete geçmişlerdi. Annesinin onları bulması uzun sürmedi.

Blaise'e doğru döndü. "Bak, şu Vadi'de bir tuhafılık var."

Blaise ona aptal aptal baktı. "Evet ve bunu hepimiz biliyoruz. Morgen tarafından büyülenmiş."

Varian'ın kastettiği bu değildi. "Ve Avalon'a kadar uzanıyor. Bahse girerim ki Glastonbury'de olduğu gibi vadiden geçmeyi başarırsanız, bizim tarafa doğru yürüebilirsiniz."

Merewyn'in yüzü onun sözleri karşısında soldu. "Oraya gidemem."

"Evet, yapabilirsin. Bariyer sadece kötülüğü dışarıda tutmak için. Sen kötü değilsin Merewyn. Sadece aptalsın."

İsteddiği gibi, bu onu korku dolu paniğinden kopardı. "Peki bu seni ne yapar?"

"Aptal ve şeytan, ikisi de bariyerden geçip toza dönüşmemem için yeterince yumuşatılmış." Dikkatini Blaise'e çevirmeden önce ona göz kırptı. "Bizi vadinin girişine götür."

Blaise sipariştten pek hoşlanmamış görünüyordu.

Ama itiraz eden Merewyn oldu. "Peki ya gitmek istemiyorsam?" "Bir seçim yapmak zorundasın. Ben ya da annem."

Yüz ifadesinden, seçeneklerinden nefret ettiğini anlayabiliyordu. Onunla alay etmekten neden hoşlandığını bilmiyordu - bu onun doğasında yoktu ama yine de bir nedenden dolayı onu kızdırmaktan hoşlanıyordu.

Kızgın bir nefes verdi. "Sanırım sen daha az kötüsün."

"Pek sayılmaz." Blaise'in meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Bizi vadiye götürmen gerekiyor," diye tekrarladı.

Blaise'in yüzü kuşkuluydu. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Bizi görürlerse çifte ajan olduğum ortaya çıkar. Merlin'le çalıştığımı şüpheyeye yer bırakmayacak kadar iyi bilirler. Alınma ama Camelot'ta casusluk yaparak o kadar çok yüzyıl geçirdim ki şimdi bunu bir kenara atamam."

"Bizi odanda bulduklarında bizim tarafımızda olduğunu anlamayacaklarını mı sanıyorsun? Beni buraya Merewyn'in getirdiğini düşünecek kadar aptal değiller ve kendimi özgür bırakamayacağımı biliyorlar."

"İyi bir noktaya değindin. Ama yine de kaçarken bizi görmeleri gibi bir sorunuz var."

Varian gözlerini kapadı ve yapabildiği kadar büyü çağırdı. Çok fazla değildi ama onlara biraz koruma sağlamaya yetecek kadar olmalıydı. Bir zamanlar Camelot'u evleri yapmış olan ejderhaların nefesini serbest bırakacak kelimeleri fısıldadı. Onlar mandrake'nin atalarıydı. insanlar. Daha güçlü, daha ilkel bir ırk olan ejderhalar, soylarının büyü yeteneklerinden yoksundu. Ejderhaların feylerle çiftleşmesi sonucu ortaya çıkan büyü, saf ırklarının sonuncusu da ölene ve geriye Blaise ve diğerleri gibi melezler kalana kadar devam etmişti.

Soylarının büyüklerinin kalenin altındaki toprakta uyuduğu söylenirdi. Ve her büyücünün öğrendiği ilk numaralardan biri ejderhaları kısa bir süreliğine uyandırmaktı. Varian şimdi bu büyüyü kullanıyordu.

O ilahi söyledikçe ejderhaların nefesi yerden büyük buhar patlamaları halinde yükseliyordu, ta ki dışarıdaki alan dönen gri sisle kaplanana kadar.

"Pekâlâ," dedi Blaise insandan kendi ejderha formuna geçerken.

Pulları parlak yeşilden gölgeli gümüş ve siyaha dönerken Varian kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Görölme ihtimalime karşı Maddor gibi görünmeyi planlıyorum. En iyi ihtimalle o olduğumu düşünüp onu öldürecekler. En kötü ihtimalle, o olmadığını bilecekler ve kimi suçlayacaklarını bilemeyecekler, böylece kığım güvende olacak. Şimdi, tırman, çocuklar."

Varian Merewyn'in önüne tırmanmadan önce ona yardım etti. Merewyn'in sırtına yaptığı baskıyı hissetti ama zırhı giydiği için onu hissedemiyordu ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Kadın ince kollarını adamın beline doladı ve kendini adamın omurgasına yaklaştırdı. Kollarının narin solgunluğu onu etkiledi. Ama kötü bakımlı ve çiğ olan elleri kadar değil. O bir hanımefendi değildi. Annesinin istismar etmekten çekinmediği bir hizmetçiydi ve bu yüzden garip bir suçluluk duygusu hissetti.

Annesinden kesinlikle nefret ettiği zamanlar vardı ve bu kesinlikle onlardan biriydi. Ancak şu anda düşünmesi gereken çok daha önemli şeyler vardı.

"Biz hazırız," dedi Blaise'e.

Blaise pencereden aşağı indi, gümüşi siyah kanatlarını açtı ve hain arazinin üzerinde uçmaya başladı. Açık hava yüzünü yıkayıp saçlarını savururken, dik dalış Varian'ın nefesini kesti.

Bu tür seyahatleri hiç sevmezdi. Bir kere, mandrakların ne yapacağı belli olmazdı. Bir diğeri de, bu yolculukta Güvenliği için başka birine güvenmek Varian'a hiçbir zaman kolay gelmemişti. Ama şu anda acıdan kurtulduğu için bunu sorgulamayacak kadar minnettardı.

Mandrake mümkün olduğunca hızlı bir şekilde vadiye doğru ilerlerken Blaise'in yanları Varian'ın bacaklarının altında kaldı.

"Varian?"

Merewyn'in seslenişiyile başını çevirdi, Merewyn onun beline sımsıkı sarılmıştı. Omzunun üzerinden ona bakarken, arkalarında uçmakta olan gargoylelerin hız kazandığını gördü. Ejderhanın nefesi için çok fazlaydı. Ama o zaman bu kadar yükseğe ulaşmamıştı.

"Yerimiz tespit edildi," diye bağırdı Blaise'e.

Blaise arkasına baktı, sonra hızını artırarak karla kaplı gri dağlara doğru ilerledi. Varian kızgınlıkla iç çekti. Gargoylalara karşı bir kılıç işe yaramazdı... Blaise'in ejderha hortumu da öyle. Onları öldürebilecek tek şey bir büyücünün patlamasıydı ki bileziği taktığı sürece bunu yapamazdı.

Lanet olsun.

Merewyn, "Sola çalım at, sonra sağa kaç ve ağaçlara doğru süzül," diye seslendi.

"Ne?" Varian sordu.

"Güven bana. Gargoylelar renkleri ayırt edemez, sadece hareketleri ayırt edebilir. Blaise koyu gri ağaçların etrafında uçarsa, pullarının rengi birbirine karışacak ve esinti yaprakları hareket ettirdiği sürece, hangisinin Blaise hangisinin orman olduğunu anlayamayacaklar."

Varian kaşlarını çattı. "Bu doğru mu?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Blaise, Merewyn'in önerdiği gibi ağaçlara doğru yöneldi. Gargoylelerin yavaşladığından emindi.

Varian onların şaşkınlığını görünce gülümsedi. "Bunu hiç

bilmiyordum." "Ben de," dedi Blaise o hırıltılı ejderha sesiyle.

"İkiniz de onlardan saklanmak zorunda kalmadınız," diye fısıldadı kulağına. "Şimdi sessiz ol ki sesimizden yerimizi tespit edemesinler."

Varian onun dediğini yaptı, Blaise ise ağaçların altında kaldı. Elini Varian'ın eliyle kapattı ve Blaise'in kaç kez Varian'ın elini tutmaya zorlandığını merak etti.

Gargoyle'lardan saklamak için bu şık numarayı öğrendi.

Planı işe yarıyordu, en azından Varian yaklaşan kanatların sesini duyana kadar. Buna neden olabilecek tek bir şey vardı.

"Mandraklar," diye nefes aldı. Gargoyleların aksine, onlar kör değillerdi.

Renkli. Ya da başka bir şey. Blaise'in görme yetisi bile ejderha formundayken kristal berraklığında ve keskindi.

Ayrıca inanılmaz derecede zeki ve yırtıcıydılar. "Dur bakalım," dedi Blaise derin, hırıltılı bir ses tonuyla.

Varian, Blaise ve Merewyn'i belinden sıkıca kavradıktan kısa bir süre sonra adamotu bir ateş püskürdü, başını eğdi ve ağaçlara doğru dalışa geçti. Varian onun niyeti hakkında kötü bir hisse kapılmıştı.

Ve ağaçların arasından hızla geçerken doğru olduğu ortaya çıktı. Blaise doğruca yere inerken dallar ve yapraklar vücutlarını parçaladı.

Varian ve Merewyn'i Blaise'in omurgasından uçuran bir yuvarlanmayla yere indiler. Saf içgüdüleriyle hareket eden Varian onunla birlikte yuvarlandı ve onun gereğinden fazla yaralanmasını engellemeye çalıştı. Söylemesi yapmaktan çok daha kolay olan bir şeydi bu.

Sonunda küçük bir dikenli gri ot kümesinin üzerinde dinlenmeye başladılar, Kadın Varian'ın üzerine uzandı, bacaklarını Varian'ın kalçalarının üzerine açtı, elbisesi kalçalarının üzerinde yükseliyordu ve yumuşak siyah saçları Varian'ın yüzüne dökülüyordu. Yersiz bir arzu dalgası kasıklarına sertçe saplandığında Varian keskin bir nefes aldı. Yanaklarının kızarmış, nefes alış verişinin ağırlaşmış olması bu arzuya yardımcı olmamıştı. Saçları ve kıyafetleri dağınıkken son derece seksi görünüyordu. Onun Dudakları ayrılmış.

Sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi, üzerinden fırladı ve elbisesinin eteklerini çıplak bacaklarının üzerine itti. Ne kadar utanç verici.

Kasıklarındaki sıcağın hâlâ sersemlemiş olan Varian, üstlerindeki gökyüzünde daireler çizen ejderhaları dinlerken ayağa kalkmakta çok daha yavaştı. Savaş çılgınlıkları, sık ağaçların arasından alevler yükselip birçoğunu tutuştururken çınliyordu. ejderhalar yerlerini tespit etmeye çalıştılar.

"Buradan vadiye doğru koşmanız gerekecek," diye homurdandı Blaise ejderha formunda biraz sendeleyerek. "Ben onları diğer tarafa çekmeye çalışacağım.

yön."

"Zindandan odana yaptığın gibi bizi de vadiye ısınlamayamaz mısın?" Merewyn sordu.

Varian onun yerine cevap verdi. "O bir mandrake Merewyn, büyücü değil. Güçlerini artıracak bir şey olmadan, güçleri ikimizi de o mesafeye taşıyacak ve vadiye sağ salım bırakacak kadar güçlü değil. Eğer denerse, kendimizi parçalanmış halde bulabiliriz."

Blaise başıyla onayladı.

Varian minnettarlıkla ejderhanın yan tarafını okşadı. "Teşekkürler, Blaise."

Ejderha tekrar uçup Camelot'a doğru yola çıkmadan önce başını ona doğru eğdi.

Varian bir at çağırmaya başladı, sonra bunu yapamayacağını hatırlayınca kendini durdurdu. Bileziği öfkeyle çekti ama bilezik hiç de pes etmedi. "Bu lanet şeyi kolumdan çıkarmalıyım."

Merewyn bir adım öne çıktı. "Şuna bir bakalım." Dokunuşu bir peri kanadının fırçası gibi tüy kadar hafif ve narindi. Elleri pürüzsüz olmasa da yine de yumuşak ve nazikti. Annesi ona işkence ederken yüzündeki kanı şefkatle silmiş, ona su ve yiyecek vermiş olan eller.

Dişleriyle ısırarak ve diliyle alay etmek için garip bir arzu hissettiği eller. Ve bu düşünceyle birlikte onun ne yapacağı sorusu geldi tadı gibi. Dudakları daha da yumuşak olmalıydı.

Kes şunu, Varian. Elindeki göreve odaklanması gerekiyordu, birlikte olduğu kadına değil. Ama içindeki Adoni ondan büyülenmişti. Annesinin ırkının laneti, yarı karabasan olmalarıydı. Cinsel iştahı kabarık olmayan bir Adoni hiç doğmamıştı. Doyurulması zor bir iştah. Varian bu yanını dizginlemeye çalışsa da, bu her zaman kolay olmuyordu.

Ve Şu anda, kız ona dokunurken, başını eğip o nemli, tatlı dudakları yakalamamak için yapabileceği tek Şey buydu.

Kaşları atılan Merewyn, yenilgiyi kabul etmekten başka çaresi kalmayana kadar bileziği çekiştirdi. "Annenden gerçekten nefret ediyorum."

Gerçekten de onun kolundan çekilmesini fiziksel bir acı gibi hissetti. "Eğer onu savunmamı bekliyorsan, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın. Şu anda o da benim favori insanlar listemde st sıralarda değil." Kafasını toparlayabilmek için ondan biraz daha uzaklaştı. "Hadi, onlar bizi bulmadan gitmeliyiz."

Merewyn onun peşinden gitmeden önce gözlerini kapatıp kendini toparlamak için bir an durdu. Neden hayatını onun ellerine bırakıyordu ki? En büyük düŐmanın oğluydu ve zalimlik konusunda sadece annesi ve Morgen tarafından aŐılabilecek bir ne sahipti. Onları öldürmekte tereddüt etmeyecek bir ejderha ve gargoyle ordusu tarafından kovalanıyordu... yani, onu öldüreceklerdi. Onu ise sadece yakalayacaklardı.

Ben doğmuş en büyük aptalım. Ama bundan geri dönüş yoktu. Zarını atmıştı ve Şimdi ne olursa olsun sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı.

Ve bu onu dehşete düşürdü.

"Vadide ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Varian'a, sık ağaçların arasında ilerlerken.

"Tahminimce bir sürü kızgın adam var."

Onun sert ses tonu karşısında gözlerini devirdi. Morgen'in tüm eski sevgililerini, onu memnun etmeyi bıraktıklarında vadiye sürdüğü bilinen bir gerçekti. "Sence bunu neden yapıyor?"

"Ne yapıyor?"

"Sevgililerini oraya sürgün ediyor. Neden sadece onları öldürmüyor?"

Soğuk bir kahkaha attı. "O sapkın biri. Bunu onlar için ölümden daha kötü bir kader olarak gördüğüne şüphe yok."

Bu ona hâlâ mantıklı gelmiyordu. "Evet, ama onların hapishaneden bir çıkış yolu bulup kendisi için gelmelerinden korkmaz mıydı?"

Ona bakmak için durakladı. "Morgen'in gerçekten hiçbir şeyden korktuğunu sanmıyorum, ya sen?"

"Hayır. Bu konuda biraz kibirli."

Merewyn, Varian'ın bir dalı yolundan çekmesini izledi, böylece aşırı büyümüş patikadan hızla geçebilecekti. Ve bunu yaparken, kaderini birleştirdiği bu adamı merak etti. Onu annesinden bu kadar farklı kılan neydi? Tanıştığı diğer Adoni'lerden? Onların ve hakkında duyduklarının aksine, başkalarına zarar vermekten zevk alıyor gibi görünmüyordu.

Daha ziyade çok daha sessiz ve sakin görünüyordu; bu da ona yapışmış olan güç aurasıyla tamamen çelişen bir şeydi.

"Kâse'yi arayan şövalyelerden biri miydin?" diye sordu. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Onu ormana doğru götürürken omuz silkti. "Sadece kalbi temiz olanlar ona dokunabilirdi. Bunun ben olmadığımı biliyordum, bu yüzden Arthur'un tahtını Mordred ve Morgen'den korumaya yardım edebileceğim bir yerde kaldım."

Bu ona mantıklı geldi. "Onu bulan kişi kardeşin Galahad, değil mi?"

İfadesi bir kalp atışının en küçük parçası için dondu, ama bu soruyla bir sinire çarptığını anlamasına yetecek kadar uzun bir süreydi. "Galahad ona doğru yola çıktı ama Percival ondan önce davrandı. Kâse'yi Arthur'a getiren oydu."

Onu ilk gördükleri anı hayal etmeye çalışırken Merewyn'in nefesi kesildi. Diğer herkes gibi onun da neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bilmek isterdi. "Kâse'yi görebildin mi?"

Cevap vermedi.

"Varian?"

Tüm vücudu gergindi ama kızgın değildi. "Avalon'un Lordları asla kâse hakkında konuşmazlar. Onun gücü bunun için çok büyüktür. Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Ben sadece Percival'ın onu koridorda Arthur'un tahtına taşırken içine koyduğu kabı gördüm."

Percival ve Galahad'ın kıymetli yavrularıyla birlikte döndüklerinde onları karşılayan alkışları ve sevinci hayal edebiliyordu. Narishka'dan ve saraydaki diğerlerinden bu iki adamın efsanelerini biliyordu çünkü onlar Arthur'un şövalyelerinin hikâyelerini sık sık okur, sonra da onlarla alay ederlerdi.

Yine de yazılanlara inanıyordu. Şüphesiz onlar olmaları gereken her şeydi. Altın ve adil, sadece ihtiyacı olanlara yardım etmeye çalışan. Asil bir amaç için savaşan adamlar. Zalimlik ya da kötülük nedir bilmeyen adamlar. Böyle biriyle tanışmayı ne kadar isterdi. Sadece bir kez.

"Percival ve Galahad herkesin söylediği kadar görkemli mi?" "Onlar iyi ve terbiyeli adamlar." Ama ses tonunda bir şey vardı sözlerini yalanlıyordu.

"Onları sevmiyorsun."

"Percival'ı kâseye dokunmadan ve onun tarafından değiştirilmeden önce daha çok seviyordum."

"Peki ya kardeşin?"

Bir dalın altına eğildi. "Daha hızlı hareket etmeliyiz."

Merewyn onun uyarısı karşısında kaşlarını çatdı. Artık tavrının altında neredeyse öfkeli bir şeyler vardı. "Konuyu değiştiriyorsun. Neden?"

Durup ona hararetli bir bakış attı. "Ailemi yabancılarla tartışmam. Alınmayın."

"Anneniz hakkında benimle konuşmaktan hiç çekinmediniz." "Çünkü büyük şeytanın kendisini şahsen tanıyorsunuz. Diğerleri yasak."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, adamın onu kollarından tutup yere ittiğini gördü. Kızgındı, ta ki adamın onu vücuduyla örttüğü sırada tepesinden büyük bir gölge geçti.

Mandraklar tekrar dönmeye

başlamıştı. "Ses yok," diye kulağına

nefes verdi.

Fark edilmeden önce onları gördüğü için minnettar olan Merewyn, mandrakların yerlerini keşfetmesini beklerken nefesini tuttu. Varian'ın ağırlığı vücuduna baskı yapıyordu ama yerlerini belli etmekten korktuğu için en ufak bir hareket yapmaya bile cesaret edemiyordu. Sanki canını yaktığını fark etmiş gibi Varian'ın üzerinde hafifçe kaydı.

Bu hareket, adamın yeni bulduğu pozisyonla birleşince, kadının içinde tuhaf bir sıcaklık dalgası yarattı. Birbirlerine karşı şefkatli olmasalar da bu işte son derece samimi bir şeyler vardı. Ve orada uzanıp ona bakarken, ondan bir öpücük almanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

Bakire olmasına rağmen, Camelot'ta yeterince uzun süre kalmıştı. icat edilen her cinsel pozisyonu biliyordu. Oradaki erkekler ve kadınlar kendilerini memnun etmeye çalışırken onları kimin izlediğini pek umursamıyorlardı.

Bazen bir eş bulma zahmetine bile girmiyorlardı. Bunun yerine, başkaları izlerken kendilerine dokunuyor ve hınzırca gülümsüyorlardı.

Bu sadece bir kez denediği bir Şeydi ama herkes gibi çarpık vücutu onu o kadar itmişti ki ya bunun abartıldığını ya da zevk için kendine nasıl dokunması gerektiğini anlayamayacak kadar deneyimsiz olduğunu düşünmüştü.

Şimdi bedenini Varian'la paylaşmanın nasıl bir Şey olacağını merak ediyordu. Eğer annesinin diğer insanları gibi olsaydı, sadece deneyimli bir aşık değil, aynı zamanda son derece yetenekli bir aşık olurdu.

Dudağını ısırarak kendini ona sürtmemek için elinden geleni yaptı.

Bakışları buluştu ve birbirlerine bakarlarken zaman durmuş gibiydi. O yeşil gözlerde derin bir açlık gördü ve kendi gözlerinin şehvetine ihanet edip etmediğini merak etti. Onun ne düşündüğünü biliyor muydu?

Adam hafifçe kımıldadı ve bunu yaparken soğuk zırhı kızın şişmiş göğüslerine değdi ve kızıdan kısık bir inilti yükseldi. Bu sese en çok hangisinin şaşırdığından emin değildi. Kızın yanaklarını ısıtırken, adam kızın bakışlarından ayrılıp üstlerindeki gökyüzüne bakarken hiçbir Şey söylemedi.

Çok utanıyorum. Bırak beni bulsunlar ve öldürsünler.

O kadar şanslı değildi. Bunun yerine, onun yakınlığı ona daha çok işkence ediyordu.

Adam ondan tamamen uzaklaştığında, bacakları adamın ağırlığından uyuşmuştu. Yine de aldırmadı. Bir yanı onun kendisine baskı yapmasını özlüyordu.

Ayağa kalkmasına yardım etti.

Daha iki adım atmışlardı ki, çok yumuşak bir Şey yanağını sıyırdı. Sanki bir Şey onu öpmüş gibiydi. Daha önce hiç böyle bir Şey hissetmemişti.

"Sersemletici oklar," diye hırladı Varian ve onu bir ağaca doğru çekti. Tüylü dartlar yağmaya başlarken Varian onun vücudunu kendi vücuduyla korudu.

etrafında. O kadar şiddetli geliyorlardı ki, ağaçların ve yeşilliklerin arasından geçerken büyük bir gürültü çıkarıyorlardı.

Kurşunlardan biri koluna saplanınca çığlığını bastırdı. Omzundan bileğine kadar yayılan acı, kolunu neredeyse anında tamamen hissizleştirdi. Toksin sadece birkaç saniye içinde tüm vücuduna yayılarak her yerini uyuşturdu.

Nefes almakta zorlanırken kolları iki yanında gevşek bir şekilde asılı kaldı ve bacakları büküldü. Sanki kocaman bir şey göğsünün üzerine yatmış, nefes almasını engelliyormuş gibi hissediyordu. Ciğerlerinin ve kalbinin de donacağından korktuğu için panik onu ele geçirdi.

Varian onu kollarının arasına alırken, "Sakin ol," dedi. "Onunla savaşmaya çalışmayı bırak ve normal nefes al."

Adamın dediğini yaptı ve işler biraz daha kolaylaştı.

Dürüst olmak gerekirse, Varian'ın onu yerde bırakıp onlardan kaçmasını bekliyordu. Bunu ona da yapardı.

Bunun yerine, başında yüzünü tamamen kapatan ve onu oklardan koruyan bir miğfer belirmeden önce onu göğsüne bastırdı. Tekrar ilerlemeye başlamadan önce onu sanki kendisi için değerliymiş gibi yakınında tuttu.

Etrafındaki her şeyin tamamen farkında olmasına rağmen en ufak bir hareket bile edememek çok garipti. Tamamen çaresizdi. Konuşamıyordu bile.

"Merak etme," dedi, sesi dümen tarafından boğuklaştırılmıştı. "Sadece bizi yavaşlatmaya çalışıyorlar."

Deniyorlar mıydı? Oturduğu yerden, başarılı oluyorlarmış gibi görünüyordu.

Varian bir ağacın etrafından dolandı, sonra aniden durdu. Onu yere yatırıp başını yana yatırana kadar nedenini anlayamadı. Ağaçların arasından onları izleyen kısa boylu, yuvarlak bir kobold vardı. Lanetli bir fey ırkı olan koboldlar, kendilerinden daha güzel olan trollere daha çok benziyordu.

Kuzenler. Ruh hallerine göre iyi ya da kötü olabilen kılılı, çarpık yaratıklar olan koboldlardan kaçınmak en iyisiydi.

Merewyn yaratığın dişi mi erkek mi olduğunu anlayamadı. Ama yuvarlak yüzünde iri, parlak mavi gözleri vardı. Kıpırdamadan Varian'a bakıyordu.

"Dost mu düşman mı?" Varian sordu.

Kobold sanki yemeye niyetlendiği bir et parçasına bakıyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Duruma göre değişir."

"Açık mı?"

"O miğfer olmadan nasıl görünüyorsun. Eğer adil bir yaratıksan, Rosebold sana zarar vermek istemez. Ama değilsen, sen..." Üç ok ona isabet edince sözleri kesildi. Yere düştü, en az Merewyn kadar donmuştu.

Varian hiç vakit kaybetmeden kılıcı koboldun bedeninden çıkarıp yanına bağladı. "Özür dilerim," dedi sözlerini yalanlayan bir ses tonuyla. "Ama kılıç için minnettarım."

Döndü ve tekrar ilerlemeye başlamadan önce Merewyn'i yerden kaldırdı. "Daha fazla yolumuz yok," diye güvence verdi ona. "Bir sonraki tepeyi aştığımızda vadinin girişinde olacağız."

Merewyn gökyüzünden daha fazla ok yağmasını çaresizce izledi. Neyse ki Varian'ın zırhından sıyrıldılar. Öte yandan kendisi o kadar şanslı değildi, çünkü birkaç tanesi daha onu buldu. Bu hızla giderse, kalıcı bir iğne yastığı olacaktı. Üzerine salya akıtmaya başlaması da buna yardımcı olmuyordu.

Yine lanetlenmiş olabilirim!

Bundan nasıl da nefret ediyordu. Ama Varian ikisinin de hayatını kurtarmak için çabalarken onun iğrenç olduğu konusunda yorum yapmadı. İçinde hiç küçümseme yoktu.

Hâlâ nefes aldığından emin olmak için zaman zaman aşağıya bakarken gözlerini kırptırdı.

Bu durumun onların lehine olan tek yanı, mandrakların hâlâ havada duruyor olmasıydı ama dürüst olmak gerekirse, neden olduğundan emin değildi.

Bahsettiği tepeyi aştıklarında ve ormanı vadiden ayıran açık çayırı gördüklerinde bu durum değişti.

Bu kötüydü. Daha da kötüsü, vadiyi çevreleyen hendekteki siyah, kaynar suydu ve en kötüsü, havada en az on beş mandra olmalıydı, sanki Varian'ın ne planladığını biliyorlarmış gibi çayırın üzerinde daireler çiziyorlardı.

Varian açıkta kalan zeminin ve sivri gri kayalara öfkeyle vuran karanlık suyun üzerindeki mesafeyi incelerken durakladı. Val Sans Retour'a daha önce hiç gitmemişti. Şimdi neden kimsenin oradan geri dönmediğini anlıyordu.

Sadece içine girmek bile onları öldürebilirdi. Ama başka ne seçenekleri vardı ki? Ya Camelot ya da Glastonbury ikisi için de kesin ölüm demekti.

Vadide sadece ölüm ihtimali vardı.

Koşmaktan nefes nefese kalmış, sırtından ve yüzünden akan teri hissedebiliyordu. Teri dudaklarında tadabiliyordu. Merewyn'i taşımak için harcadığı efor kaslarını germişti. Hafif yapılı olmasına rağmen tam gücüne sahip değildi. Doğru, Blaise onun yaralarını iyileştirmişti, ama daha Varian'ın yorgunluğunu giderememişti. Ya da Varian'ın oturup dinlenebilmesinin üzerinden sayısız gün geçtiği gerçeğini.

Şimdi yorgunluğu tüm gücüyle üzerine çökmüştü. Tek yapmak istediği, başı ve vücudu ağrımayı bırakana kadar uyuyabileceği güzel ve sessiz bir yer bulmaktı.

Merewyn'e baktı ve onu diğerleri için burada bırakmayı düşündü. Eğer sınır tanımadan koşabilirse, hendeğe ulaşabilirdi...

"Bizler zayıfların şampiyonlarıyız. Güçlü olduğumuz için, güçlü olmayanlar için savaşıyoruz." Arthur'un sözleri onu rahatsız ediyordu. Kralı her fırsatta ahlak kurallarını kafasına kazıyordu.

Merewyn onu güvenli bir yere götürmesi için ona güvenmişti. Onu kurtarmak için annesinin zalimliğine maruz kalmıştı.

Şimdi her şey boşa gitmiş gibi görünüyordu.

Varian'ı düşün, düşün...

O kadar yakındılar ki tadını alabiliyordu. Keşke büyüsü olsaydı. O zaman siper ya da kalkan çağırmak kolay olurdu. Onları vadiye ya da daha iyisi Avalon'a götürebilirdi. Ama büyüsü yoktu...

Birden arkasında gürültülü bir itiş kakış duyuldu. Döndüğünde çalılıkların arasında onları arayan çirkin yaratıkları gördü. Her saniye daha da yaklaşıyorlardı. Yukarı baktı ve ejderhaların siperden çıkıp karşıya geçmesini bekliyorlardı.

Geri dönemezdi.

İleri gidemiyordu. Geriye

ne kalmıştı?

"Boku yedik."

Merewyn Varian'ın fısıltıyla söylediği sözleri duyarken miğferindeki yarıktan gözlerindeki paniği gördü. Ona hakkını vermeliydi, hâlâ onu kurtarmaya çalışıyordu. Umutsuz olması onun suçu değildi.

En azından denemişti. Bu, başka hiç kimsenin onun için yapmadığı bir şeydi.

Tekrar konuşmadan önce ona nazik bir bakış attı. "Seni bilmem ama ben elimden geleni yapmadan aşağı inmeyeceğim ve hareket edemediğin ya da konuşmadığın için istesen de istemesen de benimle birliktesin."

Ona bu sözlerin kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilmeyi ne kadar isterdi.
Onu diğerlerine bırakmayacağını bilmek gözlerini yaşarttı.

"Tanıdığınız bir dua eden varsa, bu onlarla başlamak için iyi bir zaman olacaktır."

Çayıra doğru koşmaya başlamadan önce kollarını ona doladı.

Kızgın ejderha çığlıklarının sesi havayı doldurdu. Merewyn'in başı geriye doğru döndü, böylece üzerlerinde uçan mandrakları net bir şekilde görebildi. Daireler çizip üzerlerine çullanıyor, dalarken ateş püskürtüyorlardı.

Varian kaçtı, döndü ve koştu. Yine de onu tutuşu hiç sarsılmadı ya da zayıflamadı.

Ejderhalardan ikisi Varian'ın sırtına doğru uçarken gökyüzünü izledi. Umutsuzca Varian'ı sessizce yaklaştıkları konusunda uyarmak istedi ama sesi de diğer her şeyi gibi donmuştu. Merewyn'in tek yapabildiği, pençeleri parıldayarak hızlı ve ölümcül bir şekilde yaklaşmalarını dehşet içinde izlemektir.

Ejderhalar onlara ilk ulaşmak için birbirleriyle yarıştılar. İkisi de gümüşü gri renkteydi ve birbirlerini iterken yanardöner pulları loş ışıktaki parlıyordu.

Varian sanki onları hissetmiş gibi, onlara ulaşmak için ilkinin pençelerinden kurtuldu, sonra da onunla birlikte yere yuvarlandı. Ama Varian ona yeniden tutunamadan ya da ayağa kalkmadan, ikinci ejderha ikisini de pençelerinin arasına aldı.

Bölüm 8

Varian kılıcına ulaşmak ve onu kurtarmak için mücadele ederken hırladı.
İşe yaramadı.

"Benimle kavga etmeyi bırak."

Blaise'in hırıltılı ejderha sesiyle donakaldı. Bu duymayı beklediği son sestti. "Tek başımıza olduğumuzu sanıyordum."

"Görünüşe göre hepimiz aptalız, ha?"

Sözler Blaise'in ağzından çıkar çıkmaz diğer mandraklar saldırıya geçti.

Blaise diğerlerinden uzaklaşıp kara suyun üzerinde süzülürken onları iri gövdesinin altına sıkıştırdı. Varian, Blaise'den vahşi bir küfür duyana kadar vadinin üzerinden diğer tarafa güvenle uçacaklarını düşündü. Bir kalp atışı sonra karşı kıyıya çakıldılar.

Zırhı onu ısırırken Varian kendi lanetini haykırdı. Ejderhalar hâlâ hendeğin diğer tarafında daireler çizerken, o Blaise ve Merewyn'den birkaç adım ötede yatıyordu. Garip bir şekilde, hiçbir bulundukları yerde onlara saldırmak için suyu geçmiyordu.

Ne garip.

Yuvarlandı ve kaşlarını çatarak Blaise'e baktı. "Biliyor musun, daha yumuşak bir iniş iyi olurdu."

Blaise ejderha formundan çıkıp çıplak bir adama dönüştü. Varian ancak o zaman Blaise'in düşerken yaralandığını fark etti. Burnu ve ağzı kanıyordu ve sanki vücudu Varian'ınki kadar ağrıyormuş gibi nefes nefese kalmıştı. Sol göğüs kafesinde büyük çürükler oluşmaya başlamıştı bile, sol uyluğunda da bir tane daha vardı.

Varian diz çökmeden önce miğferi başından çekti. Blaise yaralarını kontrol etti. Blaise bir kolunu göğsüne yaslariken, vücudu için giysiler çağırdı.

"İyi misin, dostum?"

Blaise öksürdü, sonra irkildi. *Monty Python'ın Kutsal Kase'sindeki* kara şövalyeyi andıran bir sesle, "Sadece bir sıyrık," dedi.

Varian gözlerini devirdi. "Hiç komik değilsin." Merewyn'i kontrol etmeye gitti.

"Olmaya çalışmıyorum." Blaise elinin tersiyle yüzündeki kanı silmeden önce kendini yavaşça yukarı itti.

Varian elleriyle hızla kadının vücudunu yokladı ama kırılmış hiçbir şey hissetmedi. Hissettiği yumuşak, sıcak kıvrımlar kanını tutuşturdu ve kadının çıplak ve vücuduna dolanmış halinin hınzırca bir görüntüsünü getirdi. Sanki onun düşüncelerini tam olarak biliyormuş gibi yanaklarına koyu bir allık bulaşmıştı. Kendisinininkinde de sıcaklığın yükseldiğini hissetti.

Kızarıyor muydu? *Onun mu?*

Varian hayatında hiç kızardığı bir an hatırlamıyordu ve bu kesinlikle bir kadının vücuduna dokunmaktan kaynaklanmıyordu. Bu yeteneklerinden her zaman emin ve kendinden emin olmuştu. Onun nesi vardı böyle?

"O iyi mi?" Blaise, onu garipliğinden uzaklaştırmak için sordu.

"Sanırım öyle. Onu sersemletici oklarla vurdular."

Blaise başını salladı. "Lanet ejderhalar. Hiç cesaretleri yok. Glastonbury'ye doğru gitmelerini sağlamaya çalıştım ama o kadar da aptal değillerdi. Seni bulmak için buraya geri döndüler."

Varian, Blaise'i anlamaya çalışırken ona ölçülü bir bakış attı. "Neden geri döndün?"

Haksız bir kayıtsızlıkla omuz silkti. Yaptıklarıyla Blaise kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Artık Camelot'a asla dönemeyecekti. Morgen'in birliklerinden biri onu bir daha görürse, sorgusuz sualsiz saldıracaklardı.

"İkinizin bensiz hiç şansınız olmadığını biliyordum."

Varian alışılmadık duygularla dolup taşarken ortasında garip bir bıçak saplandığını hissetti. Nezakete hiç alışık değildi ama yine de Merewyn ya da Blaise'in ona gösterdiği tek şey buydu. Dürüst olmak gerekirse, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Teşekkür ederim" demek, ikisinin de onun kaçmasına yardım etmek için hayatlarını ortaya koydukları gerçeği göz önüne alındığında son derece yetersiz görünüyordu.

O da en iyi bildiği şeyle, sinirli bir ses tonuyla karşılık verdi. "Sen Biliyorsun, bizi düşürmeden önce vadinin diğer tarafına kadar taşıyabilirdin."

Blaise homurdandı. "Evet, pek olası değil." Yukarıya doğru işaret etti Gökyüzünde onlara saldırmak için hâlâ suyu geçmemiş olan mandraklar. "Buranın üzerinde *hiçbir* ejderha uçmaz. Ve şimdi nedenini biliyorum. Kaya gibi sert bir şeye çarptım, işte bu yüzden hepimiz burada yatıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

Blaise havada asılı duran ama peşlerinden gelmek için hiçbir girişimde bulunmayan diğer ejderhaları işaret etti. "Burada bir şey var. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Popüler inanışa göre bu, geçmişteki büyüden kalan bir şey. bu hapishaneyi yaratmak için kullanıldı. Tahminimce, bu kasıtlı bir büyü.

Vadinin sakinleri içeride, böylece kaçma umutları olmadan kapana kısılmış durumdalar."

Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sizi diğer yoldan geri götürürdüm ama bunun için çok fazla ejderha ve gargoyle vardı. Ben iyiyim, ama sahip oldukları sayıyla bizi birkaç dakika içinde canlı canlı yerlerdi."

Varian, gargoyle ve ejderhaların gözlerinin önünde olmalarına rağmen geri dönmelerini izlerken konuşmadı. Vadinin ne zaman yaratıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Morgen inkâr etse de, bütün bu yer yeni filizlenen büyücüyü hapsedmek için yaratılmıştı. Bunun yerine, Emrys Penmerlin'in onun için hazırladığı tuzaktan kaçmış ve o zamandan beri onu rahatsız edenlere bir ceza olarak burayı kullanmıştı.

Blaise'e baktı. "Onlar gittikten sonra bizi buradan uçurabilirsin ya da en azından bir ejderhaya dönüşüp hendeğin üzerinden geri atlayabilirsin."

"Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Blaise kendini yerden kaldırdı. "Şu anda kendi tercihim dışında insan formunda değilim V. Bir şey beni değiştirdi ve tabiri caizse ışığımı bir çalının altında saklıyor. Kıyafet çağırabildim ama şekil değiştiremiyorum. O, her ne ise, büyüü kullanmama izin vermiyor."

Anladım. Sırada ne var? Büyülerini kaybetme hızlarına bakılırsa, ikisi de sabaha kadar insan olacaktı. İkisinin de bu yerde onları neyin beklediği hakkında hiçbir fikri olmadığı gerçeği göz önüne alındığında korkutucu bir düşünceydi. Eğer gerçekten savaşabilselerdi iyi olurdu.

Varian Merewyn'i kucağına almadan önce içini çekti. "Bahse girerim şu anda beni o duvara zincirli bırakman gerektiğini düşünüyorsundur."

"Hayır," dedi, kelimeyi geveleyerek. "Teşekkür ederim."

Bu minnettarlık onu şaşırttı. Şahsen, onun yerinde olsaydı bu işi bu kadar kötü batırdığı için kendine lanet ederdi. Ona göre, kızın ona birkaç isim takmaya hakkı vardı.

Varian onu suyun kenarında duran Blaise'e doğru taşırken başını ona doğru eğdi. "Peki şimdi ne olacak?"

Blaise siyah-gümüş manzaraya bakarken omuz silkti. "Sanırım senin orijinal planını uygulamaktan başka çaremiz yok. Vadiden diğer tarafa doğru ilerleyeceğiz."

Varian ormana doğru ilerlerken, Blaise eğildi ve yerden sivri bir taş aldı. Onu hendeğe doğru fırlattı.

Suya ulaşmadan hemen önce kaya geri sıçradı ve neredeyse Blaise'in kafasını koparıyordu. Mandrake yere atlarken, Varian da Merewyn'le birlikte geri çekilerek onların da isabet almasını önledi.

"Sakıncası var mı?" Varian kızgın bir ses tonuyla sordu. "Onu taşırken normal reflekslerime sahip olduğum söylenemez."

"Özür dilerim. Ama bundan gerçekten korkuyordum ve kesin olarak bilmem gerekiyordu. Geldiğimiz yoldan geri dönemeyiz. Umarım orada kalkan olarak ne varsa, buranın arka tarafında da yoktur."

Mandrake kötü bir noktaya parmak basmıştı. Eğer o tarla ya da her neyse, vadiyi dört bir yandan kuşatmışsa, tamamen mahvolmuş ve burada kapana kısılmışlardı.

Ne kadar ironik.

Morgen'in en çok istediği şeylerden biri sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde olacaktı. Bu garip bir şekilde onun işine geliyordu. Ama bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Varian arkalarındaki, üzerinde hiçbir yeşillik bulunmayan, bükülmüş kara ağaçlara baktı. Ağaçlar fersahlarca uzanıyordu ve dikenli siyah sarmaşıklarla doluydu. Siyah yosun ve çalılar ağaçlara ve dikenlere yapışmış, ince patikanın üzerinde büyüyordu. Ayaklarının altındaki çimenlerin rengi hastalıklı bir griydi.

Her an onları ıslatmaya başlayacakmış gibi görünen kızgın gökyüzü.

Efsane her zaman vadinin yemyeşil ve gür olduğunu söylerdi... Evet, doğru.

Burası Camelot'tan bile daha misafirperver görünmüyordu ve bunun ne kadar iğrenç olduğu düşünüldüğünde, bu bir şey ifade ediyordu. "Bu gerçekten benim fikrim miydi?"

Blaise başını salladı. "Evet."

"Ve siz ikiniz beni dinleyecek kadar aptal mısınız? Ben bir aptalım."

Mandrake ona katılırken orantısız bir sırıtma yaptı. "Tartışmadığımı fark ettin mi?"

"Çünkü sen benden daha büyük bir aptalsın. Beni buraya kadar takip eden sensin."

Blaise Merewyn'e doğru eliyle işaret etmeden önce başını salladı. "Bırak onu ben taşıyayım. Yorgun olduğunu biliyorum ve büyümün ne kadar tuhaf davrandığını göz önüne alırsak şu anda herhangi bir şeyi iyileştirebileceğimden emin değilim."

Varian tereddüt etti ve nedeninden emin değildi. Tüm vücudu ağrıyordu ama yine de onu bırakmak istemiyordu. Onu elinde tutmanın garip bir rahatlığı vardı.

ona yakın. Ama bu çok saçmaydı. Mümkün olduğunca dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Sakıncası var mı?" diye sordu ona.

"Hayır." Sersemletici okların etkisiyle sözcükler hâlâ bulanıktı. Ama en azından yeniden sesini duyabiliyordu.

Varian onu Blaise'e teslim etmek için kendini zorladı, sonra bir anlığına tekrar hareket özgürlüğünün tadını çıkardı. Uzun zamandır bu kadar Kollarını hareket ettirmek ve acı çekmeden yürümek gibi basit şeyleri yapabiliyor.

Miğferini yerden alırken, Blaise'in vadinin derinliklerine giden küçük, karanlık patıkaya doğru ilerlediğini görünce durakladı. Merewyn'i göğsüne yasladı, başını omzuna yasladı ve onu cesaretlendirici sözlerle teselli etti.

gölümsemesini ve ona teşekkür etmesini sağladı. Davranışlarındaki bir şey ona birlikte konuşan iki arkadaşı hatırlattı.

Şiddetli bir kıskançlık acısı onu delip geçti. Mandrake'ye koşup Merewyn'i geri almak istemesine neden oldu. Ama Blaise'i ona öyle bakmasına neden olduğu için öldürmeden önce değil.

Bu ne kadar aptalcaydı? Yine de hissettiklerini inkâr edemezdi. Onun kendisine gülümsemesini istiyordu.

Kendini düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışarak birkaç adımda onlara yetişti. "Sence vadi ne kadar uzanıyor?" diye sordu Blaise'e.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, ejderhalar tepemizde uçamazlar ve bildiğim kadarıyla hiçbir zaman da uçamadılar. Buraya gönderilen hiç kimse geri dönmedi." Etrafındaki kara ağaçlara ve dikenli çalılara baktı. "Tahminimce hepsi burada öldü."

Varian başını salladı. "Buna inanmıyorum. Morgen'in sürgün ettiği bazı insanlar bu kadar kolay ölmeyecek kadar acımasızdı. Elbette, bu da demek oluyor ki Muhtemelen hâlâ buradalar ve çok kızgınlar."

"Sevinç, oh sevinç," dedi Blaise alaycı bir tavırla. "Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben olsam fazla endişelenmezdim. Bunu atlatacağımıza inanıyorum." "Çünkü o ölmeyecek kadar kötü *biri*."

Blaise Merewyn'in beklenmedik sözlerine güldü. Açıkçası Varian da bu sözler karşısında biraz eğlenmişti. "Bilirsin, yürüyemeyen bir kadın için, korkunç derecede dudak büküyorsun. Yerinizde

olsam bize karşı daha nazik olurdum." "Hayır, olmazdın."

Varian kendine rağmen gülümsedi. Bu muhtemelen doğrudu da. Nezaket ona hiçbir zaman kolay gelmemişti. Hakaretler, iğnelemeler ve iğneleyici sözler onun *varoluş sebebiydi*.

Ne de olsa kimseye iyi davranmak akıllıca değildi. İyi davranmanın tek yaptığı, başkalarına sırtınıza bıçak saplama fırsatı vermektir. sonunda kendinizi daha kötü hissetmenize neden olur. Herkese küçümseyerek ve hor görerek davranmak daha iyidir. Böylece ihanet ettiklerinde en azından nedenini anlar ve hazırlıksız yakalanmazsınız. Tek yaptığınız onlara karşı nazik ve düşünceli olmakken, birinin sizi nasıl bıçaklayabileceğini düşünerek oturmak zorunda kalmazsınız. Onlara yardım etmeye çalıştınız.

İnsanların ona neden ihanet ettiğini biliyordu. Baştan aşağı bir pislikti ve bunu herkesten beklerdi. Bu yüzden hiçbir zaman İnsanlar ona ihanet ettiğinde ya da saldırdığında şaşırır. İnsanların yaptığı buydu. Ve dostluğun başardığı tek şey, onu aşağı etmek için onlara bir fırsat ve araç sağlamak oldu.

Şimdi bile bir yanı Blaise ve Merewyn'in bu geçici zayıflığı ona karşı nasıl kullanacaklarını merak etmekten kendini alamıyordu. İntikam için ne zaman saldıracaklarını.

Varian bir dalın altına eğildi, sonra da dalı onlar için geri çekti. Bunu yaparken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Biri onları izliyordu.

Blaise boğazını temizleyerek adamotunun da bunu hissettiğini belli etti. Merewyn onun bakışlarını sezgilerini doğrulayan bir bakışla yakaladı.

Yani hepsi bunu hissetti.

Bu vadide kimin ya da neyin olabileceğini kimse bilemezdi. Burası sadece Morgen için bir hapishane olarak mı tasarlanmıştı, yoksa burayı tasarlayanlar ona işkence etmek için başka yıkıcı şeylerle de doldurmuşlar mıydı?

Hapsedilmiş büyüün çalgınca hareket etmek gibi kötü bir huyu olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunca yüzyıldan sonra bükülüp hemen her şeye dönüşebilirdi. Morgen burada pek çok Adoni ve diğer fey yarattığını lanetlemişti. Onlardan biri kaçmaya çalışırken güçlerini her kullandığında nether alemlerini beslemiş ve onların bir şey yaratmalarına izin vermişti.

ya da o diyarlardan birinden bir şeyin kaçıp buraya gelmesine izin verdi.

Bu da şu anda herhangi bir şeyin onları izliyor ve ölümlerini planlıyor olabileceği anlamına geliyordu.

Bir eli kılıcındayken, etraflarını saran kasvetli ormanda herhangi bir hareket olup olmadığına dikkat kesildi. Gözcüyü ele verebilecek ve onlara en ufak bir avantaj bile sağlayabilecek herhangi bir ses ya da koku.

Varian hafif, hırıltılı bir ses duyunca olduğu yerde donakaldı. Tepki veremeden, yanlarındaki ağaçlardan üçü, elindeki de dahil olmak üzere alevler içinde kaldı. Dalı bırakarak acı içinde küfretti. Varian kılıcını kınından çıkardığı sırada Blaise de Merewyn'le birlikte yere atladı. Yine de Avucu hâlâ ateşten yanıyordu, bir daire çizerek döndü ve alevin kaynağını bulmak için ormanı taradı.

Hiçbir şey yoktu.

Kesinlikle hiçbir

şey. Daha fazla

ağaç patladı.

"Sanırım onlar fyrebaum."

Varian dirseklerine yaslanmış, yanmakta olan siyah ağaçlardan birini inceleyen Blaise'e baktı. "Ne?"

"Ağaçlar." Blaise onları gösterdi. "Onlar fyrebaum. Hatırladın mı? Emrys, sen Camelot'ta bırakıldıktan kısa bir süre sonra, Michaelmas için Arthur'a bir tane vermişti."

Varian'ın bunu hafızasından söküp atması bir dakika sürdü. O ağacı yüzyıllardır ne düşünmüş ne de görmüştü. Morgen Camelot'u ele geçirir geçirmez onu kesmişti. Ama şimdi Blaise ondan söz edince, hediyeği hatırladı. Bu sadece Emrys'in Camelot'tan getirdiği bir fidandı.

Annwn kıyılarında, eski tanrıların birçoğunun insanların dünyasından kaçıp sığındığı bir cehennemde.

Etrafındaki ağaçlar gibi keskin siyah kabukları vardı ve kırılğan siyah ve gümüş yapraklar. Emrys ağaçların karanlıkta bir ışık kaynağı olmaları için yaratıldıklarını söylemişti. İyiliksever gücün, saygınlığın ve yeniden doğuşun simgesiydiler ve bu yüzden bir tanesini Arthur'a vermişti.

Emrys, ateşlerinin ruhu temizlediğine ve ona maruz kalan herkesin geçmişinden tövbe edip yeni bir gelecek bulabileceğine inanıyordu.

Varian bunu bilmiyordu ama çocukken ağacın büyüüne kapılmıştı. Saatlerce ona bakmış, ağacın kaynağını anlamaya çalışmıştı. turuncu alev. Merlin bile bunu ona yeterince açıklayamamıştı.

Varian ağaçtan uzaklaşmaya başladığında boynuna soğuk bir şeyin dokunduğunu hissetti. Fısıltılı bir dokunuştı bu. Nazik ve sessiz. Bir fey kadınıninki gibi...

"Neden buradasınız?" Soru hassas bir tonda söylenmişti ama kaynağı görünmüyordu.

Yine de Varian onunla kimin konuştuğunu hemen anladı. Böyle bir dokunuşa sahip sadece tek bir yaratık vardı. "Buraya sığınmak için geldik Sylph Ana."

Ağaçlar daha fazla ateş püskürterek dans etti ve on metre yukarılarında dolandı. Alevler genç ve güzel bir kadının görüntüsüne dönüşürken Varian yukarı baktı. Uçuşan elbisesinden yüz hatlarına ve uzuvlarına kadar her parçası alevlerin sarmallarıyla şekillenmişti. Alev saçları vücudunun etrafında dans ederken boş bir ifadeyle onlara baktı.

Yüz ifadesi öfkeye dönüştü.

"Sığınak mı? Adoni'nin oğlu ne zamandan beri sığındıktan başka bir şey arıyor? şiddet ve kargaşa?" Yakıcı bakışlarını Blaise'e çevirdi. Merakla başını eğdi. "Sen Emrys Penmerlin'in oğlu musun?"

"Öyleyim."

Alevler daha da hızlandıkça öfkesi artıyor gibiydi. Onların Sıcaklık o kadar artmıştı ki Varian terlemeye başlamıştı. "Neden benim vadimdesin, mandrake, senin türün Burada mı?"

"Ben Adoni savaşçısının arkadaşıyım."

Varian, Blaise'in açıklaması karşısında şaşkınlığını belli etmemek için kendini zor tuttu. Birbirlerini yüzyıllardır tanımalarına rağmen hiç arkadaş olmamışlardı.

Dudakları kıvrıldı. "Ona olan bağlılığın takdire şayan olsa da, Emrys bu vadideki Conifer Sylph'lerinin dostu değil. Öldürün onları!"

"Çok iyi bir seçim, Blaise," diye hırladı Varian, etraflarındaki tüm ağaçlar alevler içinde kalırken. Arkadaşlığı küfretmesine şaşmamalı.

Bak ona ne kazandırdı.

Ağaçlar onlara ateş topları fırlatmaya başladı. Varian patlamalardan

kurtuldu. Blaise ya kendini ya da diğerlerini korumak için umutsuzca

çabalarken küfretti.

Merewyn'i vurulmaktan kurtardı. "Sözümü geri alıyorum. Ben babasızım. Yemin ederim!"

"Aynı fikirdeyim. O tam bir piç kurusu." Saldırılarını yavaşlatmadıklarında Varian ona hırladı. "Dürüst olmak zorundaydın, değil mi? Birinin neden sorduğunu öğrenene kadar neden bir soruya asla cevap vermemen gerektiğini anladın mı?" Kılıcıyla topları savuşturarak Blaise'in geri çekilmesini engellemeye çalıştı.

"O da senden hoşlanmıyordu zaten."

Ağaçlardan birinden fırlayan bir sarmaşık Blaise'e çelme taktı. O ve Merewyn yere yuvarlandı. Varian onlarla ağaçlar arasında durdu ve ağaçlar ona ardı ardına patlamalar fırlattı. Onları savuşturdu ama yine de ateşin sıcaklığı kavurucuydu.

"Git, Blaise," dedi. "Merewyn'i buradan götür."

Blaise yaylým ateři altında Merewyn'e doęru sürünmeden önce başıyla onayladı. "Dur!"

Üçü de oldukları yerde donup kalınca patlamalar durdu.

Kadın yine ateşin içinde belirip onlara kötü niyetle baktı. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Sürünüyorum," diye cevap verdi Blaise.

"Sen değil." Bakışlarını Varian'a çevirirken sesi sinirliydi. "O kadını neden koruyorsun?"

Evet doğru, sanki buna cevap verecek ve yine kazıklanacaktı? Onun ne kadar aptal olduğunu düşünüyordu? "Neden bilmek istiyorsun?"

Kadın ona bir el ateş etti ama adam ustalıkla eğildi. Ya da o öyle düşündü. Ateş topu uçup gitmek yerine geriye kıvrıldı ve onu ayaklarından yere düşürdü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bir başka patlama onu yere yapıştırdı ve sırt üstü yatırdı. Ateş zırhını yaktı ama onu kavurmadı ya da yakmadı. Sadece onu yerinde tutuyordu.

"Seni neden koruyorlar?" diye sordu Merewyn.

"Çünkü bana bunu yapacaklarına dair söz verdiler leydim. Morgen ve ordusundan kaçıyoruz."

"Bir Adoni'nin sözü değersizdir," diye tükürdü Sylph kraliçesi

Merewyn'e. Merewyn başını salladı. "Varian'ınki değil, senin de gördüğün gibi. Söz verdiği gibi, beni terk etmesinin en iyi olacağı zamanlarda bile beni korudu."

Ateş göğsünde söndü. Sonra başka bir parçası etrafını sardı ve onu ayağa kaldırdı. Aynı şeyi Merewyn ve Blaise için de yaptı. Tek fark, Merewyn'in durumunda, ateşin tüm vücudunu kaplaması ama onu yakmaması ya da yakmamasıydı.

Sylph onlara yaklaşılabilmek için kendini ağaçların tepesinden yere indirdi. Önce Blaise'e bir bakış attı, ardından ateşli bakışlarını Varian'ın üzerine dikti. "Siz erkekler hayatlarınızı bir kadına borçlusunuz. Bunu unutmamanızı istiyorum."

"Bütün erkekler hayatlarını bir kadına borçludur," dedi Blaise içtenlikle. "Sadece annelerimiz sayesinde doğarız."

Sylph başıyla onayladı. "Ve bunu fark eden bilge bir adamdır." Çenesini vadinin derinliklerine giden patıkaya doğru salladı. "Huzur içinde gidin ve durgun sudan kaçınmayı unutmayın."

Varian onu bu konuda sorgulayamadan ortadan kayboldu. Merewyn'in etrafındaki ateş tamamen söndü. Varian'ı şaşırtan şey, Merewyn'in ayakta kalmasıydı.

Kılıcını alıp kınına sokarak onun yanına gitti. "Yürüyebilir misin?"

Merewyn mide bulantısının bir kısmının azaldığını hissedince bir nefes aldı. "Bacaklarım hâlâ titriyor ama artık beni tutabiliyorlar gibi görünüyor. Sanırım bedenimi onardı."

Varian'ın daha sonra yaptığı şey onu, onu taşıdığı zamankinden daha çok şaşırttı. Kolunu ona doğru uzattı. Kadın hiç düşünmeden elini Varian'ın dirseğinin kıvrımına soktu. Adam güçlü, nasırlı elini onunkinin üzerine koydu. Bu hareket kızın üzerinde bir sıcaklık dalgası yarattı. Daha önce hiç kimse ona böyle saygılı davranmamıştı. Hiç kimse.

"Hazır mısın, Blaise?" diye sordu omzunun

üzerinden. "Sanırım hazırım."

Yürümesine yardım eden Varian, küçük patıkadaki yolculuklarını yeniden başlattı.

Ona ne kadar da garip geliyordu. Babası dışında hiçbir erkekle bu şekilde yürümemişti. Tedirgin edici bir şey vardı ve aynı zamanda

Onun bastırılmış gücünün yanında olmasının verdiği his canlandırıcıydı. Ona yardım etmesi için gerçekten hiçbir neden yoktu. Evet, ona söz vermişti ama sözünü tutan o kadar az insan vardı ki, onun onurunu canlandırıcı ve değerli buluyordu.

İçini alışılmadık bir şefkat kapladı. Böyle davrandığı için ona sıkıca sarılmak istedi ama bunu denememesi gerektiğini biliyordu. Varian yanında bu kadar duygusal olunacak türden bir adam değildi. Bir Adoni olmasına rağmen son derece mesafeliydi ve bu da ona dokunmasına izin vermesine şaşırmasının bir başka nedeniydi.

Arkasına dönüp baktığında Blaise'in peşlerinden geldiğini gördü. O da en az kendisi kadar yorgun görünüyordu ve yüzü sert inişlerinden dolayı hâlâ şişti. Bu iki adamın onun için nelere katlandığına inanamayınca durdu.

Varian ona ters ters baktı. "Bir sorun mu var?"

Minnettarlık onu boğarken başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim, Varian." Parmak uçlarında yükselip onu kırışmış yanaklarından öptü. Sonra döndü ve aynı şeyi Blaise için yaptı. "Sana da teşekkür ederim. İkinize de borçluyum her şey."

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Varian, sanki minnettarlığı onu rahatsız ediyormuş gibi. "Henüz ormandan çıkmadık. Tam anlamıyla."

Blaise şarkıya başlamadan önce yaptığı kötü kelime oyununa homurdandı, "Yeterince alçak bir vadi yok..."

Varian kulaklarını kapatırken acı dolu bir çığlık attı. "Dur! O şarkı olmaz. Günün geri kalanında aklımdan çıkmayacak ve alınmayın ama duvara zincirlenip Morgen tarafından işkence görmeyi tercih ederim."

Blaise başka bir nakarata başladığında Varian elini uzattı. Bunun nafile olduğunu anlayınca yüzünü buruşturdu. "Büyümü kaybettiğim için gerçekten çok üzgünüm."

Merewyn onun çocuksu surat asışına güldü. "Eminim Blaise'in hoşuna gitmiyordur."

Blaise hınzır bir gülümsemeyle, "Eminim o da bilmiyordur," dedi. "Beni patlatamayacağı için çok mutluyum."

"Yine de seni şişleyebilirim. Özellikle de artık benim için değersiz olduğun için."

Blaise elini kalbine doğru kaldırdı. "Ah bu sözlerin acısı, beni yaraladın, V."

Varian alay etti. "Henüz yapmadım ama gün daha yeni başlıyor." Merewyn onların bu iyi huylu oyunu karşısında başını salladı.

Varian yoluna devam ederken Merewyn onun yanına döndü ve elini tekrar koluna koydu. Ormanda ilerlerken itiraz etmedi.

Aralarında tuhaf bir dostluk vardı. Bu tür bir dostluğu en son hissettiğinden beri sayısız yüzyıl geçmişti. İnsanların kötü niyet ya da zalimlik olmadan birbirlerine sataştıklarını görmeyeli.

Kesinlikle çok sevimliydi.

Birkaç saat boyunca hiç konuşmadan yürüdüler ve bazıları hiçbir uyarıda bulunmadan ve görünürde hiçbir neden olmadan alev alan kara ağaçların yanından geçtiler. Ama vadinin en ürkütücü yanı şuydu hiç hayvan sesi yoktu. O kadar sessizdi ki kulaklarına baskı yapıyordu.

Yol keskin bir şekilde sağa döndü. Blaise seslendiğinde o ve Varian sadece üç adım atmışlardı. "Bekle. Burada su var."

Varian incelemek için onun kolunu serbest bıraktı. Etraflarında hafif bir esinti olmasına rağmen dalgalanmayan, siyah suları olan küçük bir göletti.

"Hala duruyor. Onu rahat bıraksak iyi olur."

Blaise kuşkulu görünüyordu. "Bilmiyorum... ağaçta yaşayan bir kadına gerçekten güveniyor musun... bizi öldürmeye çalışan birine? Belki de susuzluktan ölelim diye yalan söylüyordu."

"Belki." Varian yolun kenarından bir taş aldı ve suya fırlattı. Taş öyle yüksek bir sesle patladı ki Merewyn çığlığını bastırmak zorunda kaldı.

Taşlar ince bir kül halinde üzerlerine yağdı.

Varian ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ya da belki bize gerçeği söylemiştir, ha?"

Blaise saçındaki ve giysilerindeki külü fırçaladı. "Kendime not, beni öldürmeye çalışsalar bile ağaçlarda yaşayan kadınları dinle."

Merewyn hâlâ en ufak bir dalgalanma bile olmayan suya baktı. Kaya yüzeyi hiç kırmamıştı. Kara suya dokunur dokunmaz şiddetle parçalanmıştı. "Sence bunu yapmasına ne sebep oldu?"

Varian omuz silkti. "Büyük olasılıkla birisinin iğrenç bir şaka fikriydi."

O da tamamen aynı fikirdeydi. "Bu muhtemelen buradaki hayvan eksikliğini açıklıyor."

"Evet," dedi Varian, sesi alaycılıkla doluydu. "Bir içki içmek için başını eğmek Bambi'nin gününü mahvetmenin hızlı bir yoludur."

Blaise onlara bakarken kaşlarını çattı. "Peki su için ne yapacağız?"

"Umarım hareket eden bir su bulurum," dedi

Merewyn. Bu mandrake'yi yatıştırmadı. "Ya

bulamazsak?"

Cevap veren Varian oldu. "Muhtemelen öleceğiz ama bu şu anda düşünmek istediğim bir şey değil Mary Sunshine. Yolumuza devam edelim mi?"

Blaise ayılmadan önce onunla alay etti ve derin bir iç çekti. "Kendimi bu işe nasıl bulaştırdım? Bir dakika, ben sokmadım. Merewyn beni bu işe sürükledi. Odama girip benden bir iyilik istediğinde kendi işime bakıyordum."

Onun sataşmasına sinirlenmiş gibi yaptı. "Hayır diyebilirdin."

"Demeliydim de."

Ormanda bir ses duyunca neşesi kaçtı. "Bu ses de ne?"

Dinlemek için sessizleştiler. Zil sesine benzer zayıf, neredeyse ayırt edilemeyen bir sestti.

Varian bir an dinlemek için başını eğerken kılıcını tekrar çekti. Ama yönü yakalayan ve ona doğru giden Blaise oldu.

Merewyn, Varian'ın sadece bir adım gerisinden onu takip ederken elbisesinin eteğini yukarı kaldırdı.

Blaise o kadar kısa kaldı ki, kız gerçekten de ona doğru yürüdü. Kaşlarını çatı, Neden durduğunu sormak için ağzını açtı, sonra bariz cevabı görünce kapattı.

Ağaçlara asılı birkaç şövalyenin kalıntıları vardı. Ağaçta sallanan bir şövalyenin mahmuzundan çıkan küçük bir parçaydı. metalik ses.

Korkunç manzaradan tökezleyerek uzaklaşırken Merewyn'in boğazında safra birikti. Daha önce hiç bu kadar iğrenç ya da rahatsız edici bir şey görmemişti. Merewyn dehşet içinde titrerken Varian onu kollarıyla yakaladı.

Varian kalın bir sesle, "Onları indirin," dedi.

Blaise tereddüt etti. "Bence onları oraya neyin getirdiğini bulana kadar yanlarından ayrılmalıyız, yoksa biz de onlara katılırız."

Onu bırakan Varian, yakışıklı yüzünde acımasız bir öfke ifadesiyle bir adım öne çıktı. "Ölülere saygısızlık edemezsin. Onları kes yoksa sen *de* onlara katılırsın."

Blaise, Varian'ın cesetleri kesmesine yardım etmek için harekete geçmeden önce onunla şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Mide bulantısını bastırmak için elini burnuna götürdü. Cesetlerin bazılarında kemikten başka bir şey yoktu, Diğerleri ise hâlâ çürümeye devam ediyordu. Varian ve Blaise'in kusmadan onlara nasıl yaklaşılabildiklerini anlamıyordu.

"Kimdi onlar?" diye sordu, hasta olma korkusuyla cesetlere bakmamaya çalışarak.

Blaise kendi mide bulantısıyla savaşmak zorunda kaldığını belli eden bir ses tonuyla, "Hiç belli olmaz," dedi. "Hiçbirinin kollarını tanıyamıyorum."

Varian adamları serbest bırakırken hiç konuşmadı, sonra cesetlerini saygılı bir şekilde yakmak için yığdı. Toplamda on altı kişiydiler.

"İçlerinden herhangi birinin kâse şövalyesi olduğunu düşünüyor musun?" Merewyn sordu.

Blaise, Varian'ın kestiği cesetlerden birini yakaladı, sonra onu diğerlerinin yanına götürdü. "Sanırım daha yaşlı olanlardan bazıları onu arayan ilk grup olabilir. Ama yeniler... Bilemeyiz. Belki de Morgen'in sevgilileridir."

"Her kimlerse, çok talihsizlermiş," dedi Varian. Merewyn de aynı

fikirdeydi. Öldürülüp sonra da böyle asılı bırakılacak zavallı adamlar.

Varian son cesedi de yığına eklerken Blaise geri çekildi. "Onları gömemeyeceğimizi biliyorsun, V."

"Biliyorum," dedi, sesi duygusallıktan ağırlaşmıştı. Varian fyrebaumlardan birine gitti ve bir dal kırdı.

Blaise'e doğru yürüdü ve birlikte, meşe ağaçlarından kurtardığı şövalyeler tarafından üzgün ve eziyet çekmiş görünen Varian'a baktılar. "O iyi mi?" diye sordu Blaise'e alçak bir sesle.

"Bilmiyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu konuda bir şeyler onu olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor. Yani, iğrenç olduğuna şüphe yok ve zavallı adamlar için üzüliyorum. Ama ruh halinde bundan daha fazlası var."

Ağaçlardan birinin alev alması birkaç dakika sürdü. Varian tutuşana kadar dalı tuttu, sonra da yakmak için cesetlerin yanına döndü. Alevler en üstteki şövalyenin paltosunu tutuşturdu, ardından hızla yayılarak diğerlerini de sardı. Bu, Sakson kardeşlerinin uyguladıklarına çok benzeyen bir cenaze töreniydi.

Merewyn Varian'ın ruhları için küçük bir Adoni duası fısıldamasını izledi. Adoni'lerle birlikte yaşamış biri olarak onlardan birinin bu kadar merhametli olduğunu görmek çok tuhaftı. Buna tanık olmasaydı, asla inanmazdı.

Varian duFey'in içinde bir kalp vardı. Hikâyelerde bahsedildiği gibi soğukkanlı bir katil değildi. Başkaları için derin hisler besleyen bir adamdı. Annesinin aksine, kendi bencil ihtiyaçlarından daha fazlasını düşünüyordu ve bu, annesinin üzüntüsü geçene kadar ona sarılmak istemesine neden oldu.

"Sizi acele ettirmek istemem," dedi Blaise sessizce. "Ama yangın bulunduğumuz yere istenmeyen bir dikkat çekmeden önce gitsek iyi olacak."

Varian dalı ateşin üzerine atmadan önce başını salladı, sonra da gitmek için döndü.

Merewyn ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı ama ona dokunmaya çalışmadı. Adamın duruşu bunun için fazla sertti. Belli ki yalnız kalmak istiyordu. "Dertli görünüyorsun, Varian."

Bıyıklı çenesinde bir kas çalıştı. "Gereksiz ölümler beni her zaman rahatsız eder."

Hisleri ona mantıklı gelmiyordu. Mesleğiyle çelişiyorlardı. "Ama sen Merlin için çalışan bir suikastçısın."

"Öldürdüklerim ise masum insanları Morgen'in kibir ve entrikalarına kurban eden hainlerdir. Ben ne yapıyorsam, herkesin iyiliği için yapıyorum. İnanın bana, öldürdüğüm adamlar insanlık için bir kayıp

değildi. Hatta anneleri bile

Onları doğuranlar ölümlerinin yasını tutarlardı." Adamın bakışları sertti ve kızın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. "Ama bu yaptığım işi sevdiğim anlamına gelmiyor."

Ses tonu ona dokundu ve onun için acı çekmesine neden oldu. "Glastonbury'deki barmenden MOD'ların öldürdüğü kâse şövalyesini sorduğunu duydum."

Başını salladı. "Bu yüzden Camelot'taydım. İşkence sırasında onlara ne söylediğini öğrenmek istedim."

Morgen'e zincirler içinde getirdikleri zavallı adamı hatırlayınca içi burkuldu. Varian gibi o da onların önünde güçlü durmuştu. En azından ilk başta. İşkencenin sonunda, merhametli bir şekilde hayatına son vermeden önce onu ağlayan bir bebek haline getirmişlerdi. "Onlara hiçbir şey söylemedi."

"MOD'lar da bana böyle söyledi."

Blaise'in yanaklarının rengi soldu. "Bir kâse şövalyesi mi öldürüldü?"

Varian ona baktı. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır. Kimdi o?"

"Essex'li Tarynce. Merlin onu Avalon'a geri götürmem ve Morgen'a kimin ihanet ettiğini bulmam için beni Glastonbury Manastırı'na gönderdi." Bakışlarını Blaise'e dikti. "Nasıl oldu da Camelot'ta öldürüldü ve senin bundan haberin olmadı?"

"Tıpkı benim bilgim dışında yakalanıp işkence gördüğünüz gibi. Kerrigan'la birlikte kaçtığımdan beri güvendidikleri insanlar listesinde değilim."

Merewyn, Blaise'in döndüğünden beri gördüğü acımasız muameleyi düşününce yüzünü buruşturdu. Morgen'in sarayından hiç kimse gitmeden önce ona katlanamamıştı. Döndüğünden beri ise açıkça düşmanca ve kaba davranıyorlardı. "Neden geri döndün?"

"Merlin'in bir casusa ihtiyacı vardı."

Varian homurdandı. "Alınma ama, ne olup bittiğini hiç bilmiyor gibi görüldüğün için biraz yetersiz değil misin?"

Blaise'in lavanta rengi gözleri kızgın bir öfkeyle parladı. "Kapa çeneni, Varian. İnan bana, kimse Tarynce'in ölümüne benden daha fazla üzülemez."

"Öyle diyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

Varian patikada onunla yüzleşmek için durakladı. Arkasını döndü ve mandrake ile yüzleşti. "Ona ihanet edenin sen olmadığını nereden bileceğim?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Blaise'in onu itmesini ya da vurmasını bekliyordu. "Bu saçmalıkta ciddi değilsin."

Yine de Varian geri adım atmadı. Aralarında o kadar büyük bir gerilim vardı ki, bu elle tutulur ve korkutucuydu. Kavga etmeye başarlarsa, onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacaktı.

"Belki de öyleyimdir."

Karşılıklı öfkelerini yatıştırmaya çalışarak hemen konuştu. "Bunu Blaise yapmadı."

Varian ona bıkkın bir ifadeyle baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi vurgulayarak.

"Ve bu konuda senin sözünü kabul etmem mi

gerekiyor?" Blaise'e baktı. "Ona ne olduğunu söyle."

Çok huysuzdu. "Neden yapayım ki?"

Ve bu onu varlığının özüne kadar rahatsız etti. Erkekler! Her zaman gururluydular, bir tartışmadan asla geri adım atmak istemezlerdi. "Sana güvenmesini sağlayacağını bildiğin halde bunu ondan saklıyor musun?"

"Neden söylemeyeyim? Eğer bana onsuz güvenmiyorsa, neden ona söyleyeyim ki?" Varian kaşlarını çatarak onlara baktı. "Bana neyi söyleyeceksin?"

"Söyle ona, Blaise," diye ısrar etti.

Varian asık suratla sessiz kalan mandrake'ye ters ters baktı. "Her neyse."

Adamotuna doğru hırladı. "Blaise!"

Rahatlamadan önce yorgun bir iç geçirdi. "Ben bir kâse şövalyesiyim, Varian."

Bu sözler içinden geçerken Varian bir anda durdu. Blaise bir kâse şövalyesi miydi? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. "Ne dedin sen?"

"Onu duydun," dedi Merewyn. "Seni kurtarmak için bana yardım edeceğini böyle anladım."

Blaise o zaman ona döndü. "Benim sorum şu, benim ne olduğumu nasıl bildin? Benden yardım istediğinde tam hedefime dokundun."

Cevap vermeden önce yanakları güzelce kızardı. "Bir gün seni kalenin yanındaki dereye yıkanırken gördüm. İşaretin tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama Tarynce'i getirdiklerini görene kadar aklımdan çıkarmıştım. İşareti Morgen'e göstermek için zırhını omzundan söktüler. O zaman ne anlama geldiğini anladım."

Kadının davranışları karşısında şaşırmış görünüyordu. "Bu bilgi için seni çok ödüllendireceğini bildiğin halde neden Morgen'e benden bahsetmedin?"

"Sana söyledim. Ben arkadaşlarıma ihanet

etmem." "Ama ben sana hiç o kadar

dostça davranmadım."

Doğruydu, yapmamıştı. "Hayır, ama sen de bana karşı hiç acımasız olmadın. Narishka beni evimden aldığından beri bir arkadaşına en yakın olduğum şey

bu."

Varian onun sözleri karşısında başını salladı. İkisi de ne kadar zavallıydı ki onlara dokunmak için bu kadar az şey gerekiyordu. Blaise'in kimliğini, sırf ona samimi davrandığı için isteyerek saklıyordu.

Yapacağı aptalca bir şeydi.

"Morgen ilk etapta işareti nasıl öğrendi?" Varian sordu Onu.

"Bir akşam ona gelen bir şövalye vardı ve İşaret. Kendim görene kadar Blaise'in işaretiyle aynı olduğunu anlamamıştım. Ona Tarynce'den ve onu nerede bulabileceğinden bahseden o şövalyeydi. Tarynce'in onu Blaise'in bulunduğu yere götürebileceğini söyledi. Kase."

Varian'ın kalbi onun sözleriyle hızlandı. "Kimdi bu şövalye?"

"Bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim. Morgen'e hizmet eden çember üyelerinden biri değildi. Daha ziyade dışarıdan biriydi."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Biraz kısa boyluydu, göbekliydi. Kahverengi saçları ve gözleri vardı ve yüzünde kötü niyetli bir ifade vardı. Adını duymadım ama bir daha görsem tanırım."

"Emin misiniz?" Varian sordu.

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kesinlikle. Yanımdan geçerken yüzüme tükürdü ve beni yolundan itti. Bana acınası bir cadaloz dedi. Onun gibi adamları asla unutmam."

Bu sözler onu öfkелendirdi. Birinin ona bu şekilde davranmasının hiçbir mazereti olamazdı. Sanki o bir hiçmiş gibi... Bu zalimce hareketin adamın zihninde o kadar iyi yer etmesini ve onu alaşağı edecek bir hareket olmasını umuyordu. Bu sadece uygun olurdu.

Varian, Blaise'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Ne olursa olsun, Merewyn'in hainimizi teşhis edebilmesi için onu Merlin'e geri götürmeliyiz."

Blaise başını salladı. "Ve sonra ikimiz de onu zalimliği yüzünden dövebiliriz."

Varian da aynı fikirdeydi. "Kesinlikle." Ve bununla birlikte, tekrar yola koyulmaları gerekiyordu. Onlara liderlik etmek için döndü.

Merewyn, Blaise yanında olduğu halde onun bir adım gerisinden geldi. "Sana bir soru sorabilir miyim, Blaise?"

"Elbette."

"Neden bana yeni keşfettiğim güzelliğimi sormadın?"

"Çünkü sen benim için her zaman güzeldin."

Merewyn duyguları onu boğarken durakladı. "Yalan söylüyorsun. Herkes mandrakların ve Adoni'nin sadece fiziksel güzellikten etkilendiğini bilir."

"Ben körüm, Merewyn. Seni yargılamak için asla görünüşünü

göremem." Yine de ona inanmadı. Ona yalan söylüyor olmalıydı.

"Sadece bir erkek olarak, ve o zaman bile sadece kısmen körsün." Bunu yıllardır biliyordu, çünkü körlük iddiasına rağmen, her zaman herkesin ve her şeyin ona göre nerede durduğunu biliyor gibiydi. "Bir ejderha olarak mükemmel bir görüşe sahipsin."

"Ve her iki enkarnasyonda da güzelliği dış görünüşe göre değil, kalbe göre değerlendiriyorum. Dediğim gibi, sen benim için her zaman güzeldin."

Daha önce hiç hissetmediği kadar kederli hissederken bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Varian'ı kibir uğruna satmıştı. Onu kurtaran tek şey, en azından hatasını düzeltmeye çalışmış olmasıydı.

"Teşekkür ederim, Blaise."

Boynunda garip bir gıdıklanma hissetti. Kafasını kaldırdığında, omzunun üzerinden onlara bakan Varian'ın yüzünde kızgın bir ifade yakaladı. "Bir sorun mu var?"

Adımlarını hızlandırırken cevap vermedi.

Aralarındaki konuşmanın nesinin onu kızdırmış olabileceğini anlayamıyordu. Ama neredeyse bir saat boyunca sessizlik içinde devam ettiler.

Blaise onlara seslendi.

"Yo, Varian, biraz durmamız gerek."

"Neden?"

Başparmağıyla ormanı işaret etti. "İlgilenmem gereken özel bir işim var."

Merewyn onun sözleri karşısında kızardı ama şimdi o söyleyince... "Ben de I."

Varian sinirli bir ses çıkardı. "Peki."

Merewyn sağ tarafa yönelirken Blaise sol tarafa gitti. O aradı ihtiyaçlarını hızlıca gidermeden önce rahat ve özel bir yer bulmak için ormana gitti. İşini henüz bitirmiş ve ayağa kalkmıştı ki koşan ayakların sesini duydu. Sesin kaynağını bulmak için etrafına bakınırken kalp atışları hızlandı.

Adımlarını hızlandırarak Varian'a doğru yöneldi. Ama ona ulaşmadan, arkasından bir şey onu yakaladı.

Bölüm 9

"Varian!"

Varian, Merewyn'in adını haykıran sesiyle irkildi. Kalbi hızla atmaya başladı ve Merewyn'in kaybolduğu bölgeye doğru koşmaya başladı. Dikenler zırhına çarpıp açıkta kalan ellerini ve yüzünü yırtarken, devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı. Ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey onu kurtarmaktı.

Ama onu hiçbir yerde bulamadı. Ortadan kaybolmuştu. Sanki orman onu bütünüyle yutmuş gibiydi. Ve tanrılar bu yerde bunun çok gerçek bir olasılık olabileceğini biliyordu.

"Merewyn!" diye seslendi, her yerde ondan bir iz arıyordu. Cevap yoktu. Bir an bile. Sanki hiç var olmamış gibi görünüyordu.

Nasıl gitmiş olabilir?

Arkasından birinin geldiğini duydu. Kılıcını kınından çıkararak saldırganla yüzleşmeye hazır bir şekilde döndü ama Blaise'i orada buldu.

Mandrake anında dondu ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Vay canına! Dostum. Ejderhayı şişleme. Bu gerçekten günümü mahveder."

"Yardım edin! Lütfen! Varian!"

Varian, Merewyn'in sesini tekrar duyduğunda nefesini tuttu. Sesi çok uzaktan ve düzensiz geliyordu. Sanki itilip kakılıyormuş gibi.

İkisi de seslendiği yöne doğru koştular ama yine bulabildikleri tek şey etraflarını saran kara orman ve yeşillikti. Her şeyi gizliyordu. Doğru yöne gidip gitmedikleri hakkında bile hiçbir fikri yoktu. Kızın hâlâ hareket edip etmediği ya da biri veya bir şeyin onu çalılıkların arasına saklayıp saklamadığı hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Onun tam yanında olabilirdi ve bunun farkında bile olmayabilirdi. Bu düşünce onu kızdırdı.

Sonunda küçük bir açıklığa girdiklerinde Varian onu bulma umudunu neredeyse tamamen yitirmişti. Diğer tarafta Merewyn, onunla birlikte koşarak uzaklaşan uzun boylu bir adamın omzunun üzerinde duruyordu.

Varian içini öfke kaplarken gözlerini kısıtı. Tekrar gözden kaybolmadan önce kayarak durdu ve kılıcını tüm gücüyle adama doğru fırlattı. Kılıç havada ıslık çalarak hedefine doğru ilerledi ve adamın kolunu geçmekte olduğu ağaca sabitledi.

Adam kendini ağaçtan kurtarmaya çalışırken Merewyn'i düşürdü. Merewyn hemen adamın yanından uzaklaştı ve onlara doğru yöneldi.

O ve Blaise alanı geçmek için hiç vakit kaybetmediler, özellikle de Varian yeterince yaklaştığında piçi öldürmeye niyetli olduğu için.

Ama onlar Merewyn'i geri alamadan ya da Merewyn onlara ulaşamadan, ilkin benzeyen başka bir adam onu arkadan yakalayıp omzunun üzerinden fırlattı.

"Derrick!" diye bağırdı ilk adam. "Kurtulmama yardım et."

Derrick ikizine yardım edemedi Varian üzerine atladı ve onu belinden yakaladı. Üçü birden yuvarlanmaya başladı. Merewyn hızla onlardan uzaklaşıp Blaise'e doğru ilerlerken Derrick'in üstüne düştü. Varian Derrick'i yumruklarken, Blaise onu diğer ikisinin erişimini engellemek için arkasına koydu.

"O bizim kızımız," dedi Derrick sıkılmış dişlerinin arasından. Varian'ın elinden kaçmak. "Yüzyıllardır Morgen'ın portaldan bir kadın göndermesini bekliyoruz. Onu almamamızın hiçbir yolu yok. Şimdi bırak beni!" Varian'ı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Varian dengesini sağladıktan sonra ona doğru hamle yaptı ama Merewyn Blaise'i kenara itti ve adamın kasıklarına var gücüyle tekme attı. Derrick yedi yaşındaki bir kız çocuğunu gururlandıracak kadar vahşi bir acı çığlığı attı ve kendini tutup önlerinde dizlerinin üzerine çöktü. Ama bu bile yeterli değildi. Hâlâ kıvranıırken önce yan tarafına, sonra da sırtına düştü.

Varian, alışkanlıktan dolayı kendini tutma ihtiyacıyla savaşıırken empatiyle kaskatı kesildi.

"Ben hiçbir erkeğe ait değilim," dedi Derrick'e öfkeyle. "Ben senin omzuna atıp götüreceğin bir hizmetçi değilim. Beni böyle yakalamaya nasıl cüret edersin? Bu."

Varian'a döndü, o bu kadar öfkeliyken ayağına basmaktan çekinerek geri çekildi. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Gözlerindeki öfke onu iliklerine kadar kesmişti. "O zaman bana kılıç fırlatmamalıydın. Hiç mi aklın yok senin? Ölebilirdim."

"Pek sayılmaz," diye onu ikna etmeye çalıştı. "Bunu çok yapıyorum ve sadece aptalca bıçağın önüne çıkan masum bir seyirciyi öldürdüm. uçarken."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Birazcık." Kadının yüz ifadesinde hiçbir rahatlama yoktu, bu da Varian'ı nedenini bilmesine de kıvrandırdı. "Belki mi?"

Ağaca yapışmış olan adam sonunda kendini kurtararak onlarla yüzleşti. Yüz ifadesinden onu tekrar yakalamaya niyetli olduğu belliydi.

Merewyn kendini hazırladı.

Varian hemen doğruldu, ağaçtan kılıcı kaptı ve bıçağı ona doğru çevirdi. "Aklından bile geçirme."

Uzun boylu, koyu sarı saçlı ve mavi gözlü adamın keskin bir asilzadeligi vardı. Kusursuz yüz hatları vardı. Oldukça yapılı olmasına rağmen, tavırları Varian'a bir asker ya da şövalye gibi gelmemişti. Aslında o da tıpkı kardeşi gibi lacivert bir cüppe ve hortum giymişti ve üzerinde belirgin bir silah yoktu. Çok yumuşaktı ve kendini silah kullanmayı bilmeyen bir adam gibi gösteriyordu. silahlanmış ya da savaşmış. Büyük ihtimalle bir tür aristokrattı.

"Hadi ama," diye yalvardı adam. "Bize biraz merhamet edin. Üç yüz yıl boyunca kadınsız yaşamının ne kadar *zor* olduğunu biliyor musunuz?"

Pek sayılmaz. Birkaç ay gitmişti ama hiç yüzyıl gitmemişti. Dürüst olmak gerekirse düşünmek için çok korkunçtu ama bu onun sorunu değildi. Merewyn'e tecavüz etmeye niyetlenmiş olmaları gerçeğiydi. "Davanıza hiç yardımcı olmuyorsunuz."

"Bekle," dedi Merewyn yavaşça, gözlerini sarışın adam ve kardeşine dikerek. "Sizi Camelot'tan hatırlıyorum ama orada üç kişi değil miydiniz?"

Adam başını salladı. "Hâlâ var."

Varian diğerini bulmak için etrafına bakınırken kaskatı kesildi. "Peki üçüncüsü nerede saklanıyor?"

Kardeşinin hâlâ yerde kıvranmakta olduğu yerin yanındaki çalılığı işaret etti, orada küçük bir gelincik onları dikkatle izliyordu. "Bu Erik Orada."

Varian bu ilgiden biraz rahatsız olmuş gibi görünen gelinciği görünce ağzı açık kaldı. Ancak kardeşlerden birinin gelinciğe dönüşmüş olmasından daha da rahatsız edici olan, isimlerinin korkunçluğuydu. "Derrick, Erik ve..."

"Merrick," dedi adam gururla. "Biz tek yumurta üçüzleriyiz. Ya da en azından Erik gelincik olana kadar öyleydik. Neyse ki Derrick ve ben o kadar lanetli."

"Morgen'in onlara olan hayranlığı da buradan geliyor," diye açıkladı Merewyn. "Hepsi bir zamanlar onun sevgilileriydi. Ziyafetlerinde onları etrafta dolaştırırdı ve onlar da sürekli üzerine titrerlerdi. Ben onları böyle hatırlıyorum. İkiz olan pek çok sevgilisi oldu ama benim bildiğim tek üçlü onlar."

"Evet," dedi Merrick alaycı bir tavırla. "En azından Erik bir gece sarhoş olana kadar onun sevgilisiydik. Erik onu memnun edemeyince, kadın Erik'in erkekliğine hakaret etti ve Erik de ona, orgazm olmak şöyle dursun, insani duygulardan bile yoksun frijit bir kaltak dedi."

Varian nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. Bu Morgen'in asla alttan almayacağı bir hakaretti... belli ki adamı bir gelinciğe dönüştürdüğü gerçeği göz önüne alındığında.

Gelincik kardeşine öfkeyle gevezelik etti. Hatta söylenirken küçük bir yumruğunu salladı.

"Yine başlama, Erik. Tam olarak böyle oldu. Seni neden gelinciğe çevirdi sanıyorsun, seni moron?"

Daha da gevezelik edip çalıların arasında bir aşağı bir yukarı zıpladı ama Merrick elini sallayarak onu başından savdı. "Kardeşim inkâr ediyor. Morgen'in bir gün bizi özleyeceğini ve bizi özgür bırakmak için geri döneceğini düşünüyor."

Derrick yavaşça ayağa kalkarken, "O bir aptal," dedi. Onlara doğru topallayarak yürürken yüzü hâlâ solgundu. Uzun bir nefes verdi, sanki acıyı dindirmeye çalışıyordu. Merewyn'e kötü niyetle bakarken dişlerini sıkı. "Üç yüz yıldan fazla bir süredir sikime dokunan tek kadının neredeyse gırtlığıma kadar soktuğu rakamlar."

"Hak ettiğini buldun," dedi Merewyn meydan okurcasına. "Annen sana daha iyi öğretmeliydi. Bir kadını öylece yakalayıp çekip götüremezsin."

Merrick homurdandı. "Çaresiz kaldığında yaparsın."

Varian, Blaise'le eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu. "Çaresiz olman ölmenden iyidir, ki seni yakalamasaydık öyle olacaktın."

Yine de Derrick yaptıklarından pişmanlık duymadığını gösterdi. "Nereden değil ayaktayız ya da benim durumumda topallıyoruz. En azından ölüm mavi taşaklarımı iyileştirir."

"Ve aptallığı," diye ekledi Merrick.

Varian onlara ve kardeşçe atışmalarına karşı başını salladı.

Derrick'in bakışları keskinleşerek üçüne de baktı. "Peki Morgen'e ne yaptınız da üçünüzü buraya bıraktı?"

Varian içinde acı bir eğlence kabarıırken çenesini ovuşturdu. "Kaçmadık. Ondan *kaçıyoruz*."

Derrick ve Merrick, Varian'ın ciddi olduğunu fark edene kadar güldüler.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?" Merrick sordu.

"Hayır. Hiç de değil. Bu daha az kötü gibi görünüyordu. En azından üçünüzle tanışana kadar öyleydi."

"Affedersiniz?" Derrick sinirli bir şekilde konuştu. "Yeni evinize alışmanıza yardımcı olabilecek konumdaki tek kişileri aşağılamanız gerektiğini düşünmüyorum."

Blaise'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sana hakaret etmemiz, mahrem yerlerini tekmelememizden daha iyi olur."

Varian, Blaise'in kuru alaycılığı karşısında gülmemek için kendini zor tuttu. Derrick ona, "Bu hiç komik değil," diye çıkıştı.

Merewyn Varian'a baktı. "Onları durdurabilir misin?"

"Ben bu kavgada yokum. Kendimi onların çatışmasından tamamen muaf tutuyorum."

"Sizi duvara zincirli bırakmalıydım," dedi nefesinin altında. Sonra daha yüksek sesle üzüzlere seslendi. "Nerede yiyecek ve barınak bulabileceğimizi biliyor musunuz?"

"Var," dedi Merrick.

Derrick kardeşinin sözleri karşısında kaskatı kesildi. "Ama neden paylaşalım ki? Bundan bizim çıkarımız ne?"

Varian cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Eğer yapmazsan ciddi bir kış kırıbağı."

Gelincik öfkeyle gevezelik etti.

"Bu doğru," diye tersledi Derrick. "Bizi korkutamazsın."

Varian kaşlarını Blaise'e doğru kaldırdı. "Gerçekten bu kadar aptal değiller, değil mi?"

"Bir *tanesi* gelincik." "İyi

bir nokta."

Merewyn boğazını temizledi. "Lütfen bir dakika durabilir misiniz?" Üzüzlere doğru döndü. "Takas olarak aklınızda tam olarak ne var?"

Blaise yüksek sesle güldü. "Merewyn, düşün. *Seni* takas etmemizi istiyorlar yemek için."

Merewyn yüzlerinde bunu doğrulayan ifadeyi görünce nefesi kesildi. "Unut gitsin, açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Derrick ona doğru yaklaşırken tüm tavrı değişti. "Böyle davranma canım. Yaptığımız işte aslında çok yetenekliyiz."

Adamın hareketleri karşısında kıpkırmızı kesilen Varian'ın içine kıskanç bir öfke doldu. "Ben de öyleyim." Kılıcının ucunu Derrick'e doğru çevirdi. "Dokun ona,

ve seni şişleyeceğim."

Gelincik yine gevezeliğe başladı.

Merrick derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Sen bu tehdidi gerçekleştirmeden önce sana karşı nazik olmamız gerektiğini söylüyor."

"Tam olarak öyle demedi," dedi Blaise. İki

kardeş ona bön bön baktı.

"Ne?" Derrick sordu.

"Merewyn'in eteğinin altına girmenin en iyi yolunun nezaket olduğunu söyledi." Varian kaşlarını kaldırdı. "Gelincikçe konuştuğunu bilmiyordum."

"Ah, biz kemirgenleri bilirsin, birbirimize destek oluruz."

"Ejderhaların sürüngen olduğunu sanırdım," dedi Varian, Blaise'in sıra dışı esprisine sırtarak.

"Kemirgen, sürüngen, hepimiz başkaları tarafından nefret edilen sümüksü yaratıklarız."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Merewyn beklenmedik bir şekilde ve Varian yine yersiz bir kıskançlık hissine kapıldı. Onun nesi vardı?

Üçüzler hemen, "Var," dediler.

Blaise onlara bakarken dudağını büktü. "Ah, annen bir hamsterdi."

Varian başını Blaise'e doğru salladı. "Sanırım Python göndermesini anlamamışlar. Cehennemde çok fazla tiyatroları olduğundan şüpheliyim."

"Yazık oldu. Monty olmadan yaşamak zorunda kalsaydım kendimi

vururdum." Merewyn, "Biliyor musun, benim de aklım almıyor," dedi.

"Biliyorum

Sürekli bahsettiğin şu Monty denen adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Blaise sanki kadının sözleri onu yaralamış gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Avalon'a vardığımızda görmeniz *gereken* bir şey var leydim."

"Avalon mu?" Merrick sesinde tuhaf bir tonla konuştu. "Avalon'a mı gitmeye çalışıyorsun?"

Varian başını salladı. "Planımız bu."

Üçüzler kahkahalara boğuldu. Gelincik bile patileriyle karnını tutarak yerde yuvarlanıyordu.

"Ne?" Varian tersledi.

Açıklama yapacak kadar ayılan ilk kişi Derrick oldu. "Kimse vadiden ayrılamaz. Asla. Buradan Avalon'a ulaşmaya çalışmayı unutabilirsiniz. Ya da bu konuda başka bir yere."

"Buna inanmayı reddediyorum."

"İstediğin kadar reddedebilirsin ama bu Merlin'in seni asla bırakmayacağı gerçeğini değiştirmez."

Bu tek isim Varian'ı duraksattı. "*Merlin* buna izin vermez de ne demek?"

Derrick boğazını temizledi. "Merlin buradaki her şeyi kontrol ediyor. Şey, sylphler hariç her şeyi. Onları Nimue kontrol ediyor ve genellikle onunla savaş halindeler."

Blaise kaşlarını çattı. "Burada hiç kadın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Öyle bir şey yok. Sylph'lerin erkeklere ilgisi yoktur ve Nimue Morgen'in tüm eski sevgililerinden nefret eder. Eğer biri ona iyi davranmaya ya da onu baştan çıkarmaya çalışırsa, Merlin herkesin görmesi için onları ağaçlara asar. Nimue'yle başa çıkamayabilir ama başka birinin ona yaklaşmasına izin vermezse lanetlenir."

"Emrys Penmerlin?" Varian yavaşça

sordu. "Başka biri var mı?"

Aslında başkaları da vardı. Ama özellikle bu Arthur'a hizmet etmişti ve Arthur ölmeden kısa bir süre önce kaybolmuştu. "Buzla kaplı olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," dedi Merrick. "Artık değil. Bir süre önce kaçtı." "Nasıl?"

Omuz silktiler. "Tam olarak söylemedi ve başkalarına sır verecek türden bir insan değil. Seni deşip çürümeye terk etmeyi tercih ederdi. Bu yönden korkunç derecede hastalıklı."

Varian bu haberle baş etmekte zorlanıyordu. Emrys'i bulduğuna inanamıyordu. Bunca zamandır, onun ya Stonehenge ya da Avalon'un altında bir yer. Hiç kimse vadiyi tahmin edememişti. "Ama o burada mı? Yaşıyor mu?"

"Evet. Çok."

Blaise kararlı bir ses tonuyla, "Bize yardım

edecek," dedi. Varian hâlâ kuşkuluydu. "Nereden

biliyorsun?" "Ben onun oğluyum. Adamı

tanıyorum."

Derrick Blaise'e temkinli bir şekilde bakarken Merrick bir adım geri çekildi. "Ona benzemiyorsun."

"Ben daha bir yavru iken beni evlat edindi ve büyüttü. Onu avucumun içi gibi bilirim. Şimdi bizi ona götür."

Kardeşler hâlâ tereddütlü görünüyordu. Sanki diğerlerine açıklamak istemedikleri bir sırları varmış gibiydi.

Merrick kardeşinin yanında durmak için hareket etti. Kolunu onun omuzlarına doladı, böylece onlar duymadan kulağına fısıldayabilecekti.

Derrick dinlerken dikkatle onlara baktı.

Blaise bu hareket karşısında dişlerini sıktı. "Biliyor musun V, iyi yerleştirilmiş bir şiş ikisini de o pozisyonda çivileyebilir."

"Beni kışkırtma."

Merewyn biraz daha mantıklıydı. "Belki de kendi aramızda fısıldaşmalı ve neden bahsettiğimizi merak etmelerini sağlamalıyız?"

Blaise onu kollarının arasına çekmeden önce kaşlarını salladı. "Benim için iyi çalışıyor. Kollarını boynuma dola, ben de kulağına nefes vereyim."

Varian kılıcının ağzını aralarına koydu. "Oradan fısıldayabilirsin."

Blaise dehşete düşmüş görünüyordu. "Nesin sen? Yaşlı

bir hizmetçi mi?" "Onu koruyacağıma söz verdim."

Mandrake başını salladı. "Sen eşcinselsin, değil mi?" Varian bıçağı Blaise'in adam elmasına dayanacak şekilde kaldırdı. Dikkatlice bastırarak yaklaştırdı. Kan akıtacak kadar değil ama eğlenmediğini anlamasına yetecek kadar. "Ya da değil."

Varian bıçağı onu Merewyn'den uzaklaştırmak için kullandı. Bakışları onunkilerle buluştu ve ona duyduğu arzunun sıcaklığını tüm vücudunda hissetti. O anda keşke eşcinsel olsaydım diye düşündü. O zaman Merewyn onu bu kadar baştan çıkarmazdı. "Ya da değil. Kesinlikle *ya da değil*."

Merewyn, Varian'ın onu korumasından dolayı garip bir heyecan hissetti ve nedeninden emin değildi. Belki de bunun yeniliği idi. Bir kocakarı olarak, başına gelenler hiçbir erkeğin umurunda olmamıştı.

Şimdi yakışıklı erkeklerden oluşan bir çemberin içinde duruyordu ve hiçbiri onu küçümsemiyor ya da aşağılamıyordu. Çok garip bir andı. Merrick ve Derrick davranışlarıyla onu rencide etmiş olsalar da, içinde küçük, minicik bir parça onların başarısız kaçırılışından gurur duyuyordu.

Ama daha büyük bir kısmı, o halsiz haliyle olsaydı, ters yöne koşacakları için çok kırgındı.

Kardeşler sonunda ayrıldılar. Merrick onlara hitap etmek için ilerledi. "Pekâlâ. Sizi Merlin'e götüreceğiz."

"Neden içimde bunun iyi bir şey olmadığına dair bir his var?" Blaise nefesinin altından konuştu.

Bilmiyordu ama aynı fikirdeydi. Bu adamlarda çok garip bir şeyler vardı. Onlara hiç güvenmiyordu.

"Bizi takip edin." Merrick ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Merewyn ve arkadaşları onu takip etmeden önce tereddüt ettiler. Ona yetiştiklerinde "Ne kadar uzakta?" diye sordu.

Derrick durup Erik'i yerden kaldırdı ve omzuna yerleştirdi. Gelincik boynuna sarıldı ve onlara soğuk bir şekilde baktı. "Buradan sonrası bir buçuk gün. Gün sonuna kadar köprüye kadar varırız, sonra da köprünün bu tarafında kamp kurarız. Yarın da vadinin diğer tarafına geçeceğiz. O zaman Merlin'e sadece küçük bir yol kalır."

Bu ona mantıklı gelmedi. Neden orada durakladı? "Neden bu gece köprüyü geçmiyoruz?"

Sorusunda komik bir şey bulmamış olsa da kardeşler güldü. "Alacakaranlıkta kimse köprüden geçmez."

"Neden?" Blaise sordu. "Büyücü Tim mi bizi yakalayacak, yoksa korkmamız gereken katil tavşan mı?"

Varian kaşlarını çattı. "O filmi izlemene kim izin verdi?"

"Beni bağlayan film değildi. *Spamalot* oyunuydu." Blaise ona göz kırptı. "Sevmemene şaşırdım. Hem baban hem de ağabeyin aptal gibi görünüyor. Ve oyunda Lancelot eşcinsel."

"Ben de çok şanslı olmalıydım." Sonra daha yüksek sesle Varian ona, "Alay etmeyi kes, seni İngiliz kanigit," dedi.

Merewyn başını salladı. "Sanırım bu oyunu kesinlikle izlemem gerekiyor." "Güven bana," dedi Blaise, "bayılacaksın."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Ormanda yürürken Blaise Merewyn'e *Spamalot* oyunu ve *Kutsal Kase* filmi hakkında her şeyi anlatırken Varian hiç konuşmadı. Ama onu en çok büyüleyen şey Merewyn'in kahkaha sesiydi. Çok nazik ve hoştu.

Blaise ona şarkıları öğretmeye başladığında ve sesinin güzelliğini duyduğunda, kesinlikle büyülenmişti. Sara Ramirez'in Merewyn'e karşı hiçbir üstünlüğü yoktu. Sesinin temposu adamın omurgasında bir ürperti yaratmıştı.

Doğrudan kasıklarına giden ve onu ağırlaştıran ve onun için ağrıyan bir şarkı. Nedenini bilmiyordu ama şarkı söyleyen bir kadının sesini her zaman sevmişti.

Ve kardeşlerin garip yürüyüşlerinden, onların da aynı şekilde kızın sesine çekildiklerini anlayabiliyordu.

Ama en şaşırtıcı kısmı her şarkıyı öğrenme kapasitesiydi. Blaise'in şarkıyı sadece bir kez söylemesi yeterliydi ve o da hafızasına kazınmıştı.

"Find Your Grail" şarkısını söylemeye başladığında boğazına bir yumru oturdu.

"Aman Tanrım, çok hüznüldüm," dedi nefesinin altından. Onun nesi vardı ki?

"Haydi Varian," dedi Blaise her zamanki neşeli haliyle. "Neden bize katılmıyorsun? Kelimeleri bildiğini biliyorum."

Evet, doğru. Toplum önünde aşağılanmanın ona uygun olduğunu bir an bile düşünmedi, değil mi? "Ben toplum içinde şarkı söylemem. Özelde de öyle."

"Hadi ama Varian," dedi Merewyn gülümseyerek. "Biraz neşe için bize katıl."

Bu kadını hiç anlamıyordu. "Nasıl mutlu olabiliyorsun? Biz bir-"

"Karanlık ve çok pahalı bir orman mı?"

"*Spamalot* alıntılarını kes, Blaise." Merewyn'e tekrar hitap ederken ses tonunu yumuşattı. "Dediğim gibi, patlayan sular ve ağaçlarla dolu bir cehennem çukurunda sıkışıp kaldık. Bundan kurtulup kurtulamayacağımızı bilmiyoruz ve siz ikiniz orada şov şarkıları söylüyorsunuz. Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?"

Omuz silkti. "Çünkü annenden bir günlüğüne bile olsa uzak kalacağım için o kadar heyecanlıyım ki, bu benim için kutlanmaya değer. Ve şarkı söylemekten daha iyi bir yol var mı?"

"Hayata hep iyi tarafından bak." "Blaise!" Varian

tersledi.

"Kendime engel olamıyorum. Bağımlıyım."

İflah olmaz mandrake'ye hırladı. "Kerrigan'ın onu rahatsız ettiğin için senin kafanı hiç kesmediğine inanamıyorum."

"Ölmek için çok eğleneliyim."

"Bu konuda benimle bahse girme. Seni bu ıstıraptan kurtarmayı çok

isterdim." "Şarkı söylemek için size katılacağız leydim," dedi Merrick

sözlerini keserek.

"Değil mi, Derrick?"

Erik bile aynı fikirde konuşuyordu.

Tüm topluluk "Ben Daha Ölmedim" şarkısını söylemeye başladığında Varian inledi. Keşke ölmüş olsaydı, o zaman kurtulurdu. Merewyn'in Blaise'in sesi çok güzeldi, fena değildi ama diğer ikisi...

Biri ellerine anahtar verse tanımazlardı. Onlara maruz kalmak tam bir işkenceydi.

"Bu ormanda şarkılarınızın saklandığı yerden çıkarabileceği vahşi bir şey yok mu?"

Yanındaki üçüz şarkı söylerken durakladı. "Madem bahsettiniz, birkaç şey var."

Varian olduğu yerde durup Merrick'e ya da belki de Derrick'e baktı. Onları birbirinden ayıramıyordu. "O zaman neden şarkı söylüyorsun?"

"Hanımefendi istedi ve biz de bunun onu yatağıımıza çekmenin bir yolu olacağını düşündük."

Merewyn endişeyle etrafına bakınırken yutkundu. "Gerçekten bize saldırabilecek bir şey var mı?"

"Elbette," dedi boynunda gelincik olan. "Keder Ormanı'ndayız. İsmi çok yerinde."

Merewyn daha da gerginleşti.

Onu teselli etmek isteyerek, yumuşak eline dokunmak için uzandı, bu da ona sadece elinin yüzünü okşarken ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmaya yaradı.

Üçüzlerden biri ona, "Merak etme," diye güvence verdi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz, sevgili Merewyn. Seni baştan çıkarmak için ölmene izin vermeyecek kadar çaresiziz."

Kadın onunla alay etti. "Bundan gurur duymam mı

gerekiyor?" "Tabii ki gurur duyacaksın. Bizim

zamanımızda efsaneydik."

Varian alay etti. "Kendi zihinlerindeki efsaneler demek

istiyor." "Morgen seni seçmediği için kıskanıyorsun."

"Lütfen. Ben olsam ona dokunmazdım..." Varian ne kadar embesilce bir tartışma yaptıklarını fark edince durakladı. Bunun bir anlamı var mıydı ki? "Neden seninle bu tartışmayı yapıyorum?"

"Çünkü haklı olduğumuzu biliyorsun."

Varian Merewyn'e baktı. "Delilerle tartışamazsın. Neden deniyorum ki?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Belki de kafanı duvara vurmayı seviyorsundur?"

Kız önünden fırlayıp giderken başını salladı. İki

saniye sonra ortadan kayboldu.

Bölüm 10

"Merewyn!" Varian onun peşinden koştu ama Merrick onu durdurdu. Bir çeşit küçük bir çukura düşmüştü ama Merrick, Varian'ın onu çıkarmasına izin vermedi. Ne zaman etrafından dolaşmaya çalışsa, Merrick onu geri çekilmeye zorluyordu.

"Ona ulaşamazsın."

Bir şekilde onun yolunda kalmayı başaran Merrick'i itti. "Lanet olsun, yapamam. Çekil yolumdan."

"Hayır!" Varian'ın sakinleşmesi için ısrar ederken ellerini Varian'ın kollarına koydu. "Beni dinle. O bir umutsuzluk çukuruna düştü. Onu oradan çıkarmak sandığın kadar kolay değil."

Bu sözler onu hazırlıksız yakaladı. Adam ciddi miydi? *"Neyin çukuru?"*

"Umutsuzluk çukuru." Merrick onu serbest bıraktı ve deliğe doğru işaret etti. "Sadece bir saniye onu dinle."

Merrick'in dediğini yaptı, sonra onun akılsızca tiradı karşısında

çenesinin gevşediğini hissetti. "Aman Tanrım, şu halime bak. Ben

değersizim. Umutsuzum. Hayat çürümüş. Özellikle benim hayatım berbat. Berbat. Korkunç. Sefil. Neden zahmet edeyim ki? Burada bu delikte yatıp ölmeliyim. Evet, ben de öyle yapacağım.

yap. Sadece uzanıp öleceğim. Kimsenin umurunda bile olmaz. Gitmiş olsaydım hepsi mutlu olurdu..."

Bu Merewyn'in sesiydi ama tonu inanılmaz derecede acınası ve kıyamet doluydu. "Tüm bunların neden başıma geldiğini anlamıyorum. Bu hayatı hak etmek için ne yaptım? Neden ah neden... ah neden? Hayatımın bir dakika bile rahat olmasını istemek çok mu fazla? Neşe? Vasat bir rahatlama? Hayır. Önce kötü bir kaltak ve yordakçıları tarafından işkenceye uğradım. Sonra kendimi güzelleştirmeye çalışıyorum ki başkaları en azından yüzümü buruşturmadan bana bakabilsin ve ne oluyor? Dayanamayacağım kadar sıkıcı olan deli bir iyi adam/kötü adam ve sadece garip olan bir mandrake ile sıkışıp kaldım. İkisinin de beyni yok. İkisi de beni umursamıyor. Şimdi üç hilkat garibesini tarafından yönlendiriliyoruz ve içlerinden en akıllısı gelincik! Bu nasıl oldu? Nasıl oldu?"

Varian onun tiradı karşısında şaşkına dönmüştü.

"Ah, kapa çeneni," diye tersledi Derrick, Erik'i omuzlarında düzeltirken Varian'a. "Bunların hiçbirinde ciddi değil. Sadece çukur konuşuyor."

Blaise, Varian'ın kaşlarını çatarak deliğe baktığını tekrarladı. Merewyn tam ortasında, yerde oturmuş, ellerini ovuşturuyor ve sanki kapana kısıldığından habersizmiş gibi ileri geri sallanıyordu.

Varian Merrick'e baktı. "Ne demek 'çukur konuşuyor'?"

Yolun kenarına doğru ilerleyen Derrick, yakındaki bir dişbudak ağacına sarılmış olan kalın bir sarmaşığı kesmek için uzandı. Varian kılıcıyla kesmesine yardım etmek zorunda kaldı.

"Çukurların dibinde biriken bir tür gaz var. Bunu soluyan herkes ağlamaklı ve depresif olur."

"Ama ne yazık ki intihara meyilli değiller," diye araya girdi Merrick, sarmaşığı ağaçtan çözmelerine yardım ederken. "Enfekte olanlar, etraflarındaki herkes kendi bileklerini kesmek ya da dillerini kesmek isteyene kadar devam ederler. gevezelik."

Derrick başını salladı. "Her türlü şeyi söylemeye başlıyorsun. Onu oradan çıkardıktan birkaç saat sonra etkisi geçecektir."

Birkaç saat mi? Bu ona yanlış geldi.

"Bu neden benim başıma geldi?" Merewyn çukurundan inledi. "Neden, Tanrım, neden? Çekişmesiz bir gün geçiremez miyim? Sadece benim için bir gün? Hayır. Acı çekmek benim kaderim. Acı çekmek sahip olduğum tek şey... Ve acı. Çok ama çok fazla acı. Neden bana bu hayatı verdin? Neden beni böyle sıkıcı insanlarla bir araya getirdin? Neden arkadaşlarımla olamadım? Beni seven biriyle? Beni burada yalnız bırakmayacak biriyle? Mutant bir şövalye ve yarım akıllı bir ejderhayla birlikte olmak istemiyorum."

"Bilmiyorum," dedi Blaise dalgın dalgın. "Onu orada bırakmamız gerektiğini düşünüyorum. Dayak yemekten biraz yorulmaya başladım. Şikayet etmeye hakkı olan biri varsa o da benim. O beni tüm bunların içine sürüklediğinde ben sadece kendi işime bakıyordum."

"Gerçekten," diye ısrar etti Merrick, "şu anda söylediği hiçbir şeyde ciddi değil."

"Yapmasa iyi olur."

Varian asmayı çukura indirdi ve ucunu tam önünde sallandırdı. "Merewyn!" dedi sertçe. "Bunu kendine sar, biz de seni yukarı çekelim."

"Neden zahmet ediyorsun?" diye sordu kederle. "Beni burada da bırakabilirsin. Kapana kısılmış. Tek başıma. Acı çekerek. Zaten bir faydası yok. Her şey berbat. Hayat anlamsız ve anlamsız. Hepimizin sonu gelmeden acı çekmesi gerekiyor. Bir dakika daha hak edilmemiş acı çekmektense bileklerimi kesip her şeye son vermeliyim."

Tanrılara şükür normalde böyle değildi. Eğer öyle olsaydı onu gerçekten öldürmek zorunda kalırdı. "Haydi Merewyn," dedi, sesindeki tedirginliği gidermeye çalışarak. "Asmayı beline dola ve sana yardım etmemize izin ver."

Her adımda şikâyet ederek sonunda beline sarmaya başladı. "Asla işe yaramayacak. Beni bırakacaksın. Bunu biliyorum. Düştüğümde bir yerimi kıracağımın eminim, sonra beni ölüme terk edeceksin ya da daha kötüsü, beni seks iblislerine bırakacaksın. oynayacak."

Merrick ona umutlu bir bakış attı. "Sen yapar mıydın?" Varian homurdandı. "Önce onu öldürürdüm."

Derrick bir an için bunu düşündü. "Vücudu soğuk ya da sert olmadığı sürece bunun o kadar da kötü olmayacağını biliyorsun."

Bu onu düşünmek bile istemediği bir düzeyde rahatsız etti. "İğrençsin."

"Üç. Yüz. Yıl," Merrick her kelimeyi yavaşça söyledi. "Seks yok. Bunu bir düşünün."

Pekala, bu konuda haklı olabilir. O kadar zaman sonra her erkek çaresiz kalırdı.

Bu şekilde düşünmeye devam etmek istemeyen Varian sarmaşığı çekerek onu delikten çıkardı ve delikten çıkar çıkmaz kapandı.

Merewyn yerde bir yığın halinde yatarken hayatının her dakikasından ve talihsizliğinden yakınıyordu. "Burada sıkışıp kalmayı hayal edebiliyor musun? Seninle birlikte? Düşünebiliyor musun?"

Varian sarmaşığı onun belinden çözdü. "Bu kadar angarya olduğum için özür dilerim." "Oh, hiçbir fikrin yok," dedi nefes nefese, yüzleşmek için otururken onu. "Siz erkeklerin yükü. Neden kadınlar siz, horoz dövüşleriniz ve sıkleriniz olmadan rahat bırakılmıyor..."

Varian boğuldu. "Neyimiz?"

"Aletleriniz." Ses tonu tamamen mantıklıydı ama yine de ne dediğini bildiğine inanmakta zorlanıyordu. "Bilirsin, yürüyüş şeklin

Sanki tüm dünya sizinmiş ve biz kadınlar da hizmetçilerinizden başka bir şey değilmışız gibi. Ve ben, ben bir hizmetçiyim. Çirkin ve çarpık. Neden? Neden böyle bir pazarlık yaptım? Ne düşünüyordum ki?"

Derrick kulaklarını tıkadı. "Bunun etkisi geçene kadar onu bayıltabilir miyiz?"

Blaise sarmaşığı ormana fırlatırken güldü. "Bilemiyorum. Şimdi eğlenceli olmaya başladı. Hadi gidip şu sık olayını tekrar gözden geçirelim."

"Yapmayalım, Blaise." Varian onun ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı ama o tekrar yere yığıldı.

"Neden kalkmaya zahmet edelim ki? Burada öleceğiz. Hepimiz. Teker teker, tozdan başka bir şey olmayana kadar. Başkalarının ayakları altındaki tozlar. Ormanda amaçsızca savrulan, göllere ve yiyeceklere karışan tozlar. Biz bir hiçiz. Hiçbirimiz. Değersiz varlığımızı ölçmek için anlamsız çabalarla geçen uzun, sefil hayatlar yaşadıktan sonra ölmek dışında hiçbir amacı olmayan, beşikten mezara giden kemik çuvallarıyız."

Blaise onun hastalıklı tiradına yine güldü. "İyi ki yirminci yüzyılda değiliz ve o da intihar hattı için çalışmıyor, ha?"

Derrick alay etti. "Beşikten mezara kadar işe yaramayan şeylerden çok daha fazlasını yaparsak, biz de o hale gelebiliriz."

Varian kafatasındaki ani ağrıyı ovuşturdu. "Evet, Camus'nün onun üzerinde hiçbir etkisi yok."

Yine de Blaise onun acı düşünceleri karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Evet, ama merak beni zorluyor. Çukurda bir takla atayım ve bakalım ne çıkacak, olur mu?"

Varian hâlâ Merewyn'i yerden kaldırmaya çalışıyordu ama Merewyn onunla gerçekten de mücadele ediyordu. Küçük bir kıza göre, istediğinde çok güçlü olabiliyordu. "Bu şekilde tahammül edecek kadar sevimli değilsin, Blaise. Sen, biz öldür."

"Bu sadece duygularımı incitiyor."

"Bunu atlatacaksın." Kendi başına yürümekten vazgeçen Varian onu kucağına aldı.

"Gördün mü!" diye tersledi onu. "Siz erkekler hepiniz vahşisiniz. Gücünüzü ve iradenizi sanki hiçbir önemimiz yokmuş gibi bize dayatıyorsunuz ve sonra da neden sizi *sevmediğimizi* merak ediyorsunuz" - sözcüğü ona tükürdü- "Gerçekten mi? Bunda şaşılacak bir şey var mı? Neden bir kadın kendini erkek egosuna tabi kılmak istesin ki? Neden?"

Bakışlarında ani bir sıcaklık belirirken onun vücuduna baktı. onu anında sinirlendirdi. "Elbette, kanamadıkları zaman öpülesi dudaklara sahip yakışıklı bir canavarsın. İri, şişkin bir yapın var-" Ağzından tekrar "sık" kelimesinin çıkmasından korkarak irkildi ama neyse ki bakışları onunkilerle buluştuğunda düşüncelerinden sıyrıldı.

İlk kez umutsuzluk sesini terk etti. "Gözlerin çok güzel." Bir parmağını adamın alnında gezdirerek onu anında sertleştirdi. "Bunu biliyor muydun?" Sonra elini onun yüzünden çekerken kasvetli tonu geri döndü. "Elbette biliyorsun. Sen değersiz bir adamsın. Tıpkı diğer tüm diğerleri."

"Evet," diye alay etti Blaise. "Beş para etmezsin, Varian. Peki ya şişkinliği neydi Merewyn?"

Varian, kendisine gülmeye devam eden mandrake'ye ters ters baktı.

"Her şeyi. Kolları, bacakları, onun-"

Varian sıkılmış dişlerinin arasından, "Yeter, Merewyn," dedi.

"Gerçekten de şişkinsin. Bunu gördüm."

"Bunu hepimiz gördük," dedi Merrick, sesi mizah doluydu, "Ve bu mide bulandırıcı."

Varian üçüzlere, özellikle de gülerek kardeşinin boynunda yuvarlanan gelinciğe ters ters baktı. "Bu işi bitirdiğinde hepinizi öldüreceğim."

Merewyn uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Elbette yapacaksın. Erkekler böyle yapar. Her şeyi yok ederler. Her şeyi. Çünkü hepiniz değersiz orospu çocuklarısınız."

Varian onun seçtiği kelimeler karşısında irkildi.

"Fahişeler mi?" Blaise gülerek tekrarladı.

"Evet. Hepiniz dev mızraklarınızla dışarı çıkıp bulabildiğiniz her şeyi mızraklıyorsunuz. Tarladan tarlaya dört nala koşarken, fetihlerinizle övünürken, daha fazla zafer peşinde koşarken kimi incittiğinizi umursamadan hedeflerinizi ağaçlara ve duvarlara çiviliyorsunuz."

"Aman Tanrım," dedi Merrick, yüzü dehşete kapılmıştı. "Düşündüğüm şeyden mi bahsediyor?"

"Savaş çığırtkanları mı demek istiyorsun?" Varian ona sordu.

"Hayır! Fahişeler. Hepiniz." Üçüzlere baktı. "Özellikle *de onlara*."

Blaise kahkahalarla gülerek bir adım geri çekildi ama Merrick onu yakalayıp tekrar ileri çekti. "Unutma, çukur tam şurada."

Blaise etrafındaki zemini tararken ayıldı. "Nerede?"

"İşte!" Merrick ona göstermek için yaklaştı. "Çukurları, parametrelerinin etrafındaki küçük grimsi hatlardan ve üzerlerindeki ot tutamlarından anlayabilirsiniz."

Varian, Merrick için net görünen sınır çizgisini göremedi.

Blaise başını kaldırıp ona baktı. "Ben mi aptalım, yoksa sen de mi göremiyorsun?"

Varian kuru bir ses tonuyla, "Evet," dedi, "sen tamamen aptalsın. Çukuru görmenin bununla hiçbir ilgisi yok."

Merewyn adamotuna lanet okurken, Blaise eline geçirdiği bir toprak parçasını ona doğru fırlattı.

"Lanet deliği görüyor musun, görmüyor musun?" Blaise talep etti.

Varian başını eğdi ve gözlerini kısarak yere baktı. "Sayılır. Yürürken bunu nasıl görebiliyorsun, anlamıyorum. Şimdiye kadar bir tanesinin içine düşmediğimize şaşırdım."

"Her şey çok umutsuz," diye yakındı Merewyn. "Sen, ben, Blaise, hepimiz öleceğiz. Öleceğiz!"

Varian bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. "Bugün gerçekten birini öldürmediğim sürece ölmeyeceğiz, ki üzülererek söylüyorum ki bu pek olası görünmüyor, o yüzden endişelenmeyin."

"Bunu nasıl söylersin?" diye sordu sesinde bir histeri notasıyla. "Hayatının akıp gittiğini hissetmiyor musun? Tik. Tik. Tik. Tik. Tik. Tik...tik. Ölüme doğru gidiyoruz. Her saniye biraz daha yaklaşıyoruz. Sonumuz geliyor ve bunu durduracak gücümüz yok."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Derrick'e ve gelinciğe döndü. "Bunun için bir panzehir var mı?"

"Hayır. Ama iyi tarafından bakabilirsin. İlk keşfettiğimizde burada değildin. Tek şansımız içine düşen kişinin Erik olmasıydı. Bu yüzden onu bir kafese kapattık ve iyileşene kadar ormanda bıraktık. o."

Bunu Merewyn'e de yapabilmelerini ne kadar

isterdi. Erik onlara gevezelik etti.

"Bunu duymak istemiyorum," diye tersledi kardeşi. "Bu şekilde devam ettiğin için seni kırpıntıya çevirmediğimiz için şanslısın."

"Peki gelecekte bu tür şeylerden nasıl kaçınacağız?" Blaise sözlerini keserek sordu.

"Gri tutamı arayın." Merrick söz konusu tutamın üzerine bir taş fırlattı ve taş hemen parçalanarak bir çukura dönüştü.

Yani basınçla serbest bırakılmıştı. Bunu bilmek güzel ve aynı zamanda korkutucuydu.

"Sadece meraktan soruyorum, bu çukurlar neden burada?"

Merrick omuz silkti. "Merlin onları bir gün Nimue onu kızdırdığında yaptı. Çukurlar yüzünden ondan öç almak için patlayan suyu yaptı. Sanırım onun kafasını uçurmayı umuyordu ama başaramadı. Yine de bu deneyim yüzünden hâlâ topallıyor olabilir."

Derrick başını salladı. "Buradaki çoğu şey ikisinin birbiriyle savaşımasından kaynaklanıyor. Dokunmak istemeyeceğiniz lav kayaları var... Sarı ve aşırı sıcaklar, ama en kötüsü de günlerce kokmanıza neden oluyorlar. Bir de dokunulduğunda buz gibi olan kaynar su var."

"Isırgan kertenkeleleri ve tabii ki," dedi Merrick, "benim kişisel favorim... Turista Çalışı."

Blaise kaşlarını çattı. "Neyi?"

Varian söz konusu çalıya temas etme düşüncesiyle dudağını büktü. "Bir düşün Blaise. Yeni bir şehri ziyaret ettiklerinde turistlere ne olur? yer? Montezuma'nın intikamı bir şeyler çağırıştırıyor mu?"

Mandrake yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Bu çok iğrenç."

Merrick güldü. "Fikir de bu zaten. Merlin ve Nimue burada birlikte mahsur kaldıkları ilk birkaç yüz yıl boyunca gerçekten öfkeli insanlardı. O zamandan beri yumuşadılar."

"Biraz," diye niteledi Derrick.

"Kardeşimin haklı olduğu bir nokta var. Bazen yine de birbirlerine pathıyorlar ve geri kalanımız bunun neden olduğu savaştan korunmak zorunda kalıyoruz."

"Ölüme mahkûm!" Merewyn başını onun omzuna yasladı. "Hepimiz lanetlendik."

Varian inledi. "Pekâlâ. Sonumuz geldi, ama korkunç bir hayat yaşadktan sonra korkunç bir şekilde ölmenden önce, yapabiliyorken yolumuza devam etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Neden zahmet ediyorsun?"

Blaise homurdandı. "Onu boğmamı ister misin?"

"Hayır. Eğer boğulma tehlikesi varsa, bu onuru hak ettiğimi düşünüyorum."

Derrick yola koyulurken, Merewyn korkunç tahminlerini sürdürmeye devam etti. "Ben hala onu bayıltmamız gerektiğini söylüyorum. aşınır."

Varian da onunla aynı fikirde olmaya başlamıştı. "Bunun ne kadar süreceğı hakkında bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz. Dediğim gibi, Erik'i bir kafese koyduk ve bunu atlatana kadar onu yalnız bıraktık."

Uzun bir gün olacak. "Sanırım şov şarkıları söylerken daha çok hoşuma gidiyordu."

"*Yapayalnızım...*" diye başladı, *Spamalot*'daki tek ağlamaklı şarkıyı söyleyerek, ama bu en azından kıyamet hakkında gevezelik etmesinden daha iyiydi. Şarkı aslında komikti. "Beni teselli edecek ya da bana yol gösterecek kimse yok..."

Varian Blaise'e baktı. "Onu rahatlatmayacağıma göre, onu bırakabilir miyim?"

"Evet derdim ama senin bunu asla yapmayacağını

biliyorum." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Blaise diğerlerinin onu duymaması için yeterince yaklaştı. "Ona nasıl baktığını gördüm. O kadar da belalı değilsin.

gibi davranıyorsun. Merlin'in sana neden tahammül ettiğini hep merak etmişimdir. Artık biliyorum."

"Ona olan ilgimin sizi yanıltmasına izin vermeyin."

"Evet, biliyorum, kıcımlı tekmeleyebilirsin ve tekmeleyeceksin de. Sana karşı kendimi savunabilirim. Ama bunu yapamayan birine saldırmaya pek hevesli olmadığını fark ettim."

"Kapa çeneni, Blaise."

Sırıtarak uzaklaştı.

Varian onu taşıırken hiç konuşmadı, o ise şarkı söyleme ile mızızlanma arasında gidip geliyordu. Blaise'in onu bu kadar iyi teşhis edebilmiş olması canını sıkıyordu. Karmaşık ve gizemli olmakla gurur duyardı. Kimsenin onun hakkında bir şey bilmesinden hoşlanmazdı. Bu, insanları uzak tutuyor ve arzuladığı huzura kavuşmasını sağlıyordu.

Merewyn'in çevresine girmesine neden izin verdiğinden hâlâ emin değildi. Bu değildi
Böyle bir şey yapmak onun hoşuna giderdi. Özellikle de güzelliği için onu sattığını bildiğinden beri.

Pek sayılmaz, diye karşı çıktı iç sesi. Tek yaptığı, halsizliğini ona bakma işiyle takas etmektir. Bu onun kendi çaresizliğiydi. aptallığı onu annesinin piyonu haline getirmişti. Annesi manipülasyon konusunda ustaydı. İstedici zaman nazik ve tatlı biri gibi bile davranabilirdi.

Nezaket sona erdiğinde siper almanız gerekiyordu.

"Söyle bana Varian," dedi Merewyn kollarını onun boynuna dolayıp başını çenesinin altına sıkıştırırken. "Dünyanın çirkin bir yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir, sanırım." Kadının hareketlerinde öyle şefkatli bir şey vardı ki, bu onu en garip yerinden etkiledi.

Kalbi.

Ona sarılma şekli çok güven vericiydi, neredeyse çocuk gibiydi. Daha önce hiçbir kadın ona gerçekten sarılmamıştı. Elbette seks sırasında onu kucaklamışlardı ama hiç nazik bir sarılma olmamıştı. Dostça bir sarılma. Asla böyle bir şey olmamıştı.

"Varsaymak yok," dedi alçak bir ses tonuyla. "İnsanlar neden bu kadar kaba olmak zorunda? Bunu anlamıyorum. Ama daha da kötüsü, benim de onlardan biri olduğumu biliyorum. Annenle pazarlık yapmamın tek nedeni çirkin bir adamla evlenmek zorunda kalmamaktır."

Sesi titrerken ve nefesi boynunu gıdıklarken boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Yüzyıllar boyunca bana saygı duymadığı ya da beni görmediği için böyle olduğunu söyleyerek kendime yalan söyledim ama sonunda gerçeği biliyorum. Çok daha yaşlıydı ve soğuk, boncuk gibi gözleri ve kel kafasıyla yara bere içindeydi. Tek istediği varisine annelik edecek bir kısraktı. Onu bile ikna edemedim.

benimle sohbet etti. Ne zaman denesem, kadınların babaları ya da kocaları tarafından kendilerine verilenler dışında hiçbir fikirleri olmamasının Tanrı'nın isteği olduğunu söylemekle yetiniyordu. Bütün kadınlar uysal ve sessiz olmalıdır."

"Kesinlikle sessiz değilsin."

"Evet, öyleyim. En azından normalde Camelot'tayken. Sadece nefesimin altında konuşuyorum çünkü çirkin olduğunuzda başkalarıyla konuşmak sadece onları küçümsemeye davet eder. Ya da ellerinin tersini."

Kadının sözleri üzerine bir öfke dalgası onu ele geçirdi. Onun gibi o da insanların bu kadar acımasız olabilmesinden nefret ediyordu. "Ama artık çirkin değilsin."

"Hayır. Ben güzelim. Çirkinlik artık içimde. Soruyorum size, hangisi daha iyi? İçeride mi yoksa dışarıda mı çirkin olmak?"

Bu cevabı düşünmesine bile gerek yoktu. "Annemle tanıştın. Sence hangisini tercih ederim?"

Ona bakmak için başını kaldırdı. "Öyle diyorsun ama hiç çirkin bir kadını yatağına aldın mı?"

Varian gerçeği anladığında sessizliğe gömüldü. "Hayır."

Bakışlarındaki hayal kırıklığı gözden kaçmıyordu. "O zaman sen de diğerleri kadar kötüsün." Durakladı ve bir an için dudağını çiğnedi, düşüncelere dalmıştı. "Yoksa öyle misin? Ben çirkinken beni kurtarmıştın, değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

Gerçeği söyleyerek cevap verdi. "Kimsenin istismar edildiğini görmeye dayanamıyorum." "Yine de Merlin için insanları öldürüyorsun. Bu istismar değil mi?"

Bunu ya da motivasyonlarını tartışmak istemeyen adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Hem sarhoş olup hem de nasıl ciddi bir etik tartışma yürütebilirsin?"

"Çünkü..." Gözleri cam gibi olurken sesi kesildi. Varian onun sorununun ne olduğunu anladığı anda durdu. Ne yazık ki, karnını adamın üzerine boşalttığı anda bu çok geç bir an oldu.

Dehşet içinde kıvrandı.

"Çok üzgünüm," diye nefes

nefese kaldı. "Ben de öyle."

"Hayır, gerçekten, özür dilerim."

Gerçekten, o da öyleydi. Ama elinde olmayan bir şey yüzünden onu daha fazla utandırmak istemiyordu. "Bunun için endişelenme. Bunu yapmak yeterince kolay. düzelttin." Gözlerini kapatmadan önce onu ayağa kaldırdı ve zırhı vücudundan çıkarmak için sınırlı büyüsünü kullandı. "Ama bunu bir daha yapma," diye alay etti.

Merewyn başını salladı. Ona yaptıklarından dolayı kesinlikle çok utanmıştı. Ne yazık ki, işi henüz bitmemişti. Bir ağaca doğru koşarken vücudunun yeniden isyan ettiğini hissetti.

Blaise ona sırtını dönerken, "Oh be," diye homurdandı. "Sen iyi misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Güzel. Sanırım siz... uh... işinizi hallederken ben biraz önden yürüyeceğim."

"Biz de," dedi kardeşler hep bir ağızdan. O kadar hızlı havalandılar ki Erik kardeşinin omuzlarından uçtu, sonra öfkeyle gevezelik ederek peşlerinden koştu.

Merewyn tek başına ağaca yaslandı ve zehrin vücudundan çıkmasına izin verdi. Tekrar öne doğru eğildiğinde, birinin saçlarını yüzünden geriye doğru kaldırdığını hissetti. Şaşırdığı şey, hastayken onunla konuşmaya çalışmayan Varian'dı.

İşini bitirdiğinde ona küçük, soğuk bir bez uzattı. "Daha iyi misin?"

"Sanırım öyle." Ağzını sildi, sonra da öfkeli midesini yatıştırmak için bezi boynunun altına tuttu. "Teşekkür ederim."

"Senin için en azından bunu yapabilirim."

Hayır, değildi. Kolaylıkla diğerlerine katılabilir ve onu kendi haline bırakabilirdi. Kalmış olması onun için çok şey ifade ediyordu. "Kalmak zorunda değildin."

"Biliyorum ama yalnız kalmana gerek yoktu. Başını belaya sokmaya devam ediyorsun." Ona göz kırptı.

Utancına rağmen gülümsedi. Kalbi onun nezaketi karşısında çırpındı. Çoğu erkek kardeşlerin ve Blaise'in yaptığını yapar, arkalarına bile bakmadan kaçarlardı.

"Kıyamet tellallığı artık bitti mi?"

Başını salladı. "Şükürler olsun. Söylediğim her şey için çok özür dilerim. Gerçekten öyle demek istemedim. Umutsuzca susmak istedim ama yine de ağzımdan durmaksızın dökülmeye devam etti."

Şaşkınlık içindeyken, adam bir koluyla onu şefkatle kucakladı. "Bu konuda endişelenme."

"Bana karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim." "Bu bir angarya değil."

Merewyn artık onun da fazlasıyla cömert ve samimiyetsiz davrandığından emindi. "Sanırım on dakika önce buna katılmazdın."

Ona bakmasa da bakışları yumuşadı. "Sana bu argümanı vereceğim."

Sonra ona, onu tamamen baştan çıkaran bir gülümseme verdi. Pek sık gülümsemezdi ve vücudunda yarattığı etkiye bakılırsa bu muhtemelen iyi bir şeydi. Her tarafı ısındı ve içinden garip, baş döndürücü bir heyecan geçti. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti ve yüzyıllardır Adoni'lerle birlikte yaşadığı düşünülürse, bu bir şey ifade ediyordu. Ve bu sadece güzelliği değildi, geri kalanı son derece heyecanlı olsa da bir parçasını yatıştıran içsel bir huzur vardı.

Bu çok garip bir çelişkiydi.

Yürürlerken garip bir sessizliğe gömüldü. Varian kolunun omuzlarından düşmesine izin verdi, bu da sıcaklığı ondan uzaklaştıkça göğsüne tuhaf bir ağrı getirdi. Ona daha yakın olmak istiyordu, daha uzak değil.

"Varian?"

Onunla yüzleşmek için durakladı. "Evet?"

Ona bakınca cesareti kırıldı. Onu daha da uzaklaştırabilecekken nasıl sorabilirdi ki?

Sor, Merewyn. Ama bu o kadar kolay değildi. İsteddiği şey yasaktı. Egzotikti.

Ama bilmek istiyordu.

Bilmek zorundaydı.

"Beni öper misin?"

Varian, kendisine sormasını beklediği en son şeyi duyunca nefesi kesildi.

"Lütfen?"

Bir insan bunu nasıl inkâr edebilir? Kesinlikle azizden çok günahkâr olan biri değil. O dudakların tadını şimdiden alabiliyordu. Ama bir parçası emin değildi. "Çukur mu soruyor?"

"Hayır. Benim."

Kalbi hızla çarparken, onu kendine bastırmak istemesine rağmen nazikçe kendine çekti. Bu onun ilk öpücüğü olacaktı ve bunun şefkatli ve tatlı olmasını istiyordu. Geriye dönüp düşündüğünde onu korkutacak değil, ısıtacak bir şey. Herkesin ilk öpücüğü unutulmaz ve aceleye getirilmemiş olmalıdır.

Başını eğdi ve dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi, böylece nefesinin tenindeki hissinin tadını çıkarabilecekti. Tüy kadar hafif ve tatlıydı. Ve kanını hararetli bir şekilde ateşledi.

Ondan bundan çok daha fazlasını isterken, kendini basit bir öpücüğe nasıl teslim edebilirdi? Ama başka seçeneği yoktu. Onun hayatı başka biriyle paylaşabileceği bir hayat değildi ve o da bir erkeğin hafifçe oynayıp çekip gidebileceği türden bir kadın değildi. Onda tamamen unutulmaz bir şey vardı. Ve o da biliyordu ki Dudaklarının tadı Avalon'a döndükten sonra da onunla olacaktı.

Merewyn kukuletalı gözlerle Varian'ı izlerken zar zor nefes alabiliyor, bir erkeğin tutkusunun o ilk tadını bekliyordu. Yüzyıllar boyunca bir öpücüğün tadının nasıl olacağını merak etmişti.

Öyle hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kendisinin de bir tane olacağından umudunu kesmişti. Şimdi öğrenecekti.

Dudaklarını dudaklarına indirmeden bir an önce kolları onun etrafında sıkılaştı. Onun tarafından bu kadar yakından tutulmanın verdiği hisle başı döndü. Dişleriyle dudaklarını okşadı, ağzının her santimini kendi dişleriyle keşfedebilmek için dudaklarını ayırmadan önce onları tatlı tatlı ısırdı.

Bıyıkları yumuşak bir şekilde çenesine sürtünürken onun kokusunu içine çekti. Elini onun yumuşak saçlarına daldırarak ipeksi tellerin parmaklarını sarmasına izin verdi ve onu her şeyiyle öptü. Sıcaklık, bundan çok daha fazlasını isteyen talepkâr bir ritimle onu sular altında bırakırken göğüsleri sıkılaştı.

Onun tarafından dokunulmak istiyordu... Narishka ve Morgen'in ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar sevgilileri tarafından neden asla doyurulmadıklarını bilmek istiyordu. Ne Seks, insanların hayatlarını riske atmalarına neden olacak kadar her şeyi tüketen bir şey miydi? Başka bir insanın tadına bakmak için yalan söyleyip aldatıyorlardı.

Ama öpücüğü Varian'ın onun yatağında nasıl olacağına dair bir örnek teşkil ediyorsa, o zaman anlamaya başlıyordu. Dudaklarında büyü vardı. Dokunuşundaki büyü. Vücuduna yayılıyor ve onun için acı çekmesine neden oluyordu.

Vücudu kontrolden çıkarken Varian onu kendine daha da yaklaştırdı. Aklındaki tek düşünce onu doğruca تنها bir yere götürüp çimlerin üzerine yatırmaktı, böylece vücudunu yavaş ve kolay bir şekilde daha fazla keşfedebilecekti. Onun her santiminin tadına bakarak zaman geçirebileceği bir yer bulmak istiyordu. Ama bu çok büyük bir hata olurdu. İhtiyacı olan son şey biriyle ilişkiye girmektir. Bunun için çok fazla düşmanı vardı.

Ayrıca, aşk ya da ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O Adoni'ydi. Kanlı acımasızlığıyla bilinen bir ırk. Dahası, kendi Babası, değer verdiği her kadının hayatını mahveden sadakatsiz bir piçti. Bu Varian'ın mirasıydı ve en az kendisi kadar değersizdi.

Merewyn bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Annesi tarafından zaten aldatılmıştı. İsteddiği son şey onu daha fazla incitmekti. Yeterince şey yaşamıştı.

Geri dönüp annesinin ona verdiği zararı ortadan kaldırabilmeyi dileyerek, isteksizce öpüşmelerinden geri çekildi. Bir süre orada durdu Sanki hâlâ onu öptüğünü hissediyormuş gibi gözleri kapalı birkaç kalp atışı geçirdi. Onu bu şekilde görmek içinde öyle bir ateş yaktı ki, neredeyse ezici bir hal aldı.

Gözlerini açtığında, oradaki arzu doğrudan onu kesti. "Teşekkür ederim," diye nefes aldı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir ve Merrick ya da Derrick'e soramayacağım kesindi."

Ama Blaise'e sorabilirdi. Ve sormadığı için minnettardı.

Kasıklarındaki acıyı dindirmek için kendini kımıldatsa da yine de onu kızdırmaktan kendini alamadı. "Bu öpücüğün ötesinde bir şey keşfetmek isterseniz, leydim, bana haber verin. Ben her zaman sizin hizmetkârınızım." Ona göz kırptı.

Gözlerini ondan kaçırırken yanakları pembeleşti. Bu hayatında gördüğü en sevimli şeydi.

"İstedğim bir şey var."

Kasıkları açgözlü bir beklenti içinde sarsılırken nefesini tuttu. "Evet mi?" Kadın tereddüt etti.

Ona gülümsedi. "Haydi Merewyn. İkimizin paylaştığı onca şeyden sonra utanmana gerek yok. Ölümün kıyısından döndük. Bolca alay ve bir ormanda üç deli... Söyle bana ne istiyorsun?"

Sanki yanlış cevap canını çok acıtacakmış gibi gözlerini kaçırdı ve onu reddetmesi halinde yüzünü görmeye dayanamadı. "Buradan çıkarsak beni kendi zamanıma geri götürebileceğini düşünüyor musun? Tekrar eve dönmeyi çok isterim."

Varian duygularını tam olarak anlamamış olsa da bu içten sözler için acı çekiyordu. Hiçbir zaman özleyeceği bir evi olmamıştı. "Peki ya baban ve onun sana davranış biçimi?"

"Onun için geri dönmek istemiyorum. İhanet ettiğim adamın hatasını telafi etmek istiyorum. Benimle evlenmek istiyordu ve ben de nişanlılığımı yerine getirmeliydim. Ona yaptığım şeyle hata ettim."

Kadının sözleri onu şaşırttı. "Sadece özür dilemek için onunla evlenmeye katlanır mısın?"

"Evimden kaçtığım günden beri çok daha kötü şeyler yaşadım. Artık büyümenin ve buna göre davranmanın zamanı geldi." Bakışları onunkilerle buluştu ve içtenliği onu yaktı. "Lütfen bunu yapmama yardım eder misin?"

Bir yanı buna karşı çığlık atıyordu ama kadın haklıydı ve Arthur gibi o da doğru nedenlerle doğru şeyi yapmaya çalışıyordu. "Yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi ve bir çığlık atmasaydı onu tekrar öpecekti.

Geri çekilerek, yerini bulmak için başını eğdi. Zahmet etmesine gerek yoktu. Hemen arkasından bir ses daha duyuldu.

Bölüm 11

Varian sese doğru ilerledi, şimdi ne olduğunu **görmek için sabırsızlanıyordu.** En kötüsünü bekliyordu, bu yüzden ormanı yarıp Merrick'i çevreleyen bir grup zararsız yeşilimsi gri kaya bulduğunda, adamın çılgılığı onu biraz tedirgin etti.

Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Merrick, cansız nesnelerden korkmuş gibi kendini bir ağaca yaslamıştı.

Varian Merrick'in kardeşlerini ve Blaise'i bulmak için etrafına bakındı ama hiçbir yerde görünmüyorlardı. "Diğerleri nerede?"

"Ş!" diye tersledi öfkeyle, "Çok yüksek sesle konuşursan sana düşman olurlar." Varian Merewyn'le kaşlarını çatı. "Sanırım aklını kaçırmış."

Merewyn'in gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Belki de diğerlerini kayalar yemiştir."

Varian bu saçma fikre güldü, ta ki kayalardan ikisi sanki onları ölçüp biçiyormuş gibi yavaşça onlara doğru dönene kadar. Kayalar kendi iradeleriyle ona doğru uçmadan önce konuşacak zamanı bile olmamıştı.

"Kaçın!" diye bağırarak yollarından çekildi. Ama düz uçmadılar. Bunun yerine, döndüler ve yıldırım gibi üzerine geldiler. İlki sırtına, ikincisi bacağına çarparak onu yere düşürdü. Karnının üzerine yatmak zorunda kaldı, böylece bacağına çarpmalarını engelleyecekti.

yüzüne. Ama bunu yapar yapmaz, sırtına ve başının üstüne vurmaya başladılar.

Lanet olsun! Acıdı.

Merewyn ciyakladı, sonra ona yardım etmek için koştu, bu da sadece kayaların ona da saldırmamasına neden oldu.

"Bu şeyler de ne?" diye bağırdı Merrick'e. zırhı onu korumak için vücuduna geri giydirildi. Sadece kayaların kafatasını veya kemiklerini kırmasını engellediği için işe yaradı, ancak yine de birleşik saldırılarının gücü.

"Gaulstones," dedi Merrick sıkılmış dişlerinin arasından, kendini ağaca daha da yaklaştırırken. Harareti ve korkusu göz önüne alındığında, Varian aslında adamın ağaca tırmanmamasına şaşırılmıştı.

Ama bu, taşların hâlâ onu dövdüğü gerçeğini değiştirmiyordu. "Safra taşı mı? İçeriden saldırırlar, dışarıdan değil."

"Hayır," dedi Blaise arkasından, "onlar goyleston."

Varian sağ taraftan onlara doğru koşan Blaise'e baktı. Mandrake taşları Merewyn'den uzaklaştırmak için ona doğru koşarken, Varian hâlâ taşları sırtından çıkarmaya çalışıyordu.

"Goylestone da neyin nesi?" diye sordu mandrake. Cevap

vermek yerine, Blaise'in etrafını sarmış olan Merewyn, derin ve yankılanan bir ejderha hırıltısı çıkardı.

Kayalar yuvarlanıp ormana doğru koşarak dağılmadan önce gerçekten de titreyip ağladılar. Varian, koşarken başlarının üzerinde güdük kollarını salladıkları görülen birkaç tanesini görünce kaşlarını çattı. Garip bir şekilde insanlara benziyorlardı.

Bu şimdiye kadar gördüğü en lanet şeydi ve bir büyücü olarak hayatı boyunca oldukça tuhaf şeyler görmüştü. Yuvarlanırken, tek yapabildiği uçuşlarına bakakalmaktı.

Aralarındaki mesafeyi geçen Blaise, kalkmasına yardım etmesi için Varian'a elini uzattı. "Soruna cevap vermek gerekirse, goylestonlar Gargoyle'lara dönüşürler. Onları onlar yapan şey bu. Özellikle zeki değiller, bu yüzden çoğunlukla başkaları tarafından kontrol edilmeleri gerekiyor, ancak oldukça hareketliler."

Merewyn zarar görmüş gibi görünmüyordu ama Merrick sanki geri geleceklerinden korkuyormuş gibi hâlâ ağacına tutunuyordu.

Miğferini ıkaran Varian başının arkasını ovuşturdu, orada kendisine çarpan taştan küçük bir yumru oluşmuştu. "Evet, şu anda beynimi de sarsmış olabileceklerini düşünüyorum." Özellikle hassas bir noktayı ovarken yüzünü buruşturdu. "Neden onlardan birini daha önce hiç görmedim?"

"Normalde gün ışığında ortaya çıkmazlar. Gargoyleler gibi, onlar da gececidir. Belki de vadideki bir şey onları güvenli."

Merewyn kaşlarını çattı. "Gargoylelerin Morgen ya da bir başkası onlara emretmedike gün ışığında hareket edemediklerini sanıyordum."

"Özgür olanlar gün içinde bağımsız hareket edebilirler, sadece bundan hoşlanmazlar. Ancak goylestonlar, kendilerini savunma konusunda o kadar yetenekli olmadıkları için, genellikle her şeyden ve herkesten saklanırlar."

Varian bunu düşündü. İki tür gargoyle vardı. Bu şekilde doğanlar ve yaratılanlar. İkinciler lanetlenerek çirkin suretine büründürölmüş insanlar ya da Adoni'lerdi. Genelde mutlu bir grup değillerdi ama oldukça zekiydiler. Birinciler hizmetkârdı ve Morgen bunların çoğunu ordusunda savaşmak için kullanıyordu.

"Peki neden senden kaçtılar?" diye sordu Blaise.

"Ejderha formundayken, mandraklar onları yer ve bizim yiyeceğimiz olmaktan korkarlar. Yüksek oranda pirit, çakmaktaşı ve kömür konsantrasyonuna sahiptirler ve bunları vücutlarımız içten parçalayarak ateş yakmak için kullanır."

Daha önce bilmediği bir şey vardı. "Vay canına, Blaise," dedi kuru bir sesle, "ben de senin sadece beni kızdırdığını sanıyordum."

Blaise ona gözlerini devirdi.

"Bebekleri mi yiyorsunuz?" Merewyn onlara katıldığında şaşkın bir ses tonuyla sordu. "Aslında onlar bebek değil, taş."

Ona kuşkulu ve şüpheli bir bakış attı. "Az önce onların bebek gargoyler olduğunu söyledin."

"Ben büyük olanları yemem. Küçük olanları yerim." "Bebekleri!"

Blaise ağzını açtı.

"Kendini kurtar," dedi Varian. "Bu maçı kaybettin, Blaise. Sen bir bebek gargoyle katilisin. Bununla yüzleş."

"Ama... onlar taş. Ben hareket edenleri yemem."

Varian homurdandı. "Tabii ki bilmiyorsun. Bütün bebek-rock katilleri böyle der."

Blaise yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

Ama o bir şey söyleyemeden Merewyn konuştu. "Geri dönecekler mi?" Elbisesindeki kiri fırçaladı.

Blaise geriye, gözden kayboldukları ormana baktı. "Muhtemelen. Dediğim gibi, pek parlak değiller."

Varian, Arthur'un yönetimi sırasında kendisine karşı geldiklerinde Morgen'in lanetlediği Yuvarlak Masa'nın eski şövalyelerini hatırladı. "Garafyn ve çirkin yaratıklara dönüşen diğerlerine acımama neden oluyor."

Blaise de aynı fikirdeydi. "Kesinlikle."

Merrick onlara katılmak için ağacından uzaklaşırken biraz tereddütlüydü. "Derrick ve Erik nerede?"

Blaise omuz silkti. "Bilmiyorum. Birkaç dakika önce çığlık attığını duyduğumuzda hemen yanımdaydılar... Peki nasıl oldu da geride kaldın?"

"Ormanda Varian ve Merewyn'in sesini duyduğumu sandım. Onlara nerede olduğumuzu söylemeye giderken aniden kayaların saldırısına uğradım. Beni o kadar kötü dövüyorlardı ki ağaçtan uzaklaşamadım."

Blaise alay etti. "Evet, kışının kayalar tarafından tekmelenmesi çok utanç verici."

Merrick onun gülme tonuna sinirlenmişti. "Taşlayarak öldürmek çok kötü bir yol."

Varian başının arkasındaki yumrunun belirgin bir şekilde büyüdüğü yeri ovuşturdu. "Özellikle Merrick'i savunmak istediğimden değil ama o küçük taşlar canımı yaktı. Zırh için tanrılara şükürler olsun."

Merewyn ona tatlı, sempatik bir dudak büküşü yaptı. "Zavallı bebek." Merewyn onun ağrıyan yerini ovmak için uzandı ama açıkçası Merewyn onun kendisini rahatsız eden başka bir şeyi ovmasını tercih ederdi. Kadının elinin dokunuşu tüm vücudu titremeye başladı. Kadının bu kadar yakın kokusunun hormonlarını alt üst etmesinden bahsetmiyorum bile.

Gerçekten de onun yanına kıvrılmak ve bir kedi gibi mırlamaya başlamak istiyordu.

Dahası, onun kokusuyla sarhoş olana kadar vücudunu kemirmek için şiddetli bir ihtiyaç duyuyordu. Ve ereksiyonunu etrafındakilerden sakladığı için tekrar zırhını giydiğine memnun olmasını sağlayan bir düşünce vardı.

Gerçekten mırıldanmadan önce ondan uzaklaşarak Merrick'e baktı. "Bizi bekleyen başka ne gibi kötü sürprizler var?"

"Hiçbir fikrim yok. Burada neredeyse sayısızlar ve Merlin ile Nimue birbirlerine girdikçe her gün değişiyorlar."

Bu her şeyi çok özel kılıyordu. Günü neşelendirmek ve ormanda hoplayıp zıplayarak bir ya da iki şarkı söylemek istemesini sağlamak için bolca tehlike gibisi yoktur. "Hayatımı seviyorum."

"Ölümünü sevmekten daha iyidir," dedi Blaise çarpık bir sırıtışla.

"Evet..." Varian bunu tam olarak kabul etmek istemiyordu. "Belki."

İlerlemeye başladıklarında, küçük bir sızlanma sesi onları oldukları yerde durdurdu.

Merewyn etraflarındaki bölgeyi taradı ve bir tanesinin kayalar geri dönmüştü. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, kaya ağlıyor gibiydi. Ona en yakın olduğu için, ona doğru yuvarlandı ve bacağını hafifçe dürttü.

Bu hareket ona ilgi ve şefkat isteyen evcil bir köpeği hatırlattı. Bu O kadar uzundu ki, neredeyse dizine kadar uzanıyordu ve baldırının etrafını saran iki küçük kolu varmış gibi görünüyordu.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak adamlara baktı. "Filizleniyor," diye

açıkladı Merrick. "Belli bir boyuta ulaştıklarında, gargoylere dönüşmeye başlarlar. Kimse nedenini

bilmiyor." "Bu onların moleküler yapısı."

Hepsi Blaise'e baktı.

"Ne? Ben Merlinlerin arasında büyüdüm. Böyle şeyleri öğreniyorsun. "Ben Goylestones orijinal ejderhaların olduğu zamanın bir yan ürünüdür. Efsaneye göre üzerlerine ateş püskürtmüşler ve bu da yapılarını değiştirmiş. Ateş onları doğurdu ve zamanla halkımın yanlış biçimlendirilmiş ejderhalar olduğuna inandığı gargoylere dönüştüler. Bu yüzden kanatları var ve Bizim gibi dişleri var. Ama etten değil kayadan doğdukları için hiçbir zaman tam anlamıyla bir ejderha formuna dönüşemezler." Merewyn'in bacağındakini işaret etti. "Buna bantlama deniyor. Yarın ve iki hafta sonra bir çirkin heykele dönüşecek. Altı ay içinde de tam boy olacak."

Aşağı bakıp başının üst kısmını okşadığında kalbi yumuşadı... aslında bu bir baş sayılmazdı. Daha çok büyük bir yumru gibiydi. "Bu bir bebek mi?"

"Esasen. Diğerleri kaçarken geride kalmış olmalı, bu yüzden rahatlamak için tutunacak bir şey bulmaya çalışıyor."

Mantıklı gelmiyordu ama bu ona dokundu. Kaybolmuş ve korkmuş hissetmeyi ve tutunacak bir şey, hayır, herhangi bir şey istemeyi anlayabiliyordu. "Seni zavallı şey," dedi eğilerek, yüzü tam olarak şekillenmiş olsaydı onunla aynı hızda olacak şekilde. "Korkuyor musun?"

Kaya ağladı.

Merewyn kollarını soğuk taşa sararak onu kucakladı ve taş gerçekten de ağlamayı kesti.

Merrick sinirli bir ses tonuyla, "O bir taş Merewyn," dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. O duyarlı." Ona yandan bir bakış attı, "Bahsedebileceğim bazı insanların aksine."

Varian yüksek sesle gülerken Merrick'in yüzü kıpkırmızı

oldu. Merrick savunmaya geçerek, "Ama bu çok aptalca,"

dedi.

Blaise homurdandı. "Zeki olduğu varsayılan pek çok varlık da öyle."

Merrick'in yüz hatları sanki bu sözler onu eğlendirmiş gibi yumuşadı. "Bu Erik olmalı."

Merrick'e sataşma sırası Varian'daydı. "Bu, Morgen'la yatacak kadar aptal olan herkes olabilir."

Merrick ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Peki, o zaman ben de aptalım. Hâlâ bir taş değilim."

Onları görmezden gelen Merewyn taşı kaldırmaya çalıştı ama çok ağır olduğunu fark etti.

"Ne yapıyorsun?" Merrick sordu. "Onu

burada bırakamayız. Korkuyor." "O bir

kaya."

Varian içini çekti. "Hayır. O bir bebek gargoyle ve onu öldürebilecek çok sayıda düşmanı var."

Merewyn kaşlarını çatı. "Ne gibi?"

"Büyü kullanan her şey. Onu parçalara ayırıp parçalarını çeşitli büyüler için kullanabilirler."

Korkudan nefesi kesildi. Bu düşünce aklına bile gelmemiştir. O koydu içgüdüsel olarak onu korumak için eteğinin arkasındaki kayayı tuttu ve elini başının üzerinde tuttu.

Merrick önce ona, sonra da Varian'a sinirli bir bakış attı. "O bir taş. Hissedecek hali yok ya, ayrıca onun erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bunu hissedecektir," dedi Blaise sertçe. "Onlar yaşayan yaratıklar, Merrick."

Birinin ona zarar vereceği düşüncesi Merewyn'in midesini bulandırdı. Buna izin veremezdi. "Onu burada bırakamayız."

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?" Merrick tekrar sordu.

Merewyn omuz silkerek arkasına, kayanın bacağına yapıştığı ve ona baktığı yere baktı. Onun korkmuş küçük yüzünü gördüğüne yemin edebilirdi. "Erkek gibi görünüyor."

"O bir erkek," dedi Blaise kesin bir ifadeyle. "Ama bir adı yok. Ağzı şekillenene ve net bir şekilde konuşabilene kadar kendine bir isim veremeyecek."

Merewyn onun kollarından birini eline aldı. "Bizimle gelmek ister misin?"

Yumuşak, mırıltılı bir anlaşma sesi çıkardı.

Merrick hâlâ ikna olmamıştı. "Bu bizi sadece yavaşlatır. Yakalanmamıza neden olur."

Varian Merewyn ve Merrick'in arasına girdi. "O zaman geri kalanını bulana kadar bizi yavaşlatır..." Blaise'e kaşlarını çatmak için durakladı. "Gruplarına ne isim veriyorlar?"

Blaise güldü. "Kith. Birimlerine kith deniyor."

Merewyn kayanın başını şefkatle okşadı. "O halde sen diğerlerini bulana kadar biz senin akrabası olacağız."

Merrick tiksintiyle başını salladı. "Arkamızda bir kaya sürüklediğimize inanmıyorum. Buna çapa denmiyor mu?"

Varian gözlerini adama dikti. "Kapa çeneni Merrick. Hanımefendi mutlu, biz de öyle."

Varian'ın desteğine minnettar olarak kayanın elini tuttu.

"Mutlu değilim," diye mırıldandı Merrick nefesinin

altında. "Ve kimsenin umurunda değil," dedi Varian ve

Blaise hep bir ağızdan.

Muhafızlarına aldırış etmeden, Varian'ın önden, Blaise'in arkadan gittiği ormandaki yollarına geri döndüler.

Çok geçmeden, yollarını kaybetmiş ve gidecek bir yön bulamamış gibi daireler çizerek yürüyen Derrick ve Erik'i buldular.

Erik, Derrick'in ayaklarının dibinde yere çökmüş, Merewyn'in yanındaki kayaya kaşlarını çatarak bakıyordu. "*Bu da ne böyle?*"

Gelincik, kokusunu alabilmek için temkinli bir şekilde ona yaklaştı.

Merrick kardeşine alaycı bir ifadeyle baktı, sonra da küçük yumruğunu kaldırıp ona öfkeyle gevezelik eden Erik'in üzerindeki toprak ve yaprakları tekmeledi. "Siz iki piç beni ölüme terk ederken Merewyn ve Varian bir bebek sahibi oldu."

"Gerçekten mi?" Derrick alaycı bir tavırla, "Etkileyici bir zamanlama ama ne çirkin bir çocuk," dedi.

Varian eliyle kayayı işaret etti. "Hakla onu, Rocky. Bu hakaretin bedelini ödet ona."

Merewyn'i şaşırtacak şekilde, goylestone gerçekten de Derrick'e doğru yuvarlandı ve onun ayağının üzerine atladı. Derrick küfrederek geri çekildi ve onu tekmeledi, bu sadece ayağını daha fazla acıttı, kaya ise ellerini kalçalarına koyup oldukça kendini beğenmiş bir poz verdi.

Blaise güldü. "Zekayla ilgili daha önce söylediğin şeyi kanıtlıyor, ha?"

Merewyn ve Varian onun kahkahalarına katıldılar. Diğer yandan kardeşler pek de eğlenmiş görünmüyordu.

Varian onlara şeytanca gülümserken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sizin bir gelinciğiniz var, bizim de bir taşımız. Bu adil."

"Ayrıca," diye eklemekten kendini alamadı Merewyn, "bizim taşımız daha akıllı." "Kesinlikle. Morgen'le yatmadı."

Rocky onların desteğini onaylarcasına onlara doğru geri döndü ve kollarını Merewyn'in bacağına doladı.

Blaise onun hareketleri karşısında başını salladı. "Biliyorsun, bir taşı sevmek için özel bir kadın olmak gerekir."

Varian da aynı fikirdeydi. "Yeterince doğru." İlerlemeye başladı. "Yolumuza devam edelim mi, iyi insanlar?"

Blaise yollarını göstermek için kolunu uzattı. "Önden buyurun, elbette."

Merrick Erik'i kucağına aldı ve gelincik kardeşinin boynuna sarılabilsin diye onu omuzlarına yerleştirdi.

Varian ve Derrick önden gitti. Merrick onları takip etti, sonra Merewyn ve Rocky, Blaise bir kez daha arkalarındaydı.

Kardeşler homurdansalar bile, gün boyunca kayaları ve gelincikleriyle oldukça rahat bir yoldaşlık içinde yürüdüler. Köprüye vardıklarında gün batımına yaklaşık bir saat vardı. Varian Blaise ve Rocky'yi Merewyn'le bırakırken, kendisi ve diğerkleri yiyecek aramaya çıktı.

Blaise odun topladı, sonra da büyüsunü kullanarak yemek pişirmek ve ısınmak için küçük bir ateş yaktı. Rocky'nin korunmak için çığlık atarak Merewyn'e koşmasına neden olan bir şey.

"Merak etme, sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Ayrıca, ejderha formuna girmediğim sürece seni yiyemem ve şu anda bunu yapmam imkansız."

Yine de Merewyn'in kollarında dehşete kapılmış gibi titriyordu. Merewyn elinden geldiğince onu teselli etti ama onun bu kadar korkmuş olmasından nefret ediyordu. "Bilmiyordum gargoyleler hiç bu kadar korkmamıştı."

"Uçacak kadar büyüdüklerinde ve daha ağır olduklarında değıller. Hâlâ parçalanacak kadar genç."

Rocky panik içinde feryat ederken bile bu ona mantıklı geliyordu. Onu yatıştırmak için elinden geleni yaptı ama Rocky teselli edilemez görünüyordu. Bu yüzden onun dikkatini Blaise'den uzaklaştırmaya karar verdi. "Peki sana ne diyelim? Ben Rocky'den pek memnun değılim, ya sen?"

Biraz sakinleştikten sonra onaylamadığını belirten bir ses çıkardı.

"Hmmm..." Merewyn onun önünde yere oturdu. Kollarından tutarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve yeni arkadaşı için uygun bir isim bulmaya çalıştı. "Peter'a ne dersin?"

Protesto için yüksek sesle sızlandı.

"Pekala, Peter yok."

"Peki ya Beaur Roche?" Blaise sordu.

Ses çıkarmayı bıraktı ve ona bakar gibi oldu. "Yakışıklı kaya demek," diye açıkladı Blaise.

Rocky aslında onaylayarak mırıldandı.

O kesinlikle bir erkek kayaydı. Merewyn gülerek onun elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Beaur Roche. Sana kısaca Beau dememin bir sakıncası var mı?"

Beau sevgi dolu bir kucaklamayla ona sokuldu.

Blaise'in yanlarına gelip dostluk elini uzatması onu şaşırttı. "Rengarenk ekibimize hoş geldin Beau."

Beau bir çılgılık atarak Merewyn'in yanına yuvarlandı ve Blaise'e baktı. Birkaç saniye sonra Merewyn'in omzunun üzerinden baktı, sonra tereddütle elini Blaise'e uzattı, o da nazikçe sıktı.

Merewyn onun hareketlerini merak ediyordu. "Nasıl oluyor da görebiliyor?"

Blaise ateşle ilgilenmek için hareket ederken omuz silkti. "Pek emin değilim. Bu doğadaki garip şeylerden biri. Kayalar, ağaçlar, hatta toprak bile görebilir. Her zaman gördükleri şeyi anlama yeteneğine sahip değiller ama görebiliyorlar. Bu yüzden dikkatli olmalısınız. Güçlü bir büyücü bu yeteneği casusluk yapmak için kullanabilir."

"Gerçekten mi?" Bunu neden bu kadar şok edici bulduğunu bilmiyordu. Aslında şimdi düşününce mantıklı gelmişti. "Narishka başkaları hakkında bu kadar çok şeyi böyle mi öğrenebiliyor?"

Ateşin üzerine birkaç parça odun daha koydu. Korlar yukarı fırladı ve zararsız bir şekilde yere yağdı. "Muhtemelen. Ama bu kolay bir şey değil ve bunu yapana da zarar veriyor."

Ellerini kahverengi deri pantolonunun üzerine sildi. "Varian'ın genç bir çocuk olduğu zamanları hatırlıyorum. Babamın bir öğrencisi vardı, yaşça büyük bir ergen, ona bunu yaptırmıştı. Çok genç olduğu için Varian'ın beyninin bir kısmı yırtıldı ve nöbet geçirmesine neden oldu. Neredeyse ölüyordu."

Varian'ın hissetmiş olması gereken korku ve acıyı hayal etmeye çalışırken kalbi acıyla sıkıştı. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Varian'ın babası hastalığına neyin sebep olduğunu öğrendiğinde, Varian'ı bu yüzden dövdü ve neredeyse onu tekrar öldürüyordu."

Bu o kadar acımasızdı ki, aklına bile getiremiyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Blaise omuz silkti. "Merlin'in soyundan gelmesine rağmen Lancelot büyüyle ilgili her şeyden nefret ederdi, özellikle de büyüünün karanlık kısmından. Bazıları bu yüzden Kâse'yi hiç aramadığını söyler. İçinde barındırdığı büyü yüzünden asla bulunmasını istemedi."

"Varian'dan bu yüzden mi nefret ediyordu? Yarı Adoni olduğu için mi?"

Blaise'in lavanta rengi gözleri sanki arkadaşını anlıyormuş gibi hüznüldü. "Lancelot birçok nedenden ötürü ondan nefret ederdi. Arthur'un Camelot'unda Varian'ın varlığına hakaret ya da yaralanma olmadan katlanacak pek kimse yoktu."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. Varian neden istenmediği bir yerde kalsındı ki? "O zaman neden annesinin tarafına geçmedi?"

Blaise yaşlı bir bilgelikle dolu bakışlarını ona dikti. "Orada daha iyi olur muydu? Gerçekten mi?"

Hayır ve Varian bunu anlayacak kadar akıllı bir adamdı. Çoğu kişi bunu bu şekilde görmez ve kendilerine zarar verenlere karşılık vermek için bunu bir fırsat olarak kullanırdı. Bu intikam ihtiyacına yenik düşmemiş olması Varian için çok şey ifade ediyordu.

"Avalon'un Lordlarının neden onu olduğu gibi göremediklerini anlamıyorum. öyle."

"Nedir o, Merewyn?" "O

bir şampiyon."

"Avalon'un Lordlarını ışık yolundan ayartmaya çalışan ve düştüklerinde bunun için onları öldüren bir şampiyon."

Ona ve sert sözlerine kaşlarını çatı. "Onu acımasız biri gibi gösteriyorsun."

Blaise gelip onun önüne oturdu. "Beni yanlış anlama. Varian'a kim olduğu ve ne yaptığı konusunda saygı duyuyorum ama onu asla yanlış anlama. O acımasızdır leydim. Varlığının özüne kadar. Annesinin en karanlık güçlerinden doğdu ve şu anda bile onlarla doğrudan bir bağı var."

"Anlamıyorum. Lancelot kara büyüden nefret ettiği halde neden Narishka ile yattı?"

"O yapmadı."

Bu onun kafasını daha da karıştırdı. "O zaman Varian'a nasıl hamile kalındı?"

Blaise yanındaki yerden bir ot koparmak için uzanırken uzun bir nefes verdi. Bunu ona açıklayabilmek için düşüncelerini toparlamaya çalışırken, otu uzun ve zarif parmaklarının arasında döndürdü.

"Sanırım en başa dönmeliyim. Lancelot'u ilk duyduğu andan itibaren Corbenic'li Elaine ona aşık olmuştu. O kadar ki ona sahip olmak için her şeyi yapmaya hazırdı. *Her şeyi*. Bir Adoni ile anlaşma yapmaya bile."

Şimdi anlamaya başlıyordu. Elaine de en az kendisi kadar aptaldı. "Varian'ın annesini çağırdı."

Alevler yakışıklı yüzünün keskin açılarını vurgularken karanlık bir şekilde başını salladı. Gözlerindeki lavanta rengi neredeyse parlıyordu.

"Narishka ona yardım etmeyi kabul etti ve fiyatı basitti. Elaine, Lancelot'la bir gece geçirecek ve onun çocuklarına hamile kalacaktı. İki oğul. Biri

Elaine onu kendisine bağlamak için kullanacaktı, bir tane de doğum sancısı çekmek istemeyen ama Merlin'in kanından bir oğlu olmasını isteyen Narishka için. Narishka, çocuğun kendi Adoni kanı ile bir Merlin kanının karışımı olmasını sağlamak için Elaine'in içine kendi yumurtalıklarından birini yerleştirdi."

Bu Merewyn'e hiç mantıklı gelmedi. Adoni'nin içinde en ufak bir annelik içgüdüğü bile yoktu. "Neden bir çocuğu bu kadar çok istiyordu?"

"Narishka, Lancelot'un ve kendisinin genlerinden doğacak bir çocuğun Morgen ve oğlu Mordred'inkinden bile daha büyük güçlere sahip olacağına inanıyordu."

"Öyle mi?"

Blaise çok ince bir şekilde başını salladı. "Varian'inkinin Merlinler'inkinden bile daha büyük olduğunu düşünenler var. Ama Varian bunu reddediyor. Bu teoriyi kanıtlamak ya da çürütmek. Güçlerinin kendisine ait olduğuna ve ne olup olmadıklarının kendisinden başka kimseyi ilgilendirmediğine inanıyor."

Ve yine etkilendi. Erkek ya da kadın, çoğu insan yeteneklerinin tam kapsamını dünyaya göstermekten çok mutlu olurdu. Özellikle de bu kadar eziyet çekmiş olanlar.

Ama yine de, Blaise'in içine kapanmayı ve başkalarıyla iletişim kurmamayı tercih eden biri hakkında bu kadar çok şey bilmesini tuhaf buluyordu. "Varian hakkında çok şey biliyor gibisin."

Blaise elindeki ot parçasını işaret parmağına dolamaya devam ederken ona baktı. "Hem evet hem hayır. Camelot'ta oradaydım ve onun ne kadar öfkeli bir çocuk olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Hem babası hem de üvey annesi onu küçümsüyordu. Elaine onu taşımış ve doğurmuş olmasına rağmen, Varian'ı herkese değersiz biri olarak gösteriyordu. Sanırım ondan kimin daha çok nefret ettiği konusunda kararsızdı, Elaine mi Lancelot mu?"

"Kontrol edemediği bir şey yüzünden babasının ondan bu kadar nefret etmesi hâlâ mantıklı gelmiyor."

Blaise onun bakışlarını karşıladı ve öylece tuttu. "Varian'ın hamile

kaldığı gece neler olduğunu anlamalısın. Elaine, Lancelot'a Elaine olarak görünmedi,

planladığı gibi. Narishka onu Guinevere kılığına sokmuştu. Lancelot akşam yemeği sırasında uyuşturulmuştu ve akli başında değildi. Doğru olanı yapmaya ve onu uzaklaştırmaya çalıştı ama kadın onu terk etmeyi reddetti. Hatta neredeyse ona tecavüz etmişti. Seks yaptıktan ve Lancelot bayıldıktan sonra Elaine yansımasını gördü ve Guinevere olduğunu fark etti - pazarlığını yaptığında Narishka'ya onun için karşı konulmaz olmak istediğini söylemişti. Nasıl olacağını belirtmeyi unutmuştu ve bu yüzden Narishka ona Lancelot'un inkâr edemeyeceği tek şekli verdi: Guinevere'inki. Sabah uyandığında Elaine yine kendi bedenindeydi ve Lancelot onu ve yaptığı anlaşmayı görünce midesi bulandı."

Merewyn anlamıştı. Kandırılmış olması yeterince kötüydü, ayrıca reddedilemez bir kanıtla ortaya çıkarılmıştı. "Elaine onun sırrını biliyordu." Kraliçesine aşık olmuştu.

Blaise acımasızca başını salladı. "Ve Lancelot onunla evlenmezse bunu Arthur'a açıklamakla tehdit etti."

Merewyn Lancelot'un ne kadar ihanete uğramış hissetmiş olabileceğini düşünerek acı içinde yüzünü buruşturdu. "Zavallı adam."

"Hiçbir fikrin yok. Lancelot kâse merlininden doğmuştu ve tüm hayatını annesinin izinden giderek ona layık olduğunu kanıtlamaya çalışarak geçirmişti. Tek bir hareketiyle, Kâse Merlini statüsüne ulaşacak kadar saf olma şansı elinden alındı. Adoni tarafından, asla sahip olamayacağı bir kadına duyduğu aşk tarafından ve bu aşk yüzünden ona şantaj yapan Elaine tarafından yozlaştırılmıştı. Asla eskisi gibi olmadı. tekrar."

Gözlerini kapatan Merewyn, mutluluk getirmesi gereken bir şey yüzünden birinin bu kadar incindiğini görmekten nefret ediyordu. Aşk acı vermemeliydi. Ama asıl kötü olan, yapmaması gereken tek kişiye, kendi oğluna sırt çevirmiş olmasıydı. "Galahad'dan da mı nefret ediyordu?"

Blaise'in gözlerindeki acıyı açıkça gördü. "Hayır. Galahad'ın annesi onu kandırmış olsa da Merlin'in soyu saftı, Galahad'inki de öyle. Üzücü olan şu ki, Lancelot da Varian'ı sevebilirdi, eğer

Narishka doğumundan bir saat sonra onu almaya gelmemiştir. Lancelot onu uzaklaştırmaya çalıştığında, ona Elaine'in yaptığı pazarlığı ve Varian'ın Elaine'in değil kendi oğlu olduğunu söyledi. Lancelot o kadar sinirlenmiş ki, Narishka onu alamadan Varian'ı öldürmeye çalışmış."

Kalbi Varian için sızlarken gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Hiçbir dahlinin olmadığı bir şey yüzünden bu kadar nefret edilmek ne kadar korkunçtu. "Nasıl yapıyorsun tüm bunları biliyor musun?"

"Narishka onun için geldiğinde ben de oradaydım. Galahad ve Varian bir Merlin'in soyundan geldikleri için, Arthur'un Penmerlin'i olan babam onların doğumunda oradaydı. O günlerde, herhangi bir Merlin'in doğumu yakından izlenirdi ve her Merlin saflığını korumak için dikkatle yetiştirilirdi."

Şimdikininki aksine. Camelot ve Arthur'un düşüşünden sonra, Merlinler ve yönettikleri büyülü nesneler, kötülüğünü perdenin diğer tarafına yaymak ve insanlığa boyun eğdirmek için kullanamamış diye Morgen'den saklanmak üzere dünyaya gönderilmişti. Bu yüzden Morgen ve Narishka'nın her ikisinin de Merlinlerin ve nesnelerinin yerini tespit etmeye çalışan casusları vardı.

"Varian'ın saflığı korunmadı."

Başını iki yana salladı. "Merlin bunu durdurmaya çalışsa da yapamadı. Büyü ve Adoni yasalarına göre, Varian Narishka'nın oğluydu ve ona sahip olmaya tamamen hakkı vardı. Bu yüzden Varian, annesinin halkıyla birlikte yeraltı diyarlarında yaşamaya götürüldü. Ve orada en karanlık sanatları öğrendi. hayal edilebilir..." Blaise duraklayarak ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yine de, Narishka'nın çalışmalarını yeterince gördün ve onları oldukça iyi hayal edebiliyorsun."

Evet, vardı. Narishka'nın zalimliği Morgen'inkinden sonra ikinci sıradaydı ve o zaman bile Morgen'in önde olduğu ince bir fark vardı.

"Ama babasına geri verildi. Neden?"

Blaise kollarının üzerinde geriye yaslandı. "Varian aydınlık ve karanlıktan doğdu. Onun bu iki parçası birbiriyle savaş halindedir ve her iki tarafta da saf bir şekilde yürümesine izin vermezler. Aydınlığa karşı dürüst olamayacak

kadar karanlık ve

sadece karanlıkta yürümek. Bu ikisi arasında sonsuza dek sıkışıp kalmak onun cehennemidir."

Yine de bu ona mantıklı gelmiyordu. "Neden sadece bir tarafı ya da diğerini seçemiyor?"

"Kötülük için çok fazla vicdanı ve azizlik için çok fazla kimliği var. Onu öngörülemez yapan da bu. Herhangi bir durumda iyi ya da kötü olabilir. Bu sadece hangi parçasının iç savaşını kazandığına bağlı. Bu yüzden Avalon Lordları'ndan hiçbiri ona güvenmiyor. Ve bu yüzden Varian kendine bile güvenmiyor. Camlann'da Morgen'e karşı savaşa girdiğimizde, Varian evde kaldı."

Bu haber onu şaşkına çevirmişti. Camlann savaşı Arthur ve Morgen'in oğlu Mordred ölümcül şekilde yaralanmıştı. Bu savaş Yuvarlak Masa Şövalyelerini yok eden savaş olmuştu. Yenilgilerinin ardından, Morgen ordusunu Camelot'a yürüterek Arthur'un tahtını ele geçirirken, onlar da yeniden toparlanmak için Avalon'a kaçmışlardı.

İki grup o zamandan beri savaşıyordu. Tahtını korumaya çalışan Morgen ve onu sonsuza dek tahttan indirmeye çalışan Avalon'un Lordları.

Varian gibi bir adamın böylesine önemli bir etkinlikte yer almamasını hayal bile edemiyordu. "Neden savaşmadı?"

"Unutmamalısınız ki, Varian savaş başladığında henüz on yedi yaşındaydı ve savaştan sadece birkaç hafta önce şövalye ilan edilmişti. O hala Güçlerinde ustalaşıyordu ve annesi ile babası arasında kalmıştı. Babasından nefret ettiği için Lancelot'u savaş alanında görüp Arthur'a karşı gelmesinden korkuyordu ve Arthur'u bunun için çok seviyordu. Arthur, Varian'ın şimdiye kadar sahip olduğu babaya en yakın şeydi ve istediği son şeydi Annesinin ya da bir başkasının onu Morgen'in tarafına çekmesi riskini göze almaktı. Bu yüzden biz yola çıkarken o Glastonbury'de kaldı."

"Ve Arthur öldürüldü."

Başını salladı, gözleri kendi acısıyla kararmıştı. Blaise'in de Arthur'u sevdiği belliydi ve Merewyn ona ilham veren adamla tanışmış olmayı diledi.

Bu adamlardan böyle bir sevgi ve sadakat. Gerçekten harika biri olmalı.
"Varian, Arthur'un yanında savaşmadığı için kendini asla affetmedi."

"Ama kötülük için savaşmayacak. Onu zindanda nasıl dövdüklerini gördünüz ama o yine de onlara hizmet etmeyi reddetti."

"Yine de onlara katılmadan önce boğazının kesilmesine izin verirdi. Tamamen iyi bir adam masum bir hayatı hiçbir sebeple feda etmez. Varian yapar. Dediğim gibi, her iki tarafa da sıkı sıkıya bağlı değil."

Belki de bu doğrudu. Belki de değildi. Ama Varian'ın tamamen kötü olabileceğine inanmayı reddetti.

"Hepiniz ondan nefret etmiyorsunuz, Blaise.

Etmiyorsunuz." "Sadece onu anladığım için."

"Ve kardeşi-" "Ondan

nefret ediyor."

Buna çok şaşırmıştı. Varian Galahad hakkında konuşmayı reddetmiş olsa da, çok asil ve saf olduğu söylenen ağabeyinin her şeye rağmen Varian'ı sevebileceğini varsayardı. "Neden ondan nefret etsin ki?"

"Elaine'in intiharı için Varian'ı suçluyor."

Kadın kaşlarını çatı. "Neden?"

"Narishka onu Camelot'a geri gönderdikten sonra Elaine Varian'a karşı çok acımasızdı.

Onu görmeye dayanamıyordu çünkü hem ona hem de Lancelot'a Narishka'nın ihanetini hatırlatıyordu. Elaine, kocasının başka birini sevdiği gerçeğinden dolayı küskündü. Lancelot'un sevgisini kazanmak için her şeyi denemişti ama umutsuzdu. Guinevere'e hiç dokunmamış olsa da onu canından çok seviyordu. Elaine kendisini ve Galahad'ı mahvetmeden Lancelot'a zarar veremeyeceği ya da Narishka'ya saldıramayacağı için nefretini Varian'a yöneltti." İrkildi
Sanki ona bir şey çarpmış gibi.

"Ne?"

Blaise elini yüzüne sildi. "Bir yaz günü Elaine'in Varian'ı diğer çocuklara büyüyünce ülkenin en asil şövalyesi olacağıyla övünürken yakaladığını düşünüyordum. Arthur için savaşacak ve krallıktaki kötülüğü geri püskürtecek biri. Lancelot'un kase madalyonunu takıyordu. Madalyonu görünce ve söylediği sözler karşısında öfkelenen Elaine madalyonu ondan kopardı ve yalan söylediği için ağzını yıkadı. Ama bu bile onu yatıştırmadı. Adamın kafasındaki saçları bir hançerle kesip kanlar içinde bıraktı, sonra da onu domuzlarla birlikte ahıra attı ve babası o gece dönene kadar orada kalmasını söyledi."

Sözleri midelerini bulandırdı. Bir kadın nasıl olur da bir çocuğa böyle bir şey yapabilirdi? "Lancelot ne yaptı?"

"Madalyonuna dokunmaya cüret ettiği için Varian'ı kırbaçlattı. İş bittiğinde Varian'ı direktten indirdi ve tekmeledi. Madalyonu ısıtmıştı ve Varian yerde hıçkırarak yatıp babasının merhameti için yalvarırken, Lancelot madalyonun sembolünü Varian'ın omzuna damgaladı. "Kâse'ye en fazla bu kadar yaklaşabilirsin, solucan," demişti ona. 'Layık olmayanlar ona dokunduğunda neler olduğunu sana hatırlatmasına izin ver. Belki onun iyiliği içindeki kötülüğü yakıp yok eder. Sonra madalyonu soğuttu ve Galahad'a verdi."

Böyle bir şeyin herhangi birinin başına gelmesinin acısıyla boğazı düğümlenirken yanağından aşağı tek bir damla yaş süzüldü. Boğazını temizleyerek gözyaşını aceleyle sildi. "Kimse durdurmadı mı?"

"Bunu yapmaya yetkisi olan tek kişi Arthur'du ve o sırada orada değildi."

"Başka kimse onun için ayağa kalkmaz mıydı? Tanrım, o sadece bir çocuktu."

Hüzünle başını salladı. "O olaydan sonra Varian bir daha asla soylu ya da şövalye olmaktan bahsetmedi."

"Yine de o artık bir şövalye."

"Bunun tek nedeni Arthur'un bunu yapmak için tüm sarayını karşısına almasıydı. Lancelot bu duruma o kadar sinirlenmiştir ki ne o ne de Galahad törene katılmıştır. Erkeklerin şövalye ilan edildiklerinde hoşlandıkları tören ve kutlama yerine, Varian yeminini ederken Yuvarlak Masa şövalyeleri tarafından yuhalandı. Kılıcını almak için ayağa kalktığı anda tüm Masa Kardeşliği ona sırtını döndü. Tüm bunlardan tiksinen Varian, Arthur'un elinden kılıcı hiç almadı. Hançerini belinden çıkardı, mantosunu omuzlarından kesti ve başı dik bir şekilde dışarı çıktı."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü hepsi onun kendilerine sırt çevirmesini bekliyordu. Hepsi. Arthur bile sanırım."

"Ama bu Galahad'ın neden annesinin ölümünden onu sorumlu tuttuğunu açıklamıyor."

Blaise devam etmeden önce kesik kesik bir nefes aldı. "Şunu hayal edin. Varian on iki yaşındaydı, yaşına göre uzun boyluydu ve son derece zayıftı. Arthur onu kraliyet sincaplarından biri olarak seçmişti ve o da kalabalık bir ziyafette şarap servisi yapıyordu.

misafirler. Elaine'in yanına yaklaştığında, Elaine her zamanki gibi onu kınamaya başladı ve etrafındakileri güldürdü. Adam geri çekilirken kazara Elaine'in elbisesinin koluna bir parça döktü. Öfkelenen kadın onu ne kadar değersiz olduğu konusunda azarlamaya başladı. Varian yıllarca onun diline sessizce katlanmıştı ama o gece, insanlar onun hakaretlerine gülerken İçinden bir şeyler koptu. Bir Adoni'nin ateş saçan gözleriyle ona döndü ve hırladı: 'Bana açıkça gülebilirler Elaine, ama seninle arkandan alay ediyorlar. Neden bir kez olsun benden neden bu kadar nefret ettiğine dair gerçeği söylemiyorsun? Bunu hepimiz biliyoruz. Benden nefret ediyorsun çünkü ben babamın seni sevmediği gerçeğini hatırlatmaktan başka bir şey yapmıyorum. Hiç sevmedi ve sevmeyecek. Seninle evlenmesi için onu kandırmak zorundaydın çünkü o başkasını seviyor.

"Arthur ona sessiz olması için bağırdı ama Varian bunu reddetti. Yıllarca süren zalimlikleri içinde birikmişti. Oradaki herkesi taradı ve dudağını büktü. 'Hepiniz Adoni ile anlaşmalar yaptınız ve benden nefret ediyorsunuz çünkü kim olduğunuzu ve hangi anlaşmaları yaptığınızı biliyorum. Ben bir

Bir fahişenin bir gecelik zevki ve koca diyebileceği bir şövalye-merlin olsun diye gebeliği takas edilen bir piç, ama en azından günahlarım herkesin görebileceği şekilde masanın üzerinde. Onları yanımda oturan ve ben gizlice onun yıkımını planlarken kendini arkadaşım sanan kişiden saklamıyorum. İsterseniz bana gülün. İsterseniz beni aşağılayın. Ama sonuçta bu Hepinizi tanıdığım gerçeğini. Hepinizi ve herkesten, hatta kendinizden bile sakladığınız kötülükleri.

"Ve sonra Elaine'e baktı. 'Sen asla babamın sevdiği kadın olamazsın. Senin zalim olduğun yerde o nazik. Senin çirkin olduğun yerde o güzel. Sen onun eteğini yalamaya bile uygun değilsin. Ben onun kendi eti ve kemiğiyim ve o benden nefret ediyor. Söylediğin yalan için seni affedeceğini bir an bile düşündüren ne? Ve beni her gördüğünde senden daha da nefret ediyor. Kabul et, sen herkesin alay konusu olan bencil bir fahişeden başka bir şey değilsin. Sonra elindeki şarap sürahisini yere bıraktı ve arkasından sessizlikten başka bir şey gelmeden salondan çıktı."

Merewyn onun yaptığı şey karşısında dehşete düşmüştü. Bunu anlıyordu ama aynı zamanda Elaine'i ve buna tanık olan herkesi dehşete düşürmüş olmalıydı. "O ne yaptı?"

"Bakışlarını yere dikmiş, utanç içinde oturuyordu. Emrys Penmerlin ortaya çıkana kadar kimse ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Herkese Varian'ı görmezden gel. O sadece küstahlığı yüzünden daha sonra kırbaçlanacak öfkeli bir çocuktuk... ve öyleydi de. Ancak Elaine, Varian'ın sözlerinin ne kadar doğru olduğunu biliyordu ve o gecenin ilerleyen saatlerinde odasında kendini zehirledi."

Merewyn içini korku kaplarken ağzını kapattı. Hepsine yapılan şey trajikti ve ne için? Narishka istemediği bir çocuğa sahip olabilsin diye mi?

"Ya Varian? O ne yaptı?"

"Ondan sonra iki yıl boyunca hiç konuşmadı. Kimseye tek kelime etmedi. Elaine'in ölümünden yalnızca kendisini sorumlu tutuyordu. İntiharından önce Galahad'la aralarında hiç aşk olmamıştı. Ondan sonra..." Sanki aralarındaki ilişkinin gerçeği o kadar acımasızmış gibi başını salladı.

"Yani hayatı boyunca yalnızdın."

Blaise başını salladı.

Merewyn, Varian için duyduğu keder ve öfke içinden akıp giderken gözlerini kaçırdı. Bu kadar nefret edilmiş olmak ne kadar korkunçtu. Büyük olasılıkla korkmuş olan bir çocuğu neden hiçbirinin kucaklayamadığını hâlâ anlayamıyordu.

Ve şimdi annesi yine ona düşman olmuştu. Mantıksız bir öfke onu tüketmişti. Narishka bunu ona yapmaya nasıl cüret ederdi! Bir an için bir Adoni'nin güçlerine sahip olmayı diledi. Gidip Narishka'ya yaptıklarının bedelini ödetebilmeyi diledi.

Ama o sadece bir kadındı. Güçleri olmayan biri. Gücü olmayan. Savaşacak bir şey yok.

"Neden bu kadar

asık suratlısın?"

Varian'ın sesiyle başını kaldırdığında onu ve kardeşlerini ateşe yaklaşırken gördü. Elinde üç tavşandan oluşan küçük bir ip taşıyordu. Zırhı yine yoktu ve üzerinde siyah deri bir pantolon ile ince deri bir ceket vardı.

Blaise kendini yerden kaldırarak, "Biz de tam hayatın gereksizliğini tartışıyorduk," dedi.

Varian tavşanları ateşin yanına bıraktı. "Şaşılacak bir şey yok. Bu maniklerin bile moralini bozmaya yeter."

Merrick ve Derrick ona bakarken Merewyn daha yavaş kalktı.

"Yeniden bir kadının yemek pişirmesi iyi olacak."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ben yemek yapamam."

Merrick alay etti. "Tabii ki yapabilirsin. Bütün kadınlar iyi aşçıdır."

"Hayır, değiliz. Ben Mercia'da bir prenestim ve Narishka'dan beri. Hayatım boyunca hiçbir şey pişirmedim."

Varian küçük bir hançer çıkardı. "Yapabilirim."

Blaise silahı almak için elini uzatırken homurdandı. "Ve ben harika bir aşçıyım, bu yüzden onu yakmadan ya da beni az pişmiş etle zehirlemeden önce, bırak ben yapayım."

Varian hançeri uzattı. "Benden tartışma yok."

Derrick yüzünü buruşturdu. "Bu yemeye değer olsa iyi olur, mandrake."

"Daha iyisini yapabilir misin?"

"Hayır," dedi Merrick aynı anda Erik gevezelik ederek, "Bir bok pişiremez. Hiçbirimiz yapamayız."

Erik sırt üstü yuvarlandı ve boğuluyormuş gibi yaparak öldü. Merrick gelinciği işaret etti. "Aynen öyle."

"İkiniz de çenenizi kapatın," diye hırladı Derrick.

Blaise tavşanları ipten kurtardı. "Ben bunların derisini yüzerken siz de bir işe yarayın ve gidip biraz daha yakacak odun getirin."

Homurdanarak, mecbur kaldılar.

Varian onun yanında diz çöktü ve küçük bir keseyi ona uzattı. "İçinde tatlı su olan bir dere bulduk... tabii ki hareketli su."

Mesaneyi alırken ona bir gülümseme sundu. "Teşekkür ederim."

İçkisini yudumlarken Varian'ın Beau'nun üzerinden nazikçe elini geçirmesini izledi. "Rocky nasıl?"

"Merewyn ona yeniden isim verdi. Artık adı Beau."

"Beau, ha? Seninle tanışmak bir zevk Beau."

Varian'ın omzuna yaslandı.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiçbir şey bilmemesi gerekirken gösterdiği nezaketten etkilenen kadın, mesaneyi ona uzattı.

Varian başını eğip bir yudum alırken konuşmadı. Işık yüzünü gölgeliyor, onu yorgun gösteriyordu. Ama yine de nefes kesiciydi. Siyah saçları dağınıktı ve yüzünde hâlâ birkaç günlük sakalı vardı.

"Blaise yemek yaparken sen de
dinlenmelisin." "Dinlenmek zayıflar
içindir. Ben iyiyim."

Ona kızgın bir bakış fırlattı. "Devam edemeyecek kadar güçsüz olursan ya da dinlenemediğin için hastalanırsan hiçbirimize faydan dokunmaz. Biraz dinlen Varian ve başını yastığa koy."

Varian, Merewyn'in sesindeki garip nota karşısında şaşkına döndü.

"O haklı, V. Bunların hazır olması biraz zaman alacak. Yığılıp kalmadan önce biraz kestir, ben de seni Sylph'lere bırakayım."

"Sadece beni kobold için terk etme."

Blaise kaşlarını çattı. "Ne için?"

Merewyn güldü. "Sen bizi almaya gelmeden önce saldırıya uğradık."

"Ah. Tamam." Blaise tavşanların derisini yüzmeye geri döndü.

Sonra ona anaç bir bakış attı. "Uzan, Varian. Günlerdir rahat uyuyamadığımı biliyorum."

Bu doğruydı. Çok yorgundu ve şimdi oturduğu için gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Haklı olabileceklerini kabul ederek kılıcını belinden çıkardı ve yere uzandı. Kılıcı vücudunun altında tuttu, böylece ona çabucak ulaşabilecekti ve gözlerini kapattı.

Merewyn onun kılıcı sanki biri onu öldürmeye çalışacakmış gibi tuttuğunu görünce başını salladı. Bir kolunun üzerinde öne doğru eğilerek

elini onun karmakarışık saçlarında gezdirdi. Gözleri hemen açıldı. "Sakin ol, Varian. Sana zarar vermek istemiyorum."

Ama yüz ifadesi ona buna gerçekten inanmadığını söylüyordu. Ve bu şüphesi için onu suçlayamazdı. Diğer herkes ona zarar vermek istemişti. O neden farklı olsun ki?

Onu güzellik için satabilirdin.

Suçluluk duygusu onu yiyip bitirdi. Artık her şey farklıydı. Onu incitmemesi gerektiğini biliyordu.

"Uyu," diye uyardı ve parmağıyla gözünü kapattı.

Adam rahatlamadan önce derin bir nefes verdi ve kadın da onun saçlarını okşamaya geri döndü. O kadar güzel bir adamdı ki. Uzun vücudu gerilmişti ama yine de onun gücünü hissedebiliyordu. Gücü.

Ve ona bakarken sessiz bir söz verdi. *Sana asla zarar vermeyeceğim, Varian duFey. Yeterince şey yaşadın.*

Yine de bu yemini zihninde fısıldarken bile, onu tutup tutamayacağını merak ediyordu. Hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı ve Narishka ile Morgen dışarıda onları yok etmek için planlar yapıyordu. O iki kaltak hakkında bildiği bir şey varsa o da kolay kolay kaybetmedikleri idi. Onlar için geleceklerdi.

Ve ikisi de Merewyn'in grubundaki herkesi öldürene kadar durmayacaktı.

Bölüm 12

Varian'ın rüyaları kırık bir kaleydoskop gibi Merewyn'in ***parçalanmış görüntüleri arasında*** sürüklenirken, daha önce hiç bilmediği türden sıcak bir rahatlık hissetti. Sanki soğuk bir kış gecesinde ısıtılmış bir battaniyeye sarılmış gibiydi. Merewyn'in yumuşak sesini duyabiliyordu, ona nazıkçe fısıldarken, şefkatli parmakları sevgi dolu bir dokunuş gibi hissettiren bir şekilde tenini okşuyordu.

Kırılğan bir ses araya girene kadar her şey harikaydı. "*Varian? Neredesin...?*"

Annesinin aksanının kafasının içinde fısıldadığı sesle sarsıldı ve rüyasının yardımını koparıp aldı.

"Varian? Cevap ver bana! Bizden saklanamayacağını biliyorsun. Seni bulacağız. Kaçarak durumu sadece kendin için daha da kötüleştiriyorsun..."

İçgüdüğü ona tehditlerini bir kenara bırakmasını söylemekti ama bu tam da onun istediği şeydi - aptallığın en kötüsü olurdu. Ona zihinsel olarak bir şey söylediği anda, onu bulabilirdi.

Rahatlığı bozulan adam gözlerini açtığında Merewyn'i yanı başında uyurken buldu. Merewyn ona doğru dönmüştü ve eli yumuşak bir şekilde Beau'nun bıyıklı yanağına dayanmış, başı da çenesinin altına sıkışmıştı. Beau onun diğer tarafına uzandı ve garip bir şekilde sessiz bir horlamaya benzeyen bir ses çıkardı.

Onları rahatsız etmek istemediğinden yavaşça geri çekildi. Ama bunu yaptığı anda Merewyn panik içinde bir solukla uyandı. O kadar keskin bir şekilde sarsıldı ki

kafası çenesine çarparak dudağını ısırmasına neden oldu.

Varian kanın tadına bakarken lanet okudu.

"Olamaz," diye fısıldadı, başını kaldırıp ona bakarak. "Çok özür dilerim, Varian. Beni uyandıranın sen olduğunu fark etmemiştim."

Kesik zonklarken dudağındaki kanı sildi. Büyük ihtimalle değil. Annesini ve onun gibileri tanıdığından, Merewyn'in genellikle sert bir şekilde, hakaretler ve darbelerle uyandırıldığından emindi. Gergin olmasına şaşmamalıydı. Bunu hareket etmeden önce düşünmeliydi. "Her şey yolunda. Seni rahatsız etmek istememişim."

Endişeden çatılmış kaşlarını kaldırdı ve adamın dudağını ısırıldığı yeri görebilmek için başını çevirdi. "Lütfen beni affeder misin?"

Nasıl olmasın ki? Daha önce hiç kimse onu incitmek için bu kadar endişelenmemişti. "Önemli bir şey değil. Gerçekten."

"Evet, öyle. Acıyla uyanmaktan daha kötü bir şey yoktur."

Tanrım, onu nasıl da öpmek istiyordu. Teninin kokusu, yüzündeki ifade... içini parçaladı. Ve birisi hapşırmasaydı muhtemelen bu dürtüye boyun eğecekti.

Yuvarlanınca diğerlerinin de yatmış olduğunu fark etti. Görünüşlerine bakılırsa epeydir uyuyorlardı. Tamamen karanlıktı, kamp ateşi yanarken ay gökyüzünde yükseliyordu
Düşük.

Gece yarısını geçmiş

olmalıydı... "Ne kadar

uyudum?"

"Saatler. Akşam yemeği hazır olduğunda seni uyandırmalarına izin vermezdim ama sana biraz et ayırdık."

Orada gerçekten bir "biz" olduğundan şüpheliydi. Merewyn yemeği onun için bir kenara koymuş olmalıydı.

Ayağa kalkmaya başladı ama bunu yapamadan adam onu tekrar kollarına çekti. Yüzünü ellerinin arasına alıp yüz hatlarının narin güzelliğine bakarken dudakları onunkilerin hemen üzerinde geziniyordu. Ve daha iyi düşünmeden, ona çok istediği o ateşli öpücüğü verdi. Nedenini bilmiyordu ama o tatlı ağzın tadına bakmalıydı.

Merewyn gözlerini kapadı ve adamın dilinin onunkine değmesinin tadını çıkardı. Nasırlı elleri yanaklarına sürtünürken bıyıkları tenini yakıyordu. Ve geri çekildiğinde, o koyu yeşil gözlerdeki şefkat karşısında felç oldu. Vücudunda ateşlenen sıcaklıkla baş edemeyince bakışlarını hafifçe kaçırdı ve adamın saç çizgisinden sol kulağının hemen altına kadar uzanan küçük bir yara izini fark etti.

Kaşlarını çatarak ona dokunmak için uzandı, ancak saçının daha da gerisine gittiğini fark etti. Bu yarayı aldığı anda çok kötü yaralanmış olmalıydı.

Elini çekti ve yüzündeki şiddetli acı ifadesinden bunun, Elaine'in soylu bir şövalye olmak istediği için kafasını kazıttığı gün oluşan yara izlerinden biri olduğunu anladı.

Kalbi onun için sızlarken, elini onunkine doladı ve dudaklarına götürerek, bu adamın verdiği sayısız savaşın hikâyesini de anlatan yaralı parmak eklemlerine nazik bir öpücük kondurdu. En sert savaşçıların bile arada bir yardıma ihtiyacı olurdu. Hiç kimse hayatını tek başına, düşmanlarla çevrili bir hayat.

Kadının dili etinde gezinirken Varian nefesinin kesildiğini hissetti. Tüm vücudu bu kadının gerçek tadına bakmak için yalvarırken kendini gergin hissediyordu. Kasıkları ağırlaşmış ve zonkluyordu ve kadın dudaklarını ayırdığında tek düşünebildiği onu altına almak ve gecenin geri kalanında ona binmekti.

Yalnız olsalardı, muhtemelen yapardı. Ama onu burada mahremiyet olmadan dışarı çıkaramazdı. O bir Adoni değildi ki açık alanda onunla sevişsin ve diğerlerinin de onlara katılması için yalvarsın. O bir prenesti.

Ve o hala bir hanımefendiydi. Sadece en iyi şeyleri hak eden biriydi. Onun hayatı en az onunki kadar acımasızdı. Asla kasıtlı olarak onun kötü anılarına ya da acısına katkıda bulunmazdı.

Onu serbest bırakarak gözlerini kapattı ve içinde yıkanmak için bir kuvvet buz diledi. İçindeki ateşi soğutmanın tek yolu bu olabilirdi. Vücudunun her parçası tetikteydi ve onun dokunuşu için yalvarıyordu. Göğüs uçları bile derisi onlara sürtündükçe hassaslaşıyordu. Ama orada hissetmek istediği deri değildi. Onun dokunuşuydu.

Dili.

Kahretsin, bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve günün sonunda o da Adoni'ydi. Annesinin halkı azgın nemfomanların libidosuna sahipti. Her türlü cinsel uyarılmanın peşindeydiler. Ve o da her zaman diğerleri kadar azgın olmuştu. Sadece kimi nereye götürdüğü konusunda biraz daha titiz davranırdı.

Ama vücudu Merewyn için yanıp tutuşurken onun yanında ne kadar uzun süre kalırsa, bu vicdan azabı da o kadar çok sorgulanmaya başlıyordu.

"İyi misin, Varian?"

Gözlerini açtığında onun kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü.

"Pek sayılmaz." "Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bakışlarını, bağcıklarının göğüslerinin arasındaki derinin bir kısmını görebileceği kadar gevşemiş olduğu elbisesine indirdi. *Bırak yalayayım Şunlar.*

"Hayır," dedi yüksek sesle, bu düşünciyi kovmaya çalışarak. "Sadece ihtiyacım var..." *Çırılçıplak soyun ve şafağa kadar seninle sevişmeme izin ver.*

"İhtiyacın var mı?"

"Yok bir şey. Ben

iyiyim."

Başını eğdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Yüzün kızarıyor mu?"

O cevap veremedi, bakışları adamın arzusunu fazlasıyla belirgin olduğu yere kayd. Adamın ereksiyonunu görünce ağı küçük bir "o" şeklini aldı. Şimdi de yüzü bolca kızarıyordu.

Varian vücudunu sakinleştirecek herhangi bir şey düşünmeye çalışırken dişlerini sıktı.

Yine de bakışlarını kaçırmadı. Merakla ona baktı, bu da onun yumuşak okşayışıyla kendisine dokunmasının nasıl bir his olacağını merak ettiği için arzusunu daha da keskinleştirdi. Ya da daha iyisi, dudaklarının...

"Bunu yaptığında acıyor mu?"

Merakına lanet olsun, bu ona hiç yardımcı olmuyordu. Tek yaptığı ikisi de çıplakken bu kadar cesur davranıp davranmayacağını merak ediyordu. "Eğer onu kullanmazsam, evet."

Merewyn başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. O görmüştü Narishka, Morgen ve Camelot'taki diğerlerine hizmet ettikleri için hem giyinik hem de çıplak ereksiyon halindeki erkeklerden payına düşenden fazlasını almıştı. Ama hiçbir erkek onun için sertleşmemişti. Hiçbir zaman arzu uyandırmamıştı. Ona sadece küçümseme ve öfkeyle bakmışlardı. Ama Varian ona öyle bakmamıştı. Çirkin olduğu zamanlarda bile onu küçümsememişti.

Varian gibi bir adamı bu şekilde etkileyebildiği için kendini garip bir şekilde güçlü hissediyordu. En azından fiziksel olarak onu istediğini.

Bundan da öte, onunla yatmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Onun içinde derinlere doğru ilerlemesini istiyordu. Diğerlerinden nasıl olduğunu biliyordu.

Zevkli olabilirdi. Kutlamalar ve seks partileri sırasında orgazm çılgınları şatonun salonlarını dolduruyordu.

Ama kendisinin hiç olmamıştı.

Şimdi bedeni onun tadına bakmak için yalvarırken, zihni tamamen zevk almanın nasıl bir şey olduğunu bilmek için ağrıyordu. Varlığının derinliklerinde inkâr edilmek istemeyen aç bir zonklama vardı. Varian'ı istiyordu. Onu arzuluyordu.

Arkamı dön, Merewyn.

O yapamazdı. Özgürlüğünü kazanmak için bekâretini vermeye fazlasıyla istekliydi. Ve şimdi ona sahip olduğuna göre, ona yaşattığı bu acının bir kısmını hafifletmesi doğru görünüyordu.

Merewyn kendini durduramadan ona dokunmak için uzandı.

Elinin nereye gittiğini fark ettiğinde Varian'ın nefesi boğazında düğümlendi... doğrudan şişmiş sikine. Beklentiyle sarsıldı ama tam ona dokunacakken bileğini kavradı ve elini çekti, oysa asıl yapmak istediği şey onu pantolonunun içine sokmak ve tekrar huzur bulana kadar okşamasını sağlamaktı.

Ona şaşkın bir bakış attı. "Nasıl olduğunu bilmek istiyorum..." Sesi sanki sözünü bitiremeyecek kadar utanmış gibi kısıldı.

Onun da tek istediği buydu. Elinin onu okşamasını. Yumuşak avucunun onu kavradığını hissetmek. Ama yapamadı. Onu almak ödüllü bir aptallık olurdu ve bunu biliyordu.

Ona güvenemiyordu ve kesinlikle kendine de güvenmiyordu. Hayatını karışıklıklardan ve duygulardan uzak yaşamayı seviyordu. Bitmek bilmeyen günlerin üstesinden gelmenin tek yolu buydu. Ve artık bunu değiştiremeyecek kadar kararlıydı.

"Üzgünüm, aşkım. Tanıdığım kadınlarla yatmam. Asla."

Kadın o kadar sertleşti ki, adam bunu bileğine kadar hissetti. "Affedersiniz?" Elini adamın elinden kaptı.

"Bu çok karmaşık. Tanıdıkların beklentileri vardır." "Yani yabancılarla samimi olmayı mı tercih ediyorsun?"

Başıyla onayladı. "Daha sonra kalkıp gitmenize aldırıyorlar ve bir ya da iki orgazmdan fazlasını beklemiyorlar."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Sen Adoni'sin."

Ona tokat atmış olsaydı daha fazla aşağılanamazdı ama bunu ona belli etmeden önce yüreği ağzına gelirdi. Ayrıca, o sadece gerçeği söylemişti. O annesinin oğluydu. "Öyleyim."

Gözlerini öfkeyle ona dikerek geri çekildi. "O zaman acı çekmeyi hak ediyorsun."

"Bana söyledikleri bu."

Merewyn onun sesinde duyduğu acıyla midesinin sıkıştığını hissetti ve anında sert ses tonundan ve sözlerinden pişman oldu. "Varian-"

"Sorun değil," diyerek ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "Ne olduğumu biliyorum ve bundan mutluyum."

Ses tonu aksini söylüyordu. "Varian, lütfen. Söylediklerimde ciddi değildim." "Elbette öyle demek istemedin," dedi küçümseyerek.

"Kimse öyle bir şey yapmaz. İnsanlar Her zaman düşünmeden konuşurum. Ama düşünmeden söylenen sözlerin ne kadar zarar verebileceği şaşırtıcı, değil mi?"

Ve sonra anladı ki... bu konu hakkında konuşmuyordu. Elaine'e söylediği son sözlerden bahsediyordu. "Onun ölümüne sen sebep olmadın."

Yüzünü ona döndü. Uzun saçları yüz hatlarının çoğunu ondan gizlediği için gözlerindeki alevler belirginleşmişti. "Ne?"

Ona karşı çok cüretkâr davranmıştı ve dahası, bir kadına ihanet etmişti. Blaise'in ona verdiği güven. Hiçbir şey söylememeliydi ama Buraya kadar geldiğine göre, bitirebilirdi de. "Elaine. Blaise bana öldüğü gece neler olduğunu anlattı. Bu senin hatan değildi."

Adamotunun huzur içinde uyuduğu Blaise'e doğru dik dik baktı. "Pekala, ateşli Jim Dandy Brown, yaşlı mandrake'nin ağzını açması ne kadar hoş değil mi? Sana başka ne söyledi?"

Adamın düşmanca tavrı onu şaşırtmıştı. Yalan söylemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Hayatında yeterince şey yaşamıştı. Ona yalan söyleyecek değildi.

üstüne üstlük. "Bana geçmişinden bahsetti. Lancelot ve Elaine'in sana nasıl davrandığını. Şövalye ilan edildiğin gün..."

Onların dünyasını insanlarınkinden gizleyen perde kadar etkili bir şekilde saklamadan önce gözlerinde azap parladı. "Anlıyorum. Ve şimdi bana acıyorsun."

"Hayır." Ona doğru ilerlemeye başladı ama adam tekrar uzaklaştı.

Tek istediği onun sert bedenine dokunmak olmasına rağmen kendini ateşin yanında durmaya zorladı.

Konuştuğunda sözleri düz ve boştu. "Senin sempatine ihtiyacım yok Merewyn. Kimsenin sempatisine ihtiyacım yok. Endişelenmene gerek yok. İçimde iyileşmesi gereken hiçbir yara yok. Teselli isteyen küçük bir çocuk yok. Geçmişimle barışığım."

Öyle miydi? Onun sözlerine rağmen, buna inanmadı. "O zaman neden sadece yabancılarla yatıyorsun? Neden korkuyorsun, Varian?"

Derrick yerden uykulu bir sesle, "Uyuyabilsin diye susmayacaklar," diye hırladı.

Varian, Derrick'e bir büyücü patlaması gönderecekmiş gibi elini uzattı ama hiçbir şey olmayınca küfretti. Gözleri öfke doluydu, aralarındaki mesafeyi kapattı ve kulağına soğuk bir şekilde fısıldadı, "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Onun bakışlarını cesaretle karşıladı çünkü bu sözlerin yalan olduğunu biliyordu. "O zaman korkmuşsun ve yaralanmışsın."

"Nasıl anladın?"

Gücü ona ulaşırken nefesi yüzüne çarptı. Onu öldürebilirdi, öldürebilirdi ama yine de ondan korkmuyordu.

Dahası, geri adım atmayı reddetti. Varian'ın birisine ihtiyacı vardı. Ona yaşadığı yalanı göster. "Eğer öyle olmasaydın, o zaman korkun olurdu. Sadece hiçbir şey hissetmeyen, hiçbir şeye sahip olmayan bir adam hiçbir şeyden korkmaz. Eğer geçmişin seni yaralamasaydı ve onu yeniden yaşamaktan korkmasaydın

kazandıklarınızı kaybetmekten korkuyorsunuz. Ama bunca yüzyıl boyunca hiçbir şey kazanmadınız. Hiçbir şeye tutunmuyorsunuz çünkü kendinizi birine açtığınızda onun sizi inciteceğinden korkuyorsunuz. Korkuyorsun ve yaralı."

Hoşnutsuzlukla dudağını büktü. "Bah, sen ne bilirsin ki?"

Boğazı düğümlendi, dürüstçe cevap verdi. "Alay edilmenin ve hakarete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. "Ve ben de seninle konuşmaktan korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Beni daha da fazla incitecek kadar yakın biri. Yabancıların sözleri yeterince yakıcıdır, ama en derinden acıtan güvendiğimiz kişilerin sözleridir.

Bu yüzden size söylediklerim için özür dilerim. Öfkeyle konuşulmayacağını en iyi ben bilirim."

Varian onun sözleri ve ruhunun derinliklerini bu kadar net görebilmesi karşısında dondu kaldı. Çok naif görünüyordu ama yine de bir Merlin kadar bilgelik barındırıyordu.

Aralarındaki mesafeyi geçti ve elini onun yanağına koydu. Adamın bir yanı onu uzaklaştırmak istiyordu, diğer yanı ise bu nazik dokunuşu sonsuza kadar üzerinde hissetmek istiyordu.

"Senin arkadaşın olurdum, Varian. Eğer izin verirsen."

Dişlerini öfkeyle sıktı ve geri çekilerek onun ulaşamayacağı bir yere gitti. "Dostlar sadece arkanızdan gelebilen düşmanlardır. Alınma ama ben düşmanlarımı önümde tutmayı tercih ederim, böylece onları izleyebilirim."

Bakışları hüznüydü ama elini yanına indirirken acıma duygusu yoktu. "Güvenmeye hazır olduğunda-"

"Olmayacağım. Asla. Bana zaten bir hiç uğruna kanını akıtacağını söylemiştin."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ve sen kendini bir hiç olarak görüyorsun."

Kadının sözleri de ses tonu gibi kafasını karıştırmıştı. "Yani ne demek istiyorsun? Benim için kanını akıtabileceğini mi?"

"Evet."

Varian bu fıkre ve kızın ona gösterdiği samimiyete güldü. Son derece inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebilen aktörlere alışkındı. Bunu kendisi bile yapabiliyordu. "Saçımla oynaman ve bana yemek getirmen, bunu yapmak için acı çekeceğin anlamına gelmez."

Yine de bakışlarında ciddiyet vardı. "Laf olsun diye konuşmuyorum, Varian. Gerçek acının ne olduğunu ve sana ne teklif ettiğimi çok iyi biliyorsun. Sen asil bir şövalyesin ve böyle bir fedakârlığa değersin."

Bu sözler onu yaktı. Bu düşünceden nefret ediyordu. babasıyla aynı ligde... kardeşiyle. "Ve sen hayal görüyorsun. Sonunda sana sırtını dönecek biri için kan dökmeye asla değmez. Benim tek bağlılığım kendimedir."

"O zaman neden onların davasına katılmak yerine annenin seni dövmesine izin verdin?"

"Çünkü bu onu kızdırıyor ve tanrılar bunu yapmamı yasaklasın. O sürtüğü memnun etmek için *her şeyi* yaparım."

Başını iki yana salladı. "Sırf onu kızdırmak için bu kadar acı çekeceğine inanmıyorum. Sen asil birisin Varian, bunu biliyorum."

"İçimde asil bir şey yok. Hiç olmadı."

"O zaman ben neden buradayım? Alçak bir adam kendini kurtarmak için kaçarken sen beni taşıdın. Başkaları bana bakarken beni kendi savunmamla baş başa bıraktı. Eğer bu asilce değilse, söyleyin bana nedir?"

Merrick ateşin diğer tarafından hırladı. "Bırak da geri kalanımız biraz uyuyabilsin!"

Varian adama ters ters baktı, sonra da hayatını oluşturan derin boşluktan başka bir şey hissetmeyene kadar tüm duygularının içinden akıp gitmesine izin verdi. Bu tartışma sona ermişti. Bu konuyu tekrar ele almak gibi bir niyeti yoktu. O neyse oydu ve kadın ona güvenecek kadar aptaldı. "Sen de uyumalısın."

"Ya sen?"

Ateşe doğru ilerledi. "Yemek alıyordum."

"Peki ya yedikten sonra?"

Varian ondan uzağa baktı, oradaki davetle yüzleşemiyordu. Kız artık onun olmuştu ve onu sahiplenmek isteyen yanını daha ne kadar inkâr edebileceğinden emin değildi. "Yatağına dön, Merewyn."

Merewyn yorgun bir nefes verdi. Bu istediği son şeydi ama adamın sesinden artık onu duymadığını anlayabiliyordu. Çoktan kendi içine çekilmişti. Onu etkilemek için yapabileceği ya da söyleyebileceği başka bir şey yoktu.

Tekrar uzanarak, Blaise'in verdiği beze sarılı eti bıraktığı yere doğru yürümesini izledi. Varian ateşin yanına oturdu ve karanlıkta sessizce yemeğini yedi. Dans eden ışığın etin üzerine düşmesini izledi. uzun, kaslı vücudunun üzerindeki gölgeler. Yemek yerken çenesinin esneme şekli ve bulabileceği şeyden korkuyormuş gibi ona doğru bakmaktan kaçınması. Adam sıkıntılıydı ama konuşmalarından mı yoksa içinde bulundukları durumdan mı, emin olamıyordu.

Tek yapmak istediği onu yatıştırmaktı. Keşke o da buna izin verseydi. Ama Varian o tür bir adam değildi. Birinin onu rahatlatmasına izin vereceğinden emin değildi. Asla.

Yemeğini bitirdiğinde ona baktı. Nedenini bilmiyordu ama hemen gözlerini kapadı ve uyuyormuş gibi yaptı. Sarıldı kalan tavşanı tekrar beze koydu. Ellerini pantolonuna sürterek bir süre sonra ayağa kalktı ve bezi ateşin yanına bırakarak ormanda gözden kayboldu.

Onun tuvaletini yapmaya gittiğini düşünerek geri dönmesini

bekledi. Ama o geri gelmedi.

Merewyn bir süre sonra ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Ama Varian hiçbir yerde görünmüyordu. Başına bir şey gelmiş olabileceğinden korkarak ayağa kalktı ve onun kaybolduğu ormanın kenarına gitti. Gözlerini ama ondan hiçbir iz yoktu. "Varian?" diye

fısıldadı yüksek sesle.

Cevap yok.

Merewyn kararsızlık içinde dudağını çiğnedi. Diğerlerini uyandırmalı mıydı? Aramak mı? Huzur içinde uyudukları yere baktı ve sessiz olmaları için onlara nasıl hırladıklarını hatırladı. Dinlenmek istiyorlardı ve buna ihtiyaçları vardı.

Belki de kendi başına aramalı.

Blaise'in yemek pişirmek için oraya bıraktığı hançeri almak için ateşe döndü. Çok büyük bir silah değildi ama en azından bir şeydi.

Kalbi korkuyla çarparak Varian'ın gittiği yöne doğru ilerledi.

Kaybolacaksın.

İçindeki sesi duymazdan gelerek yoluna devam etti. Onu kısa süre içinde göremezse, doğruca geri dönecek ve onu aramaya yardım etmeleri için diğerlerini uyandıracaktı. Düz bir çizgide ilerlediği sürece sorun yoktu.

Umut etti.

Ama birkaç dakika sonra bunun boşuna olduğunu anladı. Ondan hiçbir iz yoktu. Hiçbir yerden ses gelmiyordu. Orman o kadar sessizdi ki tek duyabildiği kalbinin çarpıntısı ve keskin, hızlı nefesleriydi.

Bunun tam bir aptallık olduğuna karar vererek diğerlerinin yanına dönmeye hazırlanırken nihayet bir şey duydu...

Tekrarlanan sesi dinlemek için başını eğdi. Su sıçraması gibi bir ses. Ama başka hiçbir şey duyulmuyordu. Ne bir uğultu, ne bir ses. Rüzgârın fısıltısı yok. Hiçbir şey yoktu.

İleri doğru üç adım daha attı. Orman burada daha sıkı. Sarmaşıklar aşırı büyümüşü. Onları kesmek için hançerini kullanması gerekti ama yolu açtıktan sonra olduğı yerde dondu kaldı.

Dolunayın ışığı, ayın gölgesinin dalgalandığı ve tüm alanı aydınlattığı dar bir nehrin üzerine düşüyordu. Varian'ın giysileri ve kılıcı hemen önündeki kıyıda duruyordu, Varian ise beline kadar suya girmiş yıkanmaktaydı. Merewyn onu orada, şık ve ıslak gördüğünde nefes alamadı.

Su, iyi yontulmuş ve belirginleştirilmiş kasların üzerinden dereler halinde akıyordu. Onun güzel çıplak vücudunu, bir kuyuya düşmüş kavruk bir çöl dilencisi gibi seyrediyordu.

Daha güzel bir adam yaratılmamıştı ve gerçek olduğundan emin olmak için aralarındaki mesafeyi kapatıp ona dokunmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

En azından bakışları onun omzundaki, içinden bir ejderha yükselen kâse izine takılana kadar. Bu izi daha önce öldürdükleri şövalyenin omzunda ve Blaise'in üzerinde görmüşü. Bu bir kâse şövalyesinin iziydi ve Lancelot'un oğluna yaptığı zalimlikten kaynaklanıyordu.

Midesi küçüldü. Bir erkek böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

Zavallı Varian. Ve bu onun tek yara izi değildi. Vücudu delik deşik olmuştu. Özellikle iğrenç bir yara izi sol meme ucunu bile ikiye bölmüşü. Nadiren silahla dövüşen Adoni'lere alışkın olduğundan, bu kadar mükemmel bir vücudu bu kadar hasarla görmeye alışık değildi. Onun vücudu sayısız savaş ve kavgayı anlatıyordu. Acı ve savaştan. Bunu zaten bilmediğinden değil, ama bu şekilde görmek...

Bu onun kalbini kırdı.

Kadın izlerken, adam kendini suyun altına attı ve birkaç saniye orada kaldı. Kadın onun su yüzeyine çıkmasını bekledi ama çıkmadı. Tam boğulduğundan emin olduğu anda, adam nihayet ayağı kalktı, bu sefer sırtı ona dönüktü.

Adam siyah saçlarını geniş omuzlarının üzerine savurdu ve kadın saçların adamın çıplak tenine çarpışını izledi; saçlar adamın sırtında bir iz daha bırakmıştı.

Ve o anda dünyası paramparça oldu.

Sol kürek kemiğinde görmeyi beklediği son şey vardı.

Varian duFey, kötülüğün vücut bulmuş hali. Hem iyiler hem de kötüler tarafından nefret edilen adam. Morgen'in sağ kolunun oğlu...

Bir kase şövalyesi.

Bölüm 13

Merewyn tökezleyerek ormana geri döndü, Varian'***dan*** ve onun ay ışığında yarattığı yemyeşil manzaradan uzaklaştı. Yapraklar onun tüm izlerini yutarken içini korku ve endişe kapladı.

O bir kase şövalyesiydi.

Morgen ve Narishka'nın altı kişiyi bulmak için yaptıkları entrikaları hâlâ duyabiliyordu.

Kase'nin yerini bulabilmeleri için şövalyeler. Narishka aradığı adamlardan birinin kendi oğlu olduğunu bilseydi ne derdi? Ne kadar ironik. Narishka kötülük için bir araç üretmeye çalışmıştı ve bunun yerine iyiliğin tarafına sıkıca yerleşmişti.

Yoksa öyle miydi?

"Varian aydınlık ve karanlıktan doğdu. Bu iki parçası birbiriyle savaş halinde ve her iki tarafta da saf olarak yürümesine izin vermiyorlar. O ışığa sadık kalamayacak kadar karanlık ve yalnızca karanlıkta yürüyemeyecek kadar saf. Bu ikisi arasında sonsuza dek sıkışıp kalmak onun cehennemi."

Ve yine de kâseyi korumak için seçilmişti. Babası değersiz bulunurken Varian'ın bulunmaması ne kadar garipti.

Varian'ın tanıdığı kadınlarla yatmamasına şaşmamalı. Büyük ihtimalle Arthur ve Merlinleri hakkında hiçbir şey bilmedikleri zaman dilimlerine gitmiştir. Kadınların bu işaretin önemini anlamayacağı bir yere.

Ama o biliyordu. Anlıyordu.

Onu bir avuç kelimeyle yok edebilirdi. Eğer bu gece öğrendiklerini öğrenirse, onu öldüreceğinden emindi. Bunun için onu suçlayamazdı bile. Bu onun mezara götüreceği bir sırdı.

Onu yakalarsa ne yapacağından korkarak kampa geri döndü ve olduğu yere uzandı. Kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu. ona işkence ettiği görüntüler zihnini doldururken çılgınca atıyordu.

Bilmesine izin veremem, bilmesine izin veremem... Kelimeler kafasının içinde birbirini kovaladı. Gözlerini kapatarak rahatlamak için elinden geleni yaptı, ama bu imkansızdı. Varian annesinin oğluydu ve Narishka'nın onun yerine ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Eğer şanslı olsaydı, onu çabucak öldürürdü.

Varian sudan çıkıp elbiselerini bıraktığı kıyıya doğru yürüdü. Hava o kadar durgundu ki çıplak tenine doğal gelmiyordu. Sıcak. Ağırdı. Ama en azından artık temizdi. Vücudunun kirlenmesine asla dayanamazdı.

Saçlarını sıktı ve bir parça gücünü kullanarak bir havlu ortaya çıkardı. Yüzünü kuruladıktan sonra onu sağ omzuna attı ve bileziğe kötü niyetle baktı. Büyüsünün tüm gücünü tekrar kullanabilmesi için onu çıkarmanın bir yolu olmalıydı. Büyü yapamamak onu çok kızdırıyordu. Hayatını inşa etmek için harcadığı şeye erişim.

Yapabileceği bir şey olmadığı için bu düşüncüyü aklından çıkararak, hızlıca havluyla kurulandı ve giyindi. Ama bunu yaparken, ormanın zemininde bir şeyin parıltısını yakaladı. Ay ışığında ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Merakla kılıcını beline bağladı ve araştırmaya koyuldu.

Gümüş parıltının yabani otların arasına gizlenmiş küçük bir hançer olduğu ortaya çıktı.

Varian hançeri eline aldı ve Blaise'in ona avlanması için ödünç verdiği hançeri tanıyınca kaşlarını çatı. Mandrake pişebilsin diye Blaise'e geri verdiği hançerin aynısıydı bu.

Buraya nasıl gelmişti?

Gözlerini kapatarak, son kullanıcının özünü hissedebilecek kadar gücü kaldığı için minnettar oldu. Ama onu tutarken gördüğü bir adam değildi.

Merewyn'di.

Elindekini bırakıp ormana geri döndüğünü görünce tüyleri diken diken oldu. Yıkanırken onu gözetlemeye mi gelmişti? Gelmemiştir. Nedenini bilmiyordu ama bu düşünce kasıklarına doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. Kadının onu izlemek için buraya saklanmış olabileceğini düşünmek onu eğlendiriyordu.

Onu tahrik etmiş miydi?

Bu düşünce onu daha da heyecanlandırdı, ta ki kadının ne görmüş olabileceğini fark edene kadar... onun işaretini.

Bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini bilen birkaç kadından biriydi. İçini öfke kaplarken parmaklarını hançerin kabzasına doladı. Kadının kaçmasına neden olan şey onun işareti miydi?

Ve o daha durduramadan, anıları geçmişe doğru akmaya başladı.

Camlann savaşından sonra, hayatta kalan şövalyeler Yuvarlak Masa Avalon kıyılarına çekilmiş, Aquila Penmerlin, Emrys Penmerlin'in Arthur'un Britanya'yı yönetmesine yardımcı olmak için bir araya getirdiği on üç büyülü nesneyi bir araya getirmişti.

Savaşmayı reddetmiş olsa da Varian onun çağrısı üzerine gelmiş ve hayatta kalanların hakaretlerine ve düşmanlıklarına katlanmıştı. Onlar gibi o da Penmerlin'in kalesinin salonunda durmuş ve Aquila'nın bilgeliğini dinlemişti.

"Camelot'u kaybettik. Arthur'u kaybettik. Morgen sınırlarımızda ve şafakta bize saldırıp Arthur'un hazinesini almak için buraya gelecek. Buna izin veremeyiz. Morgen Arthur'un hediyelerini ele geçirirse, onu durdurmak mümkün olmayacak. Her şeyi yok edene kadar kötülüğü tüm topraklara yayılacaktır. İnsan olsun olmasın hiç kimse ondan korunamayacak."

"Onu tutacak kadar Merlin'imiz var," diye övünmüştü Galahad.
"Avalon'u alamayacak."

Varian kardeşiyle alay etmişti. "Ve Camlann'da kışınıza tekmeyi bastılar, Merlinler ve hepsi. Hem de Arthur ve oğulları dümeninizdeyken. Seni burada yenemeyeceğini düşündüren ne?"

Sessiz kalması gerektiğini fark etmeden önce kelimeler ağzından çıkmıştı. "Hain Adoni!" Ademar kılıcını çekmiş ve ona doğru yönelmişti. "I bizimle savaşmayı reddeden korkakları kurban ederek başlamalıyız."

Merlin ikisinin arasına yerleşmişti. "Varian bize yardım etmek için gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Ne bu topraklarda ne de başka bir yerde ona zarar vermeyeceksiniz."

Ademar isteksizce geri çekilmişti ama gözleri Varian'ın sırtına rastlarsa sessiz bir cinayet işleyeceğine söz vermişti.

O sırada Varian, Aquila'nın onu neden orada istediğine dair hiçbir fikre sahip değildi. Onu neden çağırdığını.

Tek bildiği, kendisini bir kez daha düşmanlarının arasında bulduğıuydu.

Merlin diğerlerine hitap etmeden önce Ademar'ı geri itmişti. "Merlinlerin nesnelerini Morgen ve ordusundan uzakta saklamak için insanların dünyasına götürmelerini istiyorum. Onları kötülükten korumak için ne gerekiyorsa yapın. Kendinizi koruyun ama sanki dünyanın kaderi onlara bağıymış gibi onları koruyun, çünkü öyle."

Percival bir adım öne çıktı. "Kâseyi hemen saklayacağım."

"Hayır," dedi hemen. "Diğer on iki kişi ne kadar güçlü olursa olsun, o tek nesne hepsinin önüne geçer. Tek bir adamın taşıyamayacağı kadar büyük bir yük. Doğru zaman geldiğinde Arthur'un oğlunun onu bulmasını sağlayacak bulmacanın bir parçasını elinde tutacak altı seçilmiş kişi olacak."

Percival ona kaşlarını çatmıştı. "Ama onu kim saklayacak?"

"Yapacağım."

Guinevere öfkeli ve şaşkın kalabalığın arasından ilerlerken tüm gözler ona çevrilmişti. Uzun boylu ve gururlu Guinevere, gelmiş geçmiş en güzel kadınlardan biriydi. Uzun, kıvrırcık siyah saçları bir örgü halinde arkaya toplanmıştı ve küçük dalları güzel yüzünü çerçevelemek için kaçmıştı. Mavi gözleri dürüst ve tatlıydı, ağzı mükemmel bir aşk tanrısı yayı gibiydi.

Arthur'a sadakatsizliği yalanını taşıyan Gawain ve Agravain utanç içinde başka tarafa baktılar. Arthur'un kraliçesi ve eşi olarak konumunun tüm zarafeti ve asaletiyle, toplanan şövalyelere hitap etmek için döndü.

"En asil kocam öldü. En küçük oğlum onun yanında öldürüldü. En büyüğüm, Morgen'in Mordred'i savaşmak için yetiştireceği günü beklemek üzere uyuyor.

tekrar." Kendisini suçlayanlara sempatik bir bakış attı. "Dilleri başkalarının yalanlarını ve fesatlıklarını taşıdı ve şimdi Lancelot Morgen'in ellerinde. Ona hiçbir şey söylemeyeceğinden emin olduğum için onun için umut yok. Kurtarabilirseniz kurtarın ki belki ona düşman olan sizleri affeder. Bana gelince, Arthur'u tüm kalbimle sevdim ve onun bu topraklara verdiği sevgiyi herkesten daha iyi biliyorum. Onun eserini görmeyeceğim ve ölüm boşa gidecek. Kase'yi alıp kimsenin bulamayacağı bir yere götüreceğim. Asla. Güvende olduğundan emin olduğumda, kocamın ve çocuklarımın yaptığını yapacağım. Merlin'e ipuçları göndereceğim ki Draig bir gün onu bulabilsin. Sonra da halkımızın güvenliği için canımı vereceğim. Morgen'in ihaneti ve kötülüğü kazanamayacak."

Kalabalık protesto için bağırmaya başladı, ta ki Merlin elini kaldırıp onları susturun. "Bunun böyle olacağına karar verildi. Morgen'in eline geçmeyecek bir şeyi korumanın başka yolu yok. Bu yapılmalı. Bu gece yarısı olduğunda herkes burada, Avalon'da olacak. Ben ve kalan Merlinler, Morgen ve halkının erişimini sınırlamak için bir kalkan oluşturacağız. Avalon ve Camelot insanlar aleminden çıkarılacak ve bugünden itibaren bir perdenin arkasına saklanacak, böylece hiçbiri varlığımızdan haberdar bile olmayacak. Avalon'da bir Penmerlin hüküm sürdüğü müddetçe bu perde kalacak ve insan dünyası Morgen ve ordusundan korunacak. Burada sonsuza kadar ya da Morgen'in son nefesini verdiği gün."

Merlin'in planının lehinde ve aleyhinde çığlıklar yükseldi.

Daha fazla kavgaya dayanamayan Varian salonu terk etmiş ve duvarları işaretleyen, hepsine kralın ve oğullarının düştüğünü hatırlatan siyah serpuşun yanından geçmişti. Eski Camelot artık yoktu. Arthur onlara liderlik etmek için bir daha asla burada olamayacaktı. Tek bir şey dışında yarın tamamen belirsizdi. Morgen ve onun kötülüğüne karşı uzun ve zorlu bir savaş vereceklerdi. Buradaki hiç kimse bir daha asla güvende olamayacaktı.

Varian üzüntüsünden kendini hasta hissetmişti.

Bailey'nin kapısına ulaştığında, arkasından sertçe itilmişti. Öfkeyle döndüğünde Bors'un orada durduğunu gördü. Varian'a nefretle bakarken şövalyenin zırhında hâlâ kan vardı.

"Babanı kurtarmayacak mısın?" "Hayır."

Bors onu tekrar itti. "Korkak! Piç! Onu Morgen'e bırakacak kadar nasıl umursamazsın?"

Varian hiçbir şey söylemedi çünkü Bors'un bilmediğı bir şeyi biliyordu. Annesiyle savaşmak için çok gençti. Güçleri çok acemiydi. Babası için Camelot'a gitse bile geri dönemezdi. En azından bu orduyla savaşmak için değil.

Şu anda bile annesinin ona seslendiğini, ona hizmet etmekten büyük mutluluk duyacağını vaat ettiğini duyabiliyordu. Adoni'nin yolları karanlıktı ama konu annesine gelince...

Onun içinde neyin mayalandığını biliyordu ve kendisine katılmasını sağlamak için onu nasıl çarpıtacağını da biliyordu. Eğer onun gelişen güçlerinin kontrolünü ele geçirirse, karşısında duracak kimse kalmayacaktı. Arthur'un oğlu Draig dışında kimse, Varian, annesinin büyüüne kapılırsa Eğer Varian annesinin büyüüne kapılırsa, Arthur'un şövalyelerine karşı yıllarca gömülü kalmış nefretini ve bilgisini hepsini yok etmek için kullanacaktı.

O sessiz kaldıkça, başka şövalyeler de Bors'a katıldı. Birlikte ona saldırmak için harekete geçtiler.

"Yeter!" Varian kükreyerek onlara doğru bir büyücü patlaması gönderdi ve bu patlama dalga dalga yayılarak onların ayaklarını yerden kesti. Sessiz bir rüzgârın etrafını kırbaçladığını ve diğerlerinin üzerine toz savurduğunu hissetti. Onun olgunlaşmamış güçlerinin tam boyutunu anladıklarında gözlerinde korku vardı.

Bu yüzden bu gece Merlin büyüsünü yaparken burada olmayacaktı. Kimseye zarar veremeyeceği bir yere gidecekti. Taraf seçmek zorunda kalmayacağı ya da piyon olarak kullanılmayacağı bir yere. Kimse için tehlikeli olmayacağı bir yere.

Geceyi Glastonbury'de geçirecekti... Dafyn ve diğerleriyle birlikte ve sabah olduğunda, bir daha bu dünyanın bir parçası olmamak üzere çekip gidecekti.

Keşke Varian o zaman Merlin olmanın kaderi olduğunu bilseydi. Glastonbury'ye gitmesi, Merlin'in temas ettiği karanlık güçleri o kasabaya çekmiş ve Camelot ve Avalon'la birlikte perdenin içine çekilmesine neden olmuştu.

Dafyn ve diğerlerinin lanetlenmesi sadece onun suçuydu ve bu o zamandan beri taşıdığı bir yükü. Oradaki herkesin hayatını mahvetmişti. Ama o olmasaydı, onlar da dünyadaki diğer herkes gibi perdeye karşı cahil olacaktı.

Kalbi ağırlaşan Varian anıları kovmaya çalıştı. Ama anılar gitmeyi reddetti. Ve bu kez Guinevere'i en son gördüğü zamana yerleştiler. Fey Hollow'daydı. Adoni dünyasına açılan kapının açık ve ince olduğu, gece ile şafak arasındaki o neter zaman.

Guinevere o saatte onunla orada buluşması için ona haber göndermişti. Onun kendisine katılmak için tepeye tırmandığını gördüğünde gökyüzü şafakla birlikte henüz aydınlanıyordu. Pembe ve turuncu, yukarıdaki kara bulutları sarmış, rüzgâr uzun, bağlanmamış saçlarını omuzlarına savurmuştu. Tamamen beyaz giyinmişti, gözlerinde uzun, zorlu yolculuğunu ve fedakârlığını anlatan koyu halkalar vardı.

Yüzü sertti, tam onun önünde durmuştu. "Baban öldü."

"Biliyorum." Lancelot'un o gece erken saatlerde vefat ettiğini

hissetmişti.

Guinevere onun kolunu şefkatle okşarken gözleri kendi kederini ele veriyordu. "O her zaman iyi olmayan asil bir ruhtu, Varian. Hiçbirimiz öyle değiliz. Ama senin sandığın kadar kötü biri de değildi."

O sırada onu duymak istemediği için kraliçesine çıkıştı. "Ben neden buradayım?"

"Çünkü tüm sırların en kutsalı konusunda sana güveniyorum." Guinevere ona doğru küçük, ten rengi bir parşömen uzatmıştı. "Söz verdiğim gibi yaptım. Kâse'yi bulunamayacağı bir yere sakladım ve işte Draig'im için ipuçları. Sadece oğluma anlamlı gelecek ipuçları."

Ona kaşlarını çatmıştı. "Neden bana verdin?"

"Çünkü Narishka bunu kendi soyundan birine teslim edecek kadar aptal olacağımı asla düşünmezdi. Ama seni tanıyorum Varian, Fey'den doğdun. Arthur'a babandan daha fazla ihanet etmeyeceksin."

O sırada tökezlemişti ve adam onu kendine doğru çekmeseydi düşecekti.

"Majesteleri?"

"Zehir yüzünden," diye fısıldadı titreyen bir sesle. "Bu kadar çabuk yayılmayacağını umuyordum." Elini parşömenin etrafına koydu. "Bunu Merlin'e götür. Hepimizin kaderi artık senin ellerinde." Kontrolsüzce titremeye başladı.

Varian kendi pelerinini çıkarıp kızın etrafına sardı.

"Beni eve götür Varian," diye fısıldamıştı. "Bırak Arthur'un mezarının yanında öleyim."

Kadının istediğini yapmadan önce sessizce başını sallamıştı. Güçlerini kullanarak onu doğruca Arthur'un kalenin altındaki son dinlenme yerine götürdü.

Avalon. Onun lahitteki yaldızlı resmini gördüğü anda yüzü aydınlanmıştı.

İki kalp atışı sonra, Varian'ın kollarında ölmüştü.

Varian, kederini bastırırken onu uzun süre orada tutmuştu. Kaybına ağlamak istemişti ama gözyaşları hiç akmadı. Sadece vücuduna sızan ve ruhunun her parçasına nüfuz eden yoğun bir hüznün vardı.

Olayların gidişatını değiştirmek istemişti ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Bir süre sonra kraliçesini sevgili kocasının yanına yatırdı ve elindeki parşömene baktı. Tek yapması gereken onu açmaktı ve tüm dünyadaki en değerli sırrı öğrenecekti. Kâse'yi ele geçirebilir ve güçlerini kendisi için kullanabilirdi.

Ona hakaret eden ya da kötü davranan herkese bunu ödetebilirdi...

Ve bunu yaparak, sadece iki kişinin hayatını rezil edecekti Onun için bir anlamı olan tek kişi. Arthur ve Guinevere'in yaptığı fedakarlıkları geçersiz kılacaktı.

Böylece parşömeni kesesine koymuş ve Guinevere'in cesedini en sevdiği yere götürmüştü. Cornwall'da küçük bir kızken oynadığı tepeye.

Arthur'un evinde hizmet eden bir çocukken, ona bu yerden ve orada kız kardeşleriyle paylaştığı mutluluktan bahsetmişti. Eğer başkalarının zalimliği yüzünden Arthur'un yanına gömülemeyecekse, o zaman onun dinlenmesi için daha iyi bir yer düşünemiyordu.

Mezarını kazmak için büyüsünü kullanmamıştı. Bunu, halkını kurtarmak için her şeyini vermiş olan iyi ve nazik bir kadını onurlandırmak için alnının teriyle yapmıştı. Onu gömmeyi bitirene kadar mezarını gölgeleyen meşe ağacına baktı. Ağacın kabuğunda yıllar içinde deforme olmuş eski bir oyma vardı.

Sonsuza dek Guinvere'in Arthur'u.

Acı içinden geçerken rünik harflerin izini sürerken bu kelimeler zihninde yanmıştı. Hayatı boyunca asla bilemeyecekti İkisinin paylaştığı aşk. Bunu anlamaya asla başlayamazdı bile.

Kalbi kırık bir halde Avalon'a dönmüş ve parşömeni okumadan ona teslim etmişti. Merlin ona şaşkınlıkla bakmıştı. O da kendisi gibi rolünde yeniydi ve kararsızdı.

Ama günün ilk saatlerinde onu, kutsal ipuçlarından birini taşıyacak ilk kâse şövalyesi ilan etmişti.

Varian tartışmaya çalıştı. "Bunu yapamam Merlin. Ben-"

"Sen de o soydansın. Narishka'dan doğmuş olabilirsin ama aynı zamanda Lancelot'un oğlusun. Senin gücüne ve kudretine sahip birinden daha iyi bir koruyucu düşünemiyorum."

"Arthur'la kavga bile etmedim."

"Ama sen de ona karşı savaşmadın. Bir insanın gücünün yarısı sınırlarını ve zayıflıklarını bilmektir. Sen kendini kötülüğe meyledeceğin bir duruma sokmamayı seçtin."

Başını iki yana salladı. "Savaşacak kadar güçlü olmalıydım." "Ve yakında bir gün olacaksın, Varian. Bu yüzden seni seçtim."

Varian o zaman kendini ona bağlamıştı. Onun aracı olmak için. Onun emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirecek ve Merlin ile diğerlerine ihanet edecek hainleri bulmak için annesiyle olan bağlantısını kullanacaktı.

O gün doğru seçimi yapıp yapmadığını merak ederek yüzyıllar geçirmişti. O Annesi ya da Morgen gizlice taşıdığı sembolü öğrenirse neler olacağını çok iyi biliyordu.

Artık annesinin hizmetkârı büyük ihtimalle onun hakkındaki gerçeği biliyordu. Merewyn ona bir hiç uğruna kanını akıtılabileceğini söylemişti. Bir hiç uğruna

özgürlüğü için her şeyi feda eder.

Onu hiç düşünmeden satabilirdi.

Öldür onu.

En güvenli hareket tarzı bu olurdu. Hem onu hem de diğerlerini kurtaracaktı.

Hançeri sıkı bir yumrukla kavrayan Varian yavaşça kampa doğru ilerledi.

Bölüm 14

Merewyn, Varian'ın tepesinde dikildiğini *hissettiğinde uyuyormuş gibi yapmak için elinden geleni yapıyordu*. Gözleri kapalı olsa bile onun keskin ve delici bakışlarını elle tutulur bir dokunuş gibi hissedebiliyordu. Deri ve erkek kokusu duyularını doldurmuş, varlığının gücüyle onu bunaltmıştı.

Ne yapacaktı? Onu

öldürecek miydi?

Paniği arttıkça kalp atışları hızlandı. Bir korkak gibi davranmayı ve kendisi orada yatarken saldırmasına izin vermeyi reddederek gözlerini açtı ve ona baktı. Eğer onu öldürmeye niyetliyse, o zaman ölüm darbesini görmek istiyordu.

geliyor. Karanlık adamın tüm yüzünü gölgeler içinde bıraktığından, kadının onun ruh hali ya da düşünceleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Adam devasa, karanlık, kötücül bir hayalet gibi onun üzerinde duruyordu. Kadının net olarak görebildiği tek şey, yanında sıkı bir yumruk halinde tuttuğu hançerdi.

Katliama kararlı bir adam gibi tutuyordu.

Ağzı kurudu, dudaklarını yaladı ve adamın silahla kendisine saldırmasını bekledi.

Adam kımıldadığında çığlık atacaktı ama korku boğazına düğümlenip sesinin çıkmasını engellemişti.

Ve o daha kıpırdayamadan, adam pelerini omuzlarından çekip onun üzerine serdi. Siyah derinin ağırlığı ve sıcaklığı Adam onun yanına uzandığında vücudundaki ürpertiye hissetti. Adamın baharatlı kokusu kumaşın üzerine sinmiş, kalbinin daha da çarpmasına neden olmuştu.

Elini kılıcın kabzasına koyarak hançeri ve kılıcını yanında yere bıraktı.

Yıkanırken onu gördüğünü biliyor muydu? Biliyorsa bile, hiçbir ipucu vermedi.

"İyi geceler, Merewyn."

Adamın kendisine vurmaya niyetli olup olmadığından hâlâ emin olmayan kadın, fısıltıyla cevap verdi. "İyi geceler."

Onu tamamen şoke eden adam gözlerini kapattı. Hareketlerinden şaşkınlık duyan kadın, adamın saldırmadan önce sadece onunla oynayıp oynamadığını görmek için yaklaştı. Bu annesinin yapacağı bir şeydi. Narishka kurbanlarını acımasızca kesmeden önce onları rahatlatmayı severdi. Şeytani Adoni, kurbanlarının ayaklarının dibinde ölmeden önce yüzlerindeki şok ifadesini görmek için yaşardı. Merewyn'in Varian'a bu zevki tattırmaya hiç niyeti yoktu, eğer böyle bir niyeti varsa.

Biraz daha sokuldu.

Gözlerini açarak ona şüpheli bir bakış fırlattı.

"Hava soğuk," dedi dürüstçe. "Seni üşütmemek için pelerini paylaşmamız gerektiğini düşünüyordum. Ne de olsa saçların sıırılsıklam."

Varian onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. Doğrusu, başka bir pelerin çağırmaya yetecek kadar büyüğü vardı. Ama o daha bunu söyleyemeden, kadın ona doğru yaklaştı ve vücutlarını ağır deriyle örttü.

Sonra en garip şeyi yaptı.

Başını onun omzuna koydu ve uyumak için yerleşti.

Onu yanında, bir sevgili gibi hissederken kıpırdayamadı, eli kaburgalarında hafifçe duruyordu. Saçlarından güçlü bir funda kokusu yayılıyordu ve yumuşak nefesi boynunun derisini gıdıklıyordu. Daha önce hiç böyle bir kadınla yatmamıştı. Hiç kimseye yanında uyuyacak kadar güvenmemişti.

Ve onun sırrını biliyordu.

Eğer akıllı olsaydı, onu kendisinden uzaklaştırır ve bu tehditte kurtulurdu ama bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Güven onun hayatında yabancı bir kavramdı. Yine de şu anda başka ne seçeneği vardı ki? Bu yolculuğun sonuna kadar birbirlerine bağlıydılar. Burada Blaise dışında sırrını söyleyebileceği kimse olmadığından bahsetmiyorum bile, o da onun lanetli durumunu paylaşıyordu...

Etrafta işaretinden bahsedebileceği başka kimse olmadığına göre, şimdilik güvende olmalı.

Yine de hançeri kalçasının altına kaydırды, böylece onun bilgisi olmadan hançere ulaşamayacaktı. Sonra elini kılıcına götürdü.

Ne olur ne olmaz.

Birkaç dakika sonra, onun uykuya dalarken kendisine doğru gevşediğini hissetti. Hareket etmedi; gözlerini açmasını ve ona ihanet etmesini beklerken birkaç saniye boyunca zar zor nefes aldı.

Uyumadı. Sanki dünyada her şey yolundaymış gibi

uyuyordu. Ona karşı gerçekten kötü niyet beslemiyor

olabilir miydi?

Uykusunda kıpırdandı, bir bacağını kaldırıp adamın kalçalarının üzerine koydu, kolunu göğsüne doğru uzattı ve o anda adam onun üzerindeki kötülüğün çok daha sinsi olduğunu fark etti.

Onu şehvetle öldürecekti.

Kadının hareketleri karşısında arzu onu keskin bir şekilde mızrakladı. Vücudunun ağırlığı, güzel yüzündeki huzurlu ifadeyle birleştiğinde dayanılmaz bir hal alıyordu.

Şimdi bu şekilde nasıl uyuyacaktı?

Dayanamayarak yan tarafına, kadından uzağa yuvarlandı.

Adamın omurgasına doğru sokuldu ve vücudunu onunkine yapıştırdı. Evet, iyi hamle. Şimdi tek hissedebildiği sırtına yaslanmış göğüsleri ve Uylukları kalçalarına değiyordu. Daha da kötüsü, nefesi ensesine düşüyor ve kasıklarına doğru sıcaklık gönderiyordu.

Dayanamayarak elini sikine bastırdı ve bir yandan da Acısını biraz hafifletmek için. Meseleyi kendi eline almayı düşündü ama sonra vazgeçti. O, bir şeylere ihtiyacı olan toy bir genç değildi. yatakta mastürbasyon yapmak. Artık yetişkin bir adamdı ve isteyeceği son şey Blaise ve diğerlerinin uyanıp ne yaptığını öğrenmeleriydi. Buz gibi nehirde bir kez daha yıkanmak istemediğinden bahsetmiyorum bile.

Hayır, kendini kontrol edebilirdi.

Daha rahat etmek için bacağını kaldırdı. En azından planı buydu ama kızın eli aşağıya inip eteği yukarı kalktığı için açıkta kalan tenine dokunduğunda gerçek işkencenin ne olduğunu öğrendi. Tek düşünebildiği, o küçük, narin elin, onun için yanıp tutuşan parçasını avuçlamasıydı.

Dişlerini gıcırdatırken, parmaklarının arasında yavaşça kaydığını hissedebiliyordu. Göğüsleriyle ziyafet çekerken onun kesesini avuçladığını hissediyordu...

Kesin şunu!

Bunu aklından çıkarması gerekiyordu. Seks açlığı çeken üçüzlerden biri gibi davranıyordu. Eğer bir an önce kontrolü ele almazsa, onu omzunun üzerinden atıp kendisiyle birlikte kaçacaktı.

Öte yandan, üçüzlerin ne kadar uzun süre seks yapmadıkları düşünüldüğünde, onlar için gerçekten üzülüyordu. Eğer onlar da şu anda onun kadar acı çekiyorsa, kendilerini öldürmemiş olmaları bir mucizeydi.

"Varian?"

Kafasının içinde annesinin sesini duyunca irkildi ve gecenin geri kalanında uyuyamayacağını biliyordu. Uykudayken ona karşı zayıftı ve annesi bilinçaltını manipüle ederek ona ne planladıklarını ya da nerede olduklarını söyleyebilirdi.

Hayatının şu anda ciddiye berbat olduğu gerçeğine boyun eğerek tekrar sırt üstü yuvarlandı. Merewyn'in eli bel kemerinin hemen altına kadar inerek karnının alt kısmındaki hassas noktaya dokundu. Nefesini dişlerinin arasına çekerek onun uyuyor olmasına şükretti. Çok az şey yaptı. Eğer uyanık olsaydı ve ona dokunsaydı, ona karşı hiçbir direnç göstermeyeceğini biliyordu.

Zaten fazla bir şeyi de yoktu.

Özellikle de artık onun işaretini bildiğine göre. Gerçek şu ki. Seks yaparken onu görmek artık caydırıcı değildi. Aslında, şu anda onun söz konusu işareti kemirdiği nefis bir görüntüye sahipti...

Bu düşünce karşısında dişlerini sıktı.

Merlin onu kâse şövalyesi olarak seçmekle aptallık etmişti. Yine de Adoni'ye bağlılığını değiştirerek babasını haklı çıkarabilirdi. Morgen böyle bir şey için onu çok iyi ödüllendirecekti ve bunu biliyordu.

O işareti taşıdığı sürece, kâsenin gücünü kontrol edebilir ve yönlendirebilirdi. O kadar ham bir büyüü serbest bırakabilirdi ki kimse onun ya da kendisinin yoluna çıkamazdı. Bu yüzden Kâse'nin ne olduğunu bilmek istemiyordu.

Diğer şövalyelerin isimlerini ve onu Guinevere'in sakladığı yere götürebilecek ipuçlarına neden bakmadığını. Onlara ihanet etmenin cazibesine kapılmak istemiyordu. Bors ve diğerleri onu kontrol edemeyecek kadar öfkeliendirirse bir gün neler yapabileceğinden şimdiden korkuyordu.

Yine de burada Merewyn ona sarılmış yatarken, onun gibi insanlara ihanet etmeyi hayal bile edemiyordu. Dönerse en çok acı çekecek olanlar onlardı. Pazarlık yapacak güçleri yoktu. Morgen'in kullanabileceği hiçbir şey. Onlar sadece Morgen'in kötü bir saç günü geçirmesinden başka bir sebep olmaksızın istismar edeceği ve öldüreceği yemler ya da piyonlar olacaktı.

Göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Gözlerini kırıştıtararak onları açtı ve kendine uyuyamayacağını hatırlattı. Annesine onlara karşı kullanabileceği bir şey vermeyi göze alamazdı.

Merewyn yavaşça uyandığında kendini inanılmaz derecede sıcak buldu. Deri ve hoş bir misk kokusu aldı... Varian. O kadar rahatlatıcıydı ki burnunu Varian'ın boynuna dayayıp onu içine çekmemek için elinden gelen tek şey buydu. Adamın vücudunun sıcaklığını, kendisine bastıran gücünü hissetti. Ama onu ürküten şey, elinin ona yaslanmış olmasıydı. Çıplak tenini. Göbeğinden aşağıya, parmaklarının dayandığı yerdeki daha kalın tüylere kadar uzanan kısa, keskin tüyleri hissedebiliyordu.

Gözlerini araladığında adamın hâlâ uyuduğunu fark etti; sol bacağı adamın iki bacağının arasına gömülmüş, ona dönüktü. Başı adamın omzuna yaslanmıştı ve pelerini hâlâ ikisini de örtüyordu. Kalbi bu samimi pozisyonda çarpmaya başladı. Her santimi ona doğru bastırılmış, yüzü kelimenin tam anlamıyla onun boynuna gömülmüştü.

Onu uyandırmadan geri çekilmesinin bir yolu yoktu. Kendini destekleyerek mümkün olduğunca yavaşça geri çekildi.

Tam düşündüğü gibi, adam hemen uyandı. O yeşil gözler onunkilerle buluştuğu anda dondu kaldı.

"Uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Sanki onu anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı. Ve bacağı onunkinden çekmeyi düşünemedi, adamın kalçasına karşı sertleştiğini hissetti. Isı yüzünü haşladı.

Ama herhangi bir utanç hissetmiyor gibiydi. Bunun yerine gözlerini kapadı ve ondan uzaklaşmadan önce hafifçe burnunu çekti. Merewyn bu duruma şaşırmıştı. Onunla yatmak istemeyen bir adam için garip bir şekilde şefkatliydi.

Durgun bir şekilde gerindi. "Uyuduğuma inanamıyorum." Sesinde anlamadığı garip bir nota vardı ama sanki şöyle düşünüyor gibiydi

uyumak bir hataydı.

Adamın hareket ettikçe esneyen gergin kaslarını vurgulayacak şekilde vücuduna doğru çekilen eteğini fark etmemek için elinden geleni yaptı. Adamın orada yatariken oluşturduğu görüntü çok cezbediciydi ve Narishka'nın sevgililerine yaptığı gibi o davetkâr teni yalamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Tadı nasıl olurdu?

Dikkatini dağıtmaya çalışarak boğazını temizledi ve elindeki konuya geri döndü. "Yorgundun."

O daha cevap veremeden diğerlerinin uyandığını duydu. Merewyn

hemen ayağa kalktı, hiçbiri onun ve diğerlerinin nasıl olduğunu

görmeden önce.

Varian kucaklaştı ve elbisesini düzeltti. Etek ucuna bakarken kaşlarını çattı. Elbisenin şekli mi bozulmuştu? Daha önce olduğundan daha uzun görünüyordu.

Sanki gece boyunca küçülmüş gibiydi.

Bu düşünceyle, yanında duran Varian'a doğru dönerken içinden buz gibi bir endişe dalgası geçti.

"Ben...?" Korku onu tamamen ele geçirirken kelimeler diline takıldı. Lütfen, lütfen bu konuda haklı olmasına izin vermeyin.

"Ne yapıyorsun?"

"Ben..." Kelimeyi paranoyak boğazından zorla çıkarmak zorunda kaldı. "Normal mi?"

Sanki aklını kaçırmış gibi kaşlarını çattı. "Olmamalı mısın?"

Merewyn ellerini yüzünde gezdirerek Narishka'nın onu tekrar deve dönüştürüp dönüştürmediğini anlamaya çalıştı. Rahatlamıştı, cildi hâlâ pürüzsüzdü.

Ne yara izi vardı, ne de şişkin dudaklar. Yüzü olduğu gibi görünüyordu.

Gergin bir kahkaha attı. "Hayal görüyor olmalıyım. Özür dilerim."

Pelerinini yerden aldı ve gümüş bir ejderha klipsiyle boynuna geri bağladı. "Özür dilemene gerek yok."

Yine de içinde kötü bir his vardı, sanki onunla ilgili bir şeyler farklıydı. Sanki Narishka bir şekilde burada onlarla birlikteymiş gibi. Sahibesinin varlığı havada acı kokulu bir soluk gibi asılı duruyor ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Sürekli etrafına bakınıyor, Narishka'yı ya da onları gözetlemek için saklanan kölelerinden birini bulmayı umuyordu.

Grup kampı toplarken çoğunlukla sessizdi, ardından oruçlarını açmak için biraz et yediler.

Beau biraz daha uzun görünüyordu ve Merewyn sessizce yemek yerken onun yanına yapıştığında kolları biraz daha şekillenmişti. En tuhaf şey dudaklarını şapırdatıyor gibi görünmesiydi... sadece henüz dudakları yoktu.

Yürüyüşlerine devam etmeye hazır olduklarında Derrick sesli bir şekilde yutkundu. "Sanırım köprüyü geçme vakti geldi."

Erik, Merrick'in koluna girip küçük kafasını kardeşinin yakasının altına saklamadan önce gergin bir şekilde geveledi.

Blaise gözlerini devirdi. "Bu lanet köprünün olayı ne?" Varian'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Yani gerçekten, ne kadar korkutucu olabilir ki?"

"Göreceksiniz," dedi Merrick, onları bir kez daha kuzeye

götürürken. Varian sahte bir ürkütücü ses tonuyla,

"Göreceğiz," diye alay etti.

Merewyn üçüzlere bu şekilde sataştığı için onu şakacı bir şekilde itti.

Ancak kısa bir süre sonra, altlarında yanardöner mücevherler gibi parıltıyan yanan ejderha pullarından yapılmış ateşli bir çukurun üzerinde uzanan eski ahşap köprüye yaklaştıklarında bu oyunbazlık sona erdi. Arada sırada pullardan biri kendini havaya fırlatıyor, sonra da alevler içinde patlıyordu. Patlama yeterince kötüydü ama ejderha pullarındaki asıl tehlike

jilet gibi keskin olmalarından ve eti ve kemiği sıcak bir bıçağın tereyağını oyması gibi oyabilmelerinden geliyordu.

Yine de Varian ve Blaise çukuru hiç fark etmemiş gibiydiler. Yüzlerini ciddi şekilde solgunlaştıran şey köprüydü.

"Ne?" diye sordu adamlara, kendisinin bilmediği bir şey bildiklerinden endişelenerek.

Ona cevap vermediler.

"Burası nasıl?" Varian, sesi alçak ve huşu dolu bir şekilde Derrick'e sordu. Köprünün onun için farkında olmadığı büyük bir önemi olduğu belliydi.

Derrick omuz silkti. "Bilmiyoruz. Geldiğimizde buradaydı ve o zamandan beri de burada."

Merewyn Varan'ın korkunç ses tonu karşısında kaşlarını çattı. "Ne oldu?" "Katliam Köprüsü."

Bu onun için hâlâ bir şey ifade etmiyordu. "Bunu bilmeli miyim?"

Blaise cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Arthur ve Mordred'in son savaşlarını yaptıkları yer."

Merrick başını salladı. "Arthur'un kanı hâlâ orayı işaretliyor. Ve Merlin'e ulaşmak için onu geçmek zorundayız. Vadiye girmenin başka yolu yok."

Ateş nehrinin üzerinde zarif bir kavis çizen ahşap ve taştan yapılmış eski köprüye dönüp baktığında Merewyn yutkundu ve tüyleri diken diken oldu. Blaise ve Varian'ın akıllarından neler geçiyor olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.
Bu noktada.

O köprüde tarihin akışı kendini göstermişti. İnsan ve fey dünyasının kaderi çarpışmış ve aralarında büyük olasılıkla asla onarılamayacak kalıcı bir yarık bırakmıştı.

Bir gün içinde her Şey deęiŐmiŐti. Bir kral ölmüş, bir prens öldürülmüŐ ve iki tanesi de bu savaş için tekrar çağrılana kadar durağan bir yerde dinlenmeye bırakılmıştı.    Őehir zamanın dıŐına çekilmiş ve Varian ile Blaise, düşmanlarının doğduğu dünyayı mahvetmesini engellemeye çalıŐmakla baş başa kalmıştı. Onlar, her ikisinde de yara izleri bırakan nankör ve kanlı bir savaşta mücadele eden bilinmeyen muhafızlardı.

Fedak rlıklarını hissederek Varian'ın elini kendi elinin içine almak için uzandı.

Varian birinin elini tutmasının verdiği yabancı hisle durakladı. Hayatında ilk kez birisi böyle bir Şey yapmıştı. Çocukken annesi ve babası onu üst kolundan, sa ından ya da yakasından tutmuŐlardı. Onu sürüklemek için tunik.

Parmaklarını onunkilere geçirdiğinde, içinde bir Şeyler eridi.

Diğerlerinin peşinden giderken ona tereddütlü bir gülümseme sundu. zaten geçmek istemediği k pr deydi. Bu, unutmak istediği bir günün hüzünlü bir hatırlatıcısıydı. Onun için bir anlam ifade eden tek adam son nefesini burada vermişti.

Dönüp kaçmamak için elinden geleni yaptı ama Varian korkaktan başka her Şeydi. Derin bir nefes alarak kendini ona yaklaŐmaya zorladı.

Eski tahtaya adımını attığında vicdanı sızladı. Arthur'u burada hissedebiliyordu. Sesinin ona fısıldadığını duyabiliyordu. Ve çok kolay bir Şekilde onu yeğenine karşı savaŐırken görebiliyordu.  kisinin, üstünlük mücadelesi veren iki ko  gibi hararetli bir savaşa kilitlendiğini görebiliyordu. Şu anda bile zırh ve kalkana karşı kılıç sesleri kulaklarında  ınılıyordu. Kan kokusu kafasının içine iŐliyordu.

Arthur'un Mordred'in eline düŐtüęünü düşünmek kalbini sızlatıyordu. O gün burada olmalıydı...

Aniden çıkan bir rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu ve onu k r etti. Merewyn, yüzü soluklaŐırken kendi saçlarını gözlerinden çekmek için onun elini bıraktı. Saçlarını iki eliyle ensesinde tutarken bir yandan da ona gergin bir bakış.

Bir anda etraflarını bir sis kapladı. Mutlak bir karanlığa gömülene kadar ışığı engelledi. Aşağıdaki ateşi göremiyorlardı. Ses ya da koku yoktu. Sanki tüm hisleri şeytani bir şey tarafından engellenmiş gibiydi.

"Oraya kim gidiyor?" diye sisin içinden şeytani bir ses yükseldi.

O daha dudaklarını ayıramadan iki kardeş haykırdı: "Derrick, Erik ve Merrick. Merlin'in hizmetkârları."

Ses cevap vermeden önce kısa bir duraklama oldu. "O halde geçebilirsiniz."

Üçü köprünün diğer tarafındaki güvenli yere doğru koştular.

Varian kaşlarını çattı ve o kadar da tehditkâr görünmediği halde neden bu kadar korktuklarını merak etti.

Sis Blaise'in etrafında kıvrıldı ve onu bütünüyle yutacakmış gibi göründü. "Peki sen kimsin?"

"Blaise, Emrys Penmerlin'in oğlu."

Işık Blaise'in formunu vurgulayana kadar geri çekildi. Uzun, beyaz-sarı saçları sessizce yerine oturmadan önce omuzlarının etrafında dalgalandı. "Alanımıza hoş geldin Merlin'in oğlu."

Blaise ilerlemeye başladı, sonra durup Merewyn'e baktı.

Sis yine Merewyn'in etrafında sanki onu okşuyormuş gibi yoğunlaştı. "Peki siz kimsiniz leydim?"

Sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi kıpırdandı. "Mercia'lı Merewyn... Merlin hakkında insanların anlattığı efsaneler dışında hiçbir şey bilmiyorum ama Blaise ve diğerlerinin arkadaşayım. Ve Beau adındaki bantling ile seyahat ediyorum. Henüz konuşamıyor ama herkes için zararsızdır."

"O zaman sen de geçebilirsin."

Elini tekrar tutmak için uzanmadan önce Varian'a gülümsedi.

Varian onunla birlikte ilerlemeye başladı ama görünmeyen bir enerji tarafından yolunun kesildiğini fark etti. Aynı şey ellerini birbirinden ayırmaya zorladı ve Merewyn gözle görülür bir şekilde karşı koymasına rağmen onu itti.

"Varian!" Merewyn, Beau ile birlikte köprüden geçerken bağırdı.

İblisin kendisini sorgulamasını beklerken başını ona doğru eğdi.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

"Varian duFey. Arthur'un Şövalyesi." Sıcak rüzgâr onu o kadar sert savuruyordu ki ayaklarını nasıl tuttuğundan emin değildi. Kükürt ve ateş kokusu o kadar keskindi ki, bu pis kokudan boğulmamak için elinden geleni yaptı.

"Hain!"

Varian kendisini suçlayan sesi nihayet duyduğunda gerildi.
"Sagremor?"

Sis dağıldı ve ona ölen bir şövalyenin görüntüsünü gösterdi. yüzyıllar önce. Sagremor da Yuvarlak Masa'nın bir başka şövalyesiydi ve Arthur ona ulaşmadan önce Mordred'le savaşıırken bu köprüde ölmüştü.

Varian şövalye ilan edilmek üzere ilerlediğinde ilk arkasını dönen o olmuştu. Ama adam Varian'ın ayaklarının önünde yere tükürmeden önce değil.

Şimdi Sagremor onu tekrar mahkûm ediyordu. Donuk gri zırhı karanlıkta hiçbir yansıma ya da ışık yaratmıyordu. Ama gözleri miğferindeki yarıktan kıpkırmızı parlıyordu. "Onu savunmazken bile kendine Arthur'un şövalyesi demeye nasıl cüret edersin!"

Varian dudağını büktü. "Benim sadakatim hakkında hiçbir şey

bilmiyorsun." "Hayır, ama korkaklığını biliyorum." Sagremor

kılıcını çekti.

"Varian!" Merewyn bağırdı. "Hayır! Onu rahat bırak!"

Varian'ın şokuna rağmen, Sagremor'un sırtına atmak için bir taş aldı ama zararsız bir şekilde zırhtan sıyrıldı.

Sagremor elini uzattı ve onu geriye savuran bir patlama yaptı. Kılıcını çekip ileri atılırken Varian'ın bedeninin her molekülünü öfke kaplamıştı.

"Sakin ona zarar vereyim deme!"

Sagremor döndü ve kılıcını Varian'inkine sertçe indirdi. Varian kendi siyah zırhını yerine çağırırken, darbenin gücü vücudunda yankılandı. Eğer bu ölümüne bir dövüş olacaksa, o zaman bunun hakkını vermeye niyetliydi.

Merewyn yumruğunu kendisini kavgadan uzak tutan görünmez duvara vurdu. "Blaise!" Omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. "Yap bir şey."

"Ne gibi?"

"Durdurun

onları."

O da duvara vurmak için ilerledi. "Senden daha etkili değilim."

Beau daha sonra onun davasını üstlendi ve kendini işe yaramaz bir şekilde duvara çarptı. Ancak yaptığı hiçbir şey alanda herhangi bir dalga yaratmadı.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak ellerini duvara dayadı ve Varian'ın bir darbenin altından sıyrılıp Sagremor'u tekmelemek için ayağa kalkmasını izledi. Sagremor'un kafasına doğru hamle yaptı ama şövalye kılıcını yana doğru kaldırarak darbeyi engelledi. Sagremor Varian'ın kılıcını kenara savurdu, ardından Varian'ın kolunun altından bir kesik attı. Varian sağa doğru dönerek adamın bacağına kesmek için hamle yaptı. Sagremor ayağını kaldırdı ve Varian'a sert bir diz darbesi indirdi. Sonra da kılıcını sırtını kesmek için indirdi. Varian kılıcını tam zamanında kaldırarak darbeyi engelledi.

Sagremor'u geri itti. Şövalye duvarın kenarına çarptı.

"Sagremor!" Bedensiz erkek sesi öfke doluydu. Üstlerindeki gri gökyüzüne baktı. "Efendim?"

"Fey'i serbest bırakın ve geçmesine izin verin." "Ama-"

"Bu işte ama yok. Dediğimi yap."

Varian geri çekildi ve yüzü kül rengi olan Blaise'e şüpheli bir bakış attı.

İçgüdüsel olarak sesin kime ait olduğunu biliyordu. "Merlin?" Blaise hafifçe başını salladı.

Sagremor'un gözleri buhar olup kaybolmadan önce korkunç bir kırmızıyla parladı.

Varian ilk başta hareket etmedi. Bunun yerine, Sagremor'un arkadan ona saldırma sesini dinledi. Bir dakika sonra nihayet, her ikisi de hâlâ duvarın arkasında duran Merewyn ve Blaise'e doğru tereddütlü yolculuğuna başlayacak kadar güvendi.

Yaklaştığında geri çekilmedi. Merewyn'in hüzünlü kehribar gözleriyle karşılaştı. Onu rahatlatmak isteyerek bir elini onunkinin üzerine koydu ama yine de dokunuşunun sıcaklığını hissedemedi. Kasvetli gökyüzüne doğru bakarken kılıcını sağ elinde tutuyordu.

"Merlin?" diye seslendi. "Köprüden ayrılamam."

Sözcükler dudaklarından henüz çıkmıştı ki bir hava akımı hissetti ve bunu Merewyn'in elinin kendi elinin üzerinde olduğunu hissetmesi izledi. Sanki bir şeyin onu tekrar kendisinden koparmasından korkuyormuş gibi parmaklarını onunkilerin etrafında kıvırdı.

Bu his ona, hissettiğini itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatlık verdi. Diğerleri izlemeseydi onun elini öpecekti.

dikkatle izliyordu. Öyle de oldu, adam yanında kızla birlikte ilerledi.

Beau onların yanında paytak paytak yürürken miyavladı ve bacağına sarıldı. Ne kadar tuhaf bir görüntü oluşturuyor olmalılar.

Ve köprünün sonuna yaklaştığında, gri manzara üzerinden kalktı. Her yer yemyeşil olana kadar akıp gitti. Karşıya geçtiklerinden beri ilk kez böceklerin ve kuşların seslerini duyabiliyordu.

Merewyn durakladı, etraflarındaki nefes kesici güzellik karşısında ağzı açık kalmıştı. "Ne oldu?"

"Burada her zaman yeşil vardır," dedi Derrick. "Merlin dışarıyı kasvetli tutar, böylece Morgen hapishanesinden kurtulduğunu anlamaz."

Varian bu durum karşısında şaşkına döndü. "Neden burada

kalıyor?" Derrick omuz silkti.

Bir açıklama için Blaise'e baktı.

Ama Derrick'ten daha fazla yardımcı olmadı. "Hiçbir şey için motivasyonunu anlayamadım."

"Burada olmasına sevindim," dedi Merewyn yumuşak bir sesle. "Güçleri göz önüne alındığında, bizi Avalon'a kolayca sokabilir, değil mi?"

Varian gergin bir kahkaha attı. "İşte burada size şimdiye kadar hiçbir şeyin kolay olmadığını hatırlatmam gerekiyor. Bunun değişeceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Bakışları onunkilere kaydı. "İnançlı ol, Varian."

Başını ona doğru salladı. Herhangi bir şeye nasıl inancı olabilirdi ki? Özellikle de annesiyle geçirdiği yüzyıllar düşünüldüğünde. Ama ona baktıkça, içinde yabancı bir parçanın onun inancına inanmak istediğini fark etti. Onun için ona inan.

Bunu düşünmek istemeyerek üçüzlere baktı. "Merlin ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil. Birkaç saat."

"Merlin?" diye seslendi ama ona sadece uçuşa geçen kuşların çılgınlıkları cevap verdi.

Merrick sinirli bir şekilde, "Onu çağırırsanız konuşmaz," dedi. "Sorgulanmaktan hoşlanmaz. Eğer bir dinleyici istiyorsanız ona doğru yol almamız gerekecek."

Varian lanet okudu. Ne yazık ki bu, hatırladığı adama çok benziyordu. "O her zaman mantıksız bir piçti."

"Hey şimdi, bahsettiğin kişi benim babam."

Sanki bunun bir önemi varmış gibi? "Ve?"

Blaise omuz silkti. "Sadece bunu belirtme ihtiyacı hissettim."

Üçüzler tekrar yola koyulmadan önce Varian yorgun bir nefes verdi. Yolculukları boyunca pek konuşmadılar. Daha ziyade, üçüzler gözlerini bir şeye dikmiş gibi görünüyordu, bu da hem onun hem de Blaise'in gözlerini onları tedirgin eden her neyse ona dikmesine neden oldu.

"Endişelenmeli miyiz?" Merewyn sonunda dile getirilmeyen soruyu sordu.

Merrick homurdandı. "Her zaman. Bunu hâlâ öğrenemedin mi?"

Blaise Varian'a alaycı bir sırıtış attı. "Görünüşe göre birileri daha umutsuzluk çukuruna yuvarlanmış."

Varian güldü. "Evet, ama en azından artık güneş ışığımız

var." "Doğru, çok doğru."

Merewyn, kendisi ve Beau arkalarından giderken adamların şakalaşmalarını dinledi. Saatlerce yürüdüler ve zaman geçtikçe kendini daha da tuhaf hissetti. Bu hissi tam olarak tanımlayamıyordu. Sanki midesi sorunluydu ve aynı zamanda onda gerçekten yanlış olan bir şey yoktu.

Elini saçlarında gezdirip bir avuç saç bulana kadar dehşet içinde bir çığlık attı.

Adamlar donup kaldı ve yüzlerini ona döndüler.

İçini korku kaplarken parmaklarına dolanan koyu buklelere baktı. "Tekrar bir cadıya dönüşüyorum, değil mi?"

Merrick ve Derrick arkalarını döndüler. Blaise'in gözleri acımayla doluydu ama o bile bunu söylemeye cesaret edemiyordu.

Varian sadece hafifçe başını salladı.

Gözlerinde yaşlar birikirken içini tam bir umutsuzluk kapladı. Ama düşmelerine izin vermedi. O bundan daha güçlüydü. Gerçekten öyleydi.

Güzellik neydi ki zaten?

Özgürlük.

Beau bacağını nazikçe okşarken o sesi bastırdı. Narishka'nın onu bağışlayacağını ummak çok fazlaydı. Kadının acımasızlığının onu buna sürükleyeceğini bilmeliydi.

"Lütfen Beau," dedi, sesi gözyaşlarından kırılıyordu. "Yalnız kalmak istiyorum."

Paytak paytak Blaise'in yanına gitmeden önce üzgün bir ses çıkardı ve Blaise onun taştan uzvunu eline aldı. Mandrake'nin menekşe rengi gözleri acıma duygusunu ele veriyordu.

Üçüzler, Beau ve Blaise geri çekilirken, Varian ciddiyetle ona yaklaştı. Yeşil gözleri onu dostlukla yakarken nazik bir eliyle yanağını kavradı.

"Bunu düşünme Merewyn."

Ve bu onun gözyaşlarını ortaya çıkarmayı başardı. Gözyaşları akıyordu. nezaketi onu yakıp kavururken yüzünde. Bunu hak etmemiştir. "Bir daha cadaloz olmak istemiyorum." Elini onun elinin üzerine koydu ve yanağına yaklaştırdı. "Lütfen, Varian. Merhametini göster. Öldür beni."

Gözleri öfkeyle parlarken elinin altındaki tutuşu sıkılaştı. "*Sakin* bana bunu söylemeye *cüret* etme. Anneme bu zaferi veremezsin."

"Ne zaferi? Beni uzun zaman önce yok etti."

"Hayır, yok etmedi. Sen onun zalimliğinden

kurtuldun."

"Ne amaçla? Kimse bana bakmayacaksa özgürlüğümün ne faydası var?"

"Sana bakıyorum Merewyn. Seni görüyorum."

Adamın samimiyeti karşısında yutkundu. Dokunuşundaki nezaket karşısında. Elini yüzünden indirmeden önce sıkıca kavradı ve ellerinin arasında tuttu. Kalbi ağırlaşırken, bronzlaşmış etin gücüne baktı. Parmak eklemlerindeki yara izlerine. Elleri büyük ve yetenekliydi. Erkeksi.

Şu anda sahip olduğu şansa bir daha asla sahip olamayacaktı. "Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum Varian, ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Seni öldürmeyeceğim."

"O zaman benimle seviş."

Varian onun beklenmedik sözleri karşısında donakaldı. "Ne?"

"Tekrar tamamen çirkinleşmeden önce. Ruhumu daha fazla çalmadan önce. Benimle seviş, ben de hayatıma son vermeyeyim. Onunla savaşmam için bana bir sebep ver."

"Ve bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Lütfen, Varian. Sadece bir kez olsun, biri tarafından kucaklanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Bana nezaketin ve yakınlığın ne olduğunu göster ki onlara tutunabileyim ve onlar için savaşabileyim."

Kadının sözleri karşısında dehşete düşmüştü ama aynı zamanda onu nasıl reddedebilirdi ki? Kadın haklıydı. Bir kocakarı olarak kimse ona dokunamazdı. Annesi bunu görmüştü.

"Senden başka bir şey istemeyeceğim. Söz veriyorum. Diğerlerine yaptığın gibi benden de uzaklaşabilirsin."

Nedense bunun onun için bu kadar kolay olacağından şüpheliydi. İtiraf etmek istese de istemese de, bir parçası onun ayrılmaz bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Onu rahatlatmak isteyerek ellerini dudaklarına götürdü ve her birinin avuç içini öptü. Şimdiden güzelliklerini kaybetmeye başlamışlardı. Henüz budaklanmamışlardı ama bu sabahki kadar uzun ve zarif de değillerdi.

Diğerlerinin gözden kaybolduğu yere baktı. Onlardan hiçbir iz yoktu.

Kalbi ağırlaşınca Merewyn'e baktı. "Bir Adoni fahişesi gibi buraya getirilmeyi hak etmiyorsun."

Elini göğsüne götürmeden önce dudaklarını yaladı. "Beklemeye cesaret edemiyorum. Beni her an tekrar faul yapabilir ve beni o şekilde görmeni istemiyorum. Senin gözünde güzel olan bir kadın olarak buna sahip olmak istiyorum. gözleri."

"Sen her zaman-"

"Yapma!" diye tersledi öfkeyle. "Yalan olduğunu bildiğim halde bana senin için güzel olduğumu söylemeye cüret etme. Kalbinde bana acıyarak bakmanı istemiyorum. Beni arzuladığını bilmek istiyorum."

Göğüs uçlarının elbisesinin ince kumaşının arasından sertleştiğini hissedebiliyordu. O küçük büzülme bile kasıklarına sıcaklık göndermeye yetmişti.

Onu istiyordu. Bunu inkar edemezdi.

Bu da yetmiyormuş gibi elini alçaltarak onu nazikçe avucunun içine aldı. Aleti daha da sertleşti ve sahip olduğu tüm argümanları yok etti. Tek düşünebildiği onun dudaklarının tatlılığıydı.

Merewyn, onu kollarının arasına çekip sıkıca sarılırken öpücüğünün şiddetini beklemiyordu. Kalbinin onunkine karşı hızla çarptığını hissedebiliyordu. dili onunkiyle alay etti. Gözlerini kapatarak onun sıcak kokusunu içine çekti. Bu, hayatı boyunca beklediği andı.

Bunun için sabırsızlanan kadın, ellerini adamın zayıf ve gergin kasları üzerinde gezdirebilmek için ceketini kaldırdı. Teni yumuşaktı ve yara izleriyle doluydu. Buna dayanamayarak, adamın dudaklarından uzaklaştı ve görebilmek için eteğini yukarı itti. vücudunun mükemmelliği.

Varian onu yere atmadan önce başının üzerine kaldırdı. Merewyn onun omzunda Lancelot'un izinin yanığını görünce tereddüt etti. Varian'ın çocukken hissettiği acıyı hayal etmeye çalışırken elini ona doğru uzattı. Kâse ambleminin her parçası oradaydı, Latince kelimelere kadar: *Esse Quam Videri*. Görünmekten ziyade olmak.

O görüldüğü gibiydi. Bu adamda hiçbir sahtelik yoktu. Onu rahatlatmak isteyerek öne doğru eğildi ve dudaklarını işarete bastırabildi.

Varian onun dudaklarını teninde hissettiğinde ürperdi. Daha önce hiçbir kadın o yara izine dokunmamıştı. Normalde bir sevgili edindiğinde, vücudundaki kusurları gizlemek için büyüsünü kullanırdı. Yara izlerini, yaraları. En çok da kâse sembollerini. Ama Merewyn'le bunu yapamazdı. Onun önünde daha önce hiç olmadığı kadar çıplaktı.

Ve bu yüzden bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu. Bir sevgilinin yüzünde acıma görmekten daha kötü bir şey olamazdı. Ya da iğrenme.

Kız öpmeden önce dilini izine bastırduğunda tısladı, ardından yaralı meme ucuna doğru ilerledi. Tüm vücudu sıcaklıkla titredi

nazikçe okşarken. Onun içine girmeyi o kadar çok istiyordu ki, orada durup onu yere çekmemek için elinden gelen tek şey buydu.

Ama bu, kanındaki ateşi soğutmakla ilgili değildi. Bu ona acısını dindirecek bir anı vermekle ilgiliydi. Hayatını biraz daha katlanılabilir kılacak bir anı.

Onun ilk ve büyük olasılıkla son sevgilisi olacaktı. Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Ve onun için bunun mükemmel bir anı olmasını istiyordu.

Merewyn onun tuzlu teninin tadıyla, ellerinin altındaki etinin hissiyle inledi. O şimdiye kadar gördüğü en güzel adamdı.

Adam geri çekildiğinde, fikrini değiştirmiş olmasından korkarak başını kaldırıp baktı. Bunun yerine onu kollarına aldı ve diğerlerinin gittiği yönün tersine, ormana doğru götürdü. Kız kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bunun sadece ikimizin arasında kalmasını istiyorum. Annemin insanların aksine, ben seyirci için gösteri yapmıyorum."

Adam ormanda küçük, korunaklı bir yer bulduğunda onun nezaketine gülümsedi. Onu ayağa kaldıran adam, yere sermeden önce pelerinini omuzlarından çıkardı.

Bu gerçekten oluyor.

Kaçışı olmayan bir yola girmek üzereydi. Ama istediği buydu. Morgen'i ve sarayını harekete geçiren duyguyu anlayabilmek için bir erkekle bir an geçirmek. Kendini bir başkasıyla paylaşmanın güzelliğini anlamak istiyordu.

Bu düşünceyi kendine yakın tutarak, elbisesinin bağcıklarını çözdü ve yere düşmesine izin verdi.

Merewyn onun aç bakışlarına kendini sunarken Varian nefesinin kesildiğini hissetti. Onun zevkine göre biraz zayıf olsa da, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarırken gördüğü en güzel manzaraydı.

Ve kadın pantolonunun bağcıklarına uzandığında, kalbinin çarpıntısından başka bir şey duyamadı. Elini aşağıya daldırıp ona dokunabilmek için kemeri yeterince gevşetti. Adamın başı bu hissin etkisiyle döndü. Elini sikine doğru tutarak yavaşça avucuna doğru sallandı ve onun nazik dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkardı.

Merewyn onun kadifemsi sertliği karşısında dudaklarını yaladı. Yüzü kızarmıştı, adam ona bakarken o da yukarı baktı. Adamın yüzündeki zevk ifadesi başını döndürdü.

Ama bundan daha fazlasını istiyordu. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Nasıl hissettiğini...

Kadın, pantolonunu aşağıya doğru itmeden önce bakışlarını beline indirdiğinde Varian kaşlarını çattı. Botlarını çıkaracaktı ama o bunu yapamadan kadın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Kesinlikle yapmayacaktı...

Kadın onu kabzasından ucuna kadar yavaşça parmaklarken tatlı bir beklenti içinde nefesini tuttu. Bir bilim adamının yapabileceği gibi vücudunu incelerken kaşları merakla birbirine yaklaştı. En azından parmağını sikinin ucuna götürene kadar, ki orada zaten sızıntı vardı.

Parmaklarını ağzına götürmeden önce parmak ucunu onun üzerinde gezdirdi.

Kadının onu bu şekilde tattığını görmek neredeyse boşalması için yeterliydi. Elini indirip öne doğru eğilmeden önce onunla bakışlarını kilitledi.

Kız onu yavaşça ağzına alırken Varian nefesinin kesildiğini hissetti, dili onun etrafında dönerken tatlı santim santim. Elini saçlarına gömdü ama dikkatle yalayıp ona zevkle işkence ederken canını yakmamaya özen gösterdi.

Kadın onu tatmak için acele etmezken, ona doğru hamle yapmamak için kendini zor tuttu. Ama bu tam bir ıstıraptı. Onun da tadına bakma ihtiyacı duyarak

Geri.

Merewyn onun hareketleri karşısında kaşlarını çattı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Pelerinin üzerine uzanmadan ve onu üzerine çekmeden önce botlarını ve pantolonunu kelimenin tam anlamıyla yırttı. Elleri vücudunu keşfederken onu derinden öptü. Merewyn, elini nazikçe onun yarıklarından aşağı indirirken dudaklarına karşı inledi. Adam şefkatli bir gülümsemeyle geri çekildi. Onu yan yatırarak dudaklarından göğsüne doğru yavaşça öptü.

Adam şişmiş meme ucunu yavaşça dillerken, tüm vücudunun seğirmesine neden olan bir ritimle ileri geri çekerken haykırdı. İçinden küçük, zevkli bir ürperti geçtiğini hissettiğinde nem patladı. Onu dikkatle keşfetmek için elini geri daldırırken göğsünde alçak bir kahkaha gürledi.

Göğsünü okşamaya devam ederken parmağını kızın içine soktu. Adamın başını kendine doğru çekerek bacaklarını onun için ardına kadar açtı.

Adamın parmaklarının ve dilinin birlikte okşamasından daha inanılmaz bir şey hissetmemişti. En azından içinde yabancı bir şey patlayana kadar. Yoğun zevk dalgalarıyla vücudunu sarmıştı. Çığlık atarken tüm vücudu titredi.

Ve hâlâ onunla oynuyor, ondan daha da fazla zevk alıyordu. Vücudu sakinleşmeye başladığında, ona gülümsemek için ayağa kalktı. "Bu, leydim, ilk orgazmınızdı."

"İlk mi?"

Parmaklarını büyülü bir ritimle kızın içine sokup çıkarmaya devam etti, bu da kızın içinde daha fazla sıcaklık yaratmaya başlamıştı bile. "Evet. Sana söz veriyorum, seninle işim bitmeden önce bunlardan çok daha fazlasını yaşayacaksın."

Ve bu yeminle birlikte, onun vücudunu öpmeye başladı. Bacaklarını ayırmadan ve onu ağzına almadan önce kendisine erişebilmesi için kendini çevirdi.

Merewyn nefesini sertçe içine çekerek sırtını dikleştirdi ve adamın dilini daha da derinlerine çekti. Adam dilini daha da derine sokarken Merewyn hafifçe kasıldı. hassas nokta. Onun kendisine verdiği kadarını ona da vermek isteyen kadın, adamın sikini okşamak için uzandı.

Tüm gücüyle ona dönmeden önce bir an duraksadı.

Varian onun tadına bakarken gözlerini kapattı. Hâlâ orgazmdan yapış yapıştı ama daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamıştı. Daha önce hiç başka bir erkek için boşalmamıştı. Kızlık zarını hissedebiliyor ve tadabiliyordu. Daha önce hiçbir erkek onun bu yanını bilmemişti.

Sadece o.

Dudaklarını tekrar sikinin etrafına kapattığında, adam zevkle haykırmak istedi. Onunla birlikte olmanın inanılmaz bir yanı vardı.

Hayatında ilk kez bir yabancıyla birlikte değildi. Acımasız geçmişini bilen bir kadınla birlikteydi. Yoldan geçen bir yabancıyı görmeyen bir kadınla. Onlar bundan daha fazlasıydı.

Ve şimdi onlar sevgiliydiler.

Merewyn Varian'ın tuzlu tadıyla inerken onu ağzının alabildiğince derinlerine çekti. Elini Varian'ın sırtında gezdirdi, sonra kalçalarına, bacaklarındaki keskin tüylere doğru indirdi. Onu yutmak istiyordu. Hayatının geri kalanında onu bu şekilde tutmak istiyordu.

Ama bu aptalca bir düşünceydi. Varian gibi bir adam asla tek bir kadınla yetinemezdi. İçinde bunun için çok fazla Adoni vardı.

Yine de onun ilki olmasından memnundu. Daha nazik ya da sabırlı birini hayal bile edemezdi.

Bunu verdiği için minnettar olan kadın, vücudunun doruğun eşiğinde olduğunu hissetti. Tekrar boşalmadan bir an önce ağzını ondan çekti.

Varian onun kendisine karşı kasıldığını hissettiğinde geri çekilmeyi reddetti. Hayatının geri kalanını ona böyle hissettirerek geçirmek istiyordu. Hissetmeyi istemek

En nefis tıslamayı çıkarırken tırnakları adamın derisini ısıırıyordu.

Kız tekrar adamın sikine doğru yöneldiğinde adam onu durdurdu.
"Bunu şimdi yaparsan hâlâ bakire olursun."

"Anlamıyorum."

Kadının ürpermesine neden olan uzun, tatlı bir yalama yaptı. "Eğer boşalırsam, aşkım, *tamamen* ayağa kalkmam biraz zaman alacak."

Yanakları kızarmaya başlamıştı.

Ona gülümseyerek, dudaklarını öpücük için kendine çekmeden önce yüzünü elleriyle kavradı. Ağzının tatlı yumuşaklığının, sırt üstü dönerken dilinin onunkini keşfetmesinin tadını çıkardı.

Varian onun kalçalarını yönlendirmeye başladığında Merewyn öpüşmelerinden büyük keyif alıyordu. Adamın ucunu sert ve sert bir şekilde göbeğinde hissetti.

Ona bakmak için geri çekildi.

"Bu kaçmak için son şansın," diye hırıltılı bir şekilde nefes

aldı. "Göster bana."

Merewyn'i yavaşça sikinin üzerine kaydırırken bakışları onu esir aldı. Merewyn, dişlerinin arasından nefesini sertçe emdi. Vücudu onu istila ediyordu. Üzüntüsünden, adam kızlık zarını kırıp geçerken yanıyordu.

Sanki onun acısını hissetmiş gibi durakladı. "Derin nefes al."

Önerdiği gibi yaptı ve neyse ki ona girmeye devam ederken yardımcı oldu. Bir kez kabzasına kadar gömüldüğünde, onu orada hareketsiz tuttu.

Merewyn onu içinde derinlerde hissederken nefes alamıyordu. Onun orada olması çok garipti. Onu dudaklarından nazikçe öpmeden önce göğüslerini şefkatle avuçlarının arasına aldı.

"Bu senin için Merewyn. Hazır olduğunda harekete geç."

Kendini daha fazla acıya hazırlayarak, kendini hafifçe yukarı kaldırdı. Yanık hâlâ oradaydı ama eskisi kadar kötü değildi. Ve göğsünü emmek için başını eğdiğinde, acı tamamen yok oldu.

Bundan cesaret alarak daha da hızlı hareket etmeye başladı.

Varian onun ritmini bulmasına izin verirken kendini tamamen hareketsiz tuttu. İlk başta tereddütlüydü ama sonraki birkaç dakika boyunca kendini ona karşı daha güçlü bir şekilde sallamaya başladı. Onun tutkusu karşısında hayrete düşen Varian, kapüşonlu gözlerle onu izledi. Kadın inanılmazdı.

Kadın ona alışmış gibi görüldüğünde, kalçalarını kaldırarak kendini daha da derinlerine soktu. İçinden geçen zevkin vahşiliği karşısında homurdandı.

Kadının kalçalarını elleriyle tutarak, kadın kendini onun üzerine indirirken kendini kaldırmaya devam etti. Nefes alıp verirken içine yabancı bir şeylerin sızdığını hissetti. Hayatı boyunca aynı kadınla tekrar tekrar birlikte olmanın sıkıcı olacağını düşünmüştü.

Ama o kadar istekli ve meraklıydı ki, bir erkeğin ondan sıkılıp sıkılamayacağını merak etti.

Bırakın bakireyi, iştahı bu kadar güçlü bir kadın bulmak bile nadirdi. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun Adoni'nin bir parçası olduğunu düşünebilirdi.

Elini onunkiyle birleştirdiğinde zevkinin arttığını hissetti. Ama daha fazla dayanamayana kadar kendini tuttu.

Merewyn Varian'ın haykırmadan bir an önce elini sıkıca kavradığını hissetti. Adam onun altında titrerken yüzündeki coşkuyu izledi. Sırtını kamburlaştırdı ve donup kalmadan önce kendini onun derinliklerine doğru itti.

Onun patlamasını hissedebiliyordu. Nefes alış veriş i düzensizleşti, vücudu yavaşça ondan çekilirken altında gevşedi. Onun yanına gitti ve her şeyin orada bitmesini bekledi.

Öyle olmadı. Varian onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını ayırıp ağzını tekrar tatmadan önce yanağından nazikçe öptü.

"İyi misin?" diye sordu, endişesinden bir zevk kıvılcımı çıkararak.

"Öyleyim."

"Peki düşündüğün gibi miydi?"

"Hayır," dedi, onun kendisine karşı sertleştiğini hissettiğinde yanına sokularak. "Bu daha iyiydi."

Varian onun sözleri karşısında garip bir duygunun boğazını sıktığını hissetti. Ona neden dokunduğunu bilmiyordu ama dokunmuştu. Hem de derinden. Alnından öpmeden önce elini onun yumuşak saçlarına gömdü. Onlar kendilerini aramak için geri gelmeden önce buradan kalkıp diğerlerinin peşinden gitmeleri gerekiyordu.

Ama hareket etmek istemiyordu. Sadece sonsuza kadar onunla böyle kalmak istiyordu.

Keşke

yapabilseydi.

"Varian?"

"Evet?"

"Beni cadalozluğumla dalga geçilmeyecek bir yere götürebilir misiniz?"

Bu sözler göğsüne şiddetli bir ağrı sapladı. "Sana söz verdim Merewyn, seni güvende tutacağıma dair." Ama konuşurken bile, bu yemini gerçekten tutup tutamayacağını merak ediyordu. Onunla alay edenleri bile durduramamıştı. Onları ondan nasıl uzak tutabilirdi?

Yine de ormanın zemininde sarmaş dolaş yatarlarken ve onun bedeninin sıcaklığını kendi bedeninde hissederken, bu sözü yerine getirmenin bir yolunu bulacağını biliyordu.

Yeterince incinmişti ve bugün ona daha önce hiç bilmediği türden bir huzur anı yaşatmıştı.

"Bir daha kimse sizinle alay edemeyecek leydim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Ona yalan söylemek istiyordu ama hayatında yeterince yalan söylemişti. Kendisini onun ihanet edenler listesine eklemeyecekti. "Bilmiyorum. Ama bir şekilde seni bundan uzak tutacağım."

Merewyn'in boğazı onun yemini karşısında düğümlendi. Ama buna güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Annesi acımasızdı ve Varian onun kölesi olana kadar durmayacaktı ve Merewyn eskisinden daha da çirkindi.

Ona inançlı olmasını söylemişti ama şu anda o bile inancını korumakta zorlanıyordu.

"Merewyn?"

Blaise'in sesini duyunca kaskatı kesildi. "Varian?"

Araları sona ermişti.

"Geliyoruz," diye bağırdı Varian. Bir şekilde küçük bir bez parçası ortaya çıkardı ve ona uzattı. "Bize bir dakika ver."

Varian giyinmesine yardım etmeden önce çabucak kendini temizlemek için kullandı. Birdenbire donuk, grimsi bir renk alan ellerini görmek için yere bakarken durakladı.

Varian onları kendi elleriyle kapattı. "Bunu düşünme."

Nasıl yapmasın ki? "Sence Merlin yardım edebilir mi? Belki onun büyüsüne karşı koyabilir."

Başını sallamadan önce gözleri sıkıntılıydı. "Bir büyücü asla başka birinin büyüsünü geri alamaz. Bir şekilde değiştirebilirsin ama asla ortadan

kaldırmak."

"Nasıl

değiştirecek?"

"Seni çirkin bir ördek yavrusu ya da kısrağ yapar."

"En azından deformasyonumun bir kısmını ortadan kaldıramaz mıydı?"

"Hayır. Eğer denerse, bu durumu daha da kötüleştirir. Seni öldürebilir bile."

Durduğu yerden bakınca, bu o kadar da kötü bir şey değildi. Eski hayatına dönmektense ölmeyi tercih ederdi.

Varian pantolonunu ve botlarını tekrar giydi. İkisinin de cüppesini yolda unuttuğunu hatırlaması bir saniye sürdü. Onu aramaya gittiklerinde, Blaise'in meraklı bir bakışla onu tuttuğunu gördüler.

Kaş.

"Senin kör olduğunu sanıyordum," diye tersledi Varian, onu adamotunun elinden kaparken.

"O iğrenç vücudunu yakında örtmezsen, sahip olduğum azıcık görme yetimi de kaybedeceğim."

Varian yüzünü buruşturarak ona baktı, sonra da elbisesini başına geçirip önünü bağladı.

"İkinizin ne yaptığını sormalı mıyım?"

Varian cevap vermeden önce ona yan gözle baktı. "Nefes almaya devam etmek istiyorsan hayır."

"Pekâlâ o zaman." Blaise ona doğru döndü ve dondu kaldı. Yüz hatları tamamen karardı.

Merewyn bu bakışı çok iyi biliyordu. Blaise'in bakışıyla aynıydı.

Geçmişte her zaman onun etrafında giyilirdi. Dikkatli bir boşluğun

onu rahatsız ediyor. "Geri döndüm, değil mi?"

Varian sessizce, "Hayır," dedi. "Şu anda o kadar da kötü değil."

O kadar da kötü değil. Bunun onu rahatlatması mı gerekiyordu? Bu düşünceye dayanamayarak pelerinin etrafına çekti ve artık kimsenin onu göremeyeceği şekilde kapağını kaldırdı.

Güzelliğimi geri

alacağım. Alacağım.

Varian onun kolunu nazikçe sıktı. "Gel, Merewyn." "Sen

önden git," dedi onlara. "Ben biraz geride kalmak

istiyorum." Blaise kaşlarını çatı. "Emin misin?"

"Evet. Lütfen." Onu rahatlatmak için istediğini yaptılar ve attığı her adımda kendinden daha fazla nefret etti.

"*Merewyn?*"

Kafasının içinde Narishka'nın sesini duyunca duraksadı. Varian ve Blaise'e baktı ama ikisi de bunun farkında değil gibiydi.

"*Orada mısın, cadı?*"

Merewyn acı bir öfkeyle dişlerini sıktı. "*Git buradan.*"

Kafasının içinde kahkahalar duydu. "*Demek buradasın. Bana yeni halini nasıl bulduğunu söyler misin?*"

"*Beni yalnız bırakın.*"

"*Bunu yapabilirim. Ama gidersem, sonsuza dek böyle sıkışıp kalırsın.*"

Narishka'ya hakaret etmesi için yalvaran sağduyusuna rağmen, göğsündeki ani umut çırpınışını durduramadı.

"Güzelliğini sana geri

verebilirim." "Ne pahasına?"

"Bedelini biliyorsun. Oğlumu bana geri ver."

Varian'ın Blaise'le şakalaşmasını izlerken Merewyn'in kalbi panik içinde gümbürdedi.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Cevap veremeden bacağında şiddetli bir acı hissetti. Neredeyse düşmesine neden olacak bir acı. Ayakta kalma çabasıyla nefes nefese kaldığında, kamburunun geri geldiğini fark etti... tıpkı kötü bacağı gibi.

Ama bundan daha da kötüsü, kollarından biri göğsüne doğru kıvrılmaya başladı, işe yaramazdı.

"Hayır," diye nefesi kesildi topallayarak ilerlerken.

Varian onun sesiyle arkasını döndü. İfadesini değiştirmeden önce gözleri dehşet dolu bir bakışla doldu. Ona doğru ilerledi.

"Merewyn..."

Ondan geri çekildi. *"Dokunma bana. Bana bakma."*

Blaise'e baktı, o da şimdi aynı temkinli bakışla ona bakıyordu. Bunu görmek yüreğini parçaladı. Diğerlerinin kıvrılmış dudaklarından daha kötüydü çünkü onların kendisine bir insan gibi baktıklarını görmüştü.

Şimdi ona acıyorlardı.

"Yeniden güzel olabilirsin. Kelimeyi söyle Merewyn ve eskiden olduğun gibi olacaksın."

Hâlâ kendini kontrol altında tutan Varian'a baktı ve o anda kararını verdi.

Bölüm 15

Varian onu rahatlatmayı o kadar çok istiyordu **ki** bunun tadını **bile alabiliyordu** ama Merewyn buna izin vermedi. Ne zaman aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışsa, Merewyn uzaklaşıyordu.

Yüz hatları acıyla buruşmuş bir halde ona bağırıp çağırıyordu. Yine de, annesinin ona yaptıklarından çok, onun kendisine kızgın olduğunu biliyordu. "Seni hasta ettiğimi bildiğim halde bana dokunma."

"Hayır Merewyn," dedi, onun gerçeği anlamasını sağlamaya çalışarak, "anlamıyorsun." Ona dokunmaya çalıştı ama kız kendini ondan uzaklaştırdı.

Yine de şüphe, çarpıtılmış yüz hatlarında açıkça görülüyordu. "Bana baktığında gözlerindeki farkı anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Acımanı ve iğrenmeni görüyorum. Bunu saklayamıyorsun bile."

Varian, sahip olmadığı duyguları inatla körlemesine yorumladığı için ona küfretmek istedi. Tamam, bu durumda hormonlarını tam olarak ateşlemiyordu. Yine de ona sarılmak istedi. Onu yatıştırmak için. Dışarıdan nasıl görünürse görünsün, ona değer verdiğini inkâr edemezdi. Ve onu güvende tutacağına dair söz vermişti.

"Beni hasta etmiyorsun." Gerçek buydu.

"Bana yalan söylemeyi bırak."

Varian onun yüzünü avuçlamaya çalıştı ama Varian elini tokatlayarak uzaklaştırdı. Aslında bunun acısıyla tısladı. Bu haliyle inanılmaz derecede güçlüydü. Eli acıyınca Blaise'e baktı, onu rahatlatmak için ne söylemesi ya da ne yapması gerektiğine dair bir önerisi olmasını umuyordu.

Merewyn, kardeşlerin ve Beau'nun hâlâ onları beklediği patikaya doğru ilerlerken Blaise sadece omuz silkti.

Varian onun topallayarak yürüyüşünü izlerken iç çekti. Onun görünüşünü önemsemediğini anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Onun çevresine girmesine izin veren şey bu değildi. Dürüst olmak gerekirse, onun hangi parçasının kalbine girdiğinden emin değildi. Tek bildiği, onun acısının kendisini de incittiği idi. Bu çarpıtılmış haliyle bile onu hala gerçekte olduğu gibi görüyordu... görünüşü onun için tesadüfi olan son derece güzel bir kadın.

Ama buna inanmasına imkan yoktu. Var

mıydı?

Varian onu durdurabilmek için adımlarını hızlandırdı. Yüzünde çektiği eziyet ve acı okunuyordu.

Onu bu şekilde bırakamazdı. "Bana bir şey söyle, Merewyn? Birdenbire görünüşümü kaybetsem, seni hasta eder miydin?"

Ona kaşlarını çatı. "Ne?"

Varian kolunu sallayarak vücudunu gösterdi. "Her tarafımda taşıdığım yara izleri. Seni rahatsız ediyorlar mı? Onları iğrenç buluyor musun? Eğer ben

Yüzüme bir kılıç darbesi alıp bir gözümü kaybetsem ve yüzümde deforme edici bir yara açılrsa, bana bir daha bakmak istemez miydin?"

Şişkin dudaklarını elinin tersiyle silerek gözyaşlarını sildi. aşırı nem. Sonra onun vücudunu işaret ettiği şekilde yüzünü işaret etti. "Bu ondan biraz daha aşırı, öyle değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi, sesi samimiyetinin ağırlığıyla kalınlaşmıştı. "Sen hâlâ bundan önce neysen osun. Neysen osun, ne olursa olsun

nasıl göründüğünü."

Merewyn gözlerindeki yaşların kabardığını ve görüşünü bulanıklaştırdığını hissetti ama ağlamayı reddetti. Narishka'ya bu zevki tattırmayacaktı.

Varian'ın sözlerine inanmak istiyordu. Umutsuzca. Ama nasıl inanabilirdi ki? Erkekler gözleriyle severdi. Bunu biliyordu. Ve bu haliyle, ona hitap etmesi için hiçbir umut yoktu. Asla. "Şimdi senin için kendimi çıplak bıraksam, beni kabul eder misin?"

Cevabında hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Söylediği yalan karşısında dudağını büktü. "Ama sen beni arzulamazdın."

Kız uzaklaşmaya başlarken kolunu yakaladı. Öfkeyle parlayan yeşil gözleri onu gerçekten de ısırmıştı. "Beni dinle Merewyn. İyi dinle. Sana yalan söylemeyeceğim. Bu halin bana seni yere atıp ikimiz de kör olana kadar becermek için ilham vermiyor. Ama beni hiçbir şekilde itmiyorsun." Kadının elini tuttu ve bir kez daha kabarmaya başlayan sikine götürdü. "Seni daha yeni becermiş olsam da, seni tekrar becerebilirim."

Bu konuda yalan söylemiyordu. Elini kendisine doğru tutarken onun daha da sertleştiğini hissedebiliyordu. Bu onun için akıl almaz bir şeydi.

"Beni çeken sensin Merewyn. Vücudun ya da görünüşün değil."

Kendini onun kollarına bırakırken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Başını çenesinin altına sıkıştırırken, adam onu gücüyle sardı. onu yakınında tutarken. Burada kendini çok güvende hissediyordu. Çok arzulanmıştı. Hayatında daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Onun gibi bir şey. Adamın sıcaklığı onu istila etmişti. Hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Bir insan bu kadar nazik bir adama karşı nasıl zalim olabilir?

Yüzünü onun boynuna gömdü ve bir elini kaldırıp koyu renk saçlarının arasına gömmeden önce teninin kokusunu içine çekti. O baktı

Başını onunkine doğru eğmeden önce net ve açık bir bakışla ona baktı.

Nefesini tuttu, öpücüğünü gerçekten karşılayıp karşılayamayacağını merak ediyordu... ve tam dudakları buluşacakken, birinin yaklaştığını duydu.

Varian gelenin kim olduğunu görmek için ondan uzaklaştı.

Hayal kırıklığı içinde, Merrick ve Derrick'i önlerinde donmuş halde bulmak için onun arkasına baktı.

Derrick ona bakarken yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Oh. Aman. Tanrım. *Bu* nedir?"

Merrick'in yüzü kendi iğrençliğini gösteriyordu. "Merewyn'i bir kobold mu yedi?"

Beau bile ona yaklaşmakta tereddüt ediyordu.

Kalbi paramparça olmuş bir halde, dehşet dolu bir çığlıkla kendini Varian'dan kopardı.

"Merewyn!" Varian onun peşinden giderken tersledi. "Onları dinleme."

Ama nasıl yapamazdı ki? Sadece gerçeği söylediler. O iğrençti. İğrenç! Bu gerçeğe dayanamayarak ondan uzaklaştı ve neredeyse Blaise'le çarpışacağı ormana doğru koşmaya başladı. Adamotu, tökezlemesini önlemek için onu göğsünden yakaladı. Gözyaşları onu kör ederken, ağaçlar arasındaki çılgın yürüyüşüne devam etmek için onun elinden kurtuldu.

Aklında hiçbir hedef olmadan, sadece içinde hissettiği acıdan kaçmak istiyordu. Ona sanki bir kadınmış gibi bakan adamlardan uzaklaşmak istiyordu.

onların havasını solumak için çok alçaktılar.

Varian Merewyn'in peşinden koştu. Onun bu durumda yapabileceklerinden korkuyordu. Dürüst olmak gerekirse, aptallıkları yüzünden kardeşleri öldürebilirdi. Onu nasıl bu kadar aşağılayabilmişlerdi? Yine de roket bilimci sayılmazlardı.

Merewyn'in koşarken çıkardığı hıçkırıkları duyabiliyordu ve bu hıçkırıklar onu büyük bir acıyla parçalıyordu. O kadar deforme olmuş olmasına rağmen inanılmaz derecede hızlıydı. Başını eğerek, onu geçene kadar adımlarını hızlandırdı. Kadın onu alt etmeye çalışsa da, adam onu kollarının arasına aldı ve yüzünü kendisine çevirdi.

O anda onun yüzüne bakakaldı. Kız

yine çok güzeldi. Mükemmeldi.

Ve bu onu dehşete düşürdü. "Ne oldu?"

Ona karşı mücadele etmeyi bıraktı ve kendine, ellerine baktı. Yüz hatları dehşete düşmüş bir halde ellerini kaldırarak cildinin bir kez daha pürüzsüz ve esnek olduğu yüzünü kavradı. "Ne? Neler oluyor?"

Varian'ın gözleri annesinin acımasızlığı karşısında kısıldı. "Annem seninle oynuyor."

Merewyn nefesini sertçe içine çekti. "O kaltak! Bu ne cüret!"

Merewyn, Merewyn'in bu beklenmedik sözleri karşısında gözlerini

kırpıştırdı. "Sen iyi misin?"

Alev alev yanan gözlerle ona döndü. "Sen ne düşünüyorsun? Bana yaşattığı onca şeyden sonra benimle oynamaya nasıl cüret eder?" Arkasını döndü ve sanki annesinin varlığını arıyormuş gibi ormanı taradı. "Senden nefret ediyorum, seni kötü trol. Keşke kendi zehrinde boğulup ölsen."

Bu ruh halinde kesinlikle yaratıcıydı. "Bunun sadece seni duyabilseydi onu eğlendireceğinin farkında mısın?"

Kadın ona öyle bir öfkeyle baktı ki, adam bir adım geri çekildi. "*Sakın* bunu hafife almaya *cüret* etme."

"İnan bana, değilim."

Ona karşı dudağını kıvrarak yanından geçmeye başladı, ancak ormana bakarken durakladı.

Varian bakınca Blaise'in kaşlarını çatmış onları izlediğini gördü. "Bir sorun mu var?"

"Sadece Narishka'nın Merewyn'le neden böyle oynadığını merak ediyorum." Bu cevap yeterince basitti. "Çünkü o hasta."

"Kötülük," diye ekledi Merewyn. "Varlığının merkezine kadar."

Bunu kesinlikle tartışamazdı. Narishka annesi olabilirdi ama onun hatalarına karşı kör değildi.

Blaise uzun bir nefes verdi. "Dostum, V, kesinlikle seçkin bir genetik soydan gelmiyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Yüzünde hâlâ öfke taşıyan Merewyn'e baktı. "Endişelenme. Sonunda onu yakalayacağız."

Alay etti. "Hayır, yapmayacağız. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Zamanın başlangıcından beri etrafta dolaşıyor, kötülüğünü yayıyor ve insanların hayatlarını mahvediyor. İkimizden birinin onun düşüşünü görecektik kadar yaşayacağını sana düşündüren nedir?"

Yine iyi bir noktaya değindi. Sorusunun tek bir cevabı vardı. "İnanç mı?"

"Hiç komik değilsin."

Olmaya çalışmıyordu.

Kalbi ağırlaşan Varian elini ona uzattı. "Gel. Yolumuza devam edelim."

İsteksizce onun elini tuttu ve kendisini daha çekici haline döndüğü için son derece minnettar olan kardeşlerin ve Beau'nun yanına götürmesine izin verdi.

Yolculuklarına devam ederken hiçbiri konuşmadı. Sanki üzerlerine bir karabulut çökmüş, neşe ve kahkaha ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Varian'ın istediği

Merewyn'i neşelendirdi, ama onu daha fazla üzmeyecek bir şey düşünemedi.

Kadın haklıydı. Annesi yüzyıllar boyunca hayatta kalmıştı ve onu yok etmek için onların küçük grubundan daha fazlası gerekecekti. Bundan kurtuldukları için bile şanslılar. Peki onu nasıl neşelendirebilirdi?

Bir cevap bulamayınca, onun yanında metanetle yürüdü.

Kardeşler yürümeyi bırakana kadar öğle vakti olmuştu.

Varian kendini bir saldırıya hazırladı. Ama dikkatlerini çeken şey bu değildi.

Küçük bir açıklıkta bekleyen genç ve güzel bir kadındı bu. Gövdesinden aşağıya doğru inen ve göğüslerini zar zor kapatan pırıltılı yeşil ve altın rengi bir elbise giymiş olan bu kadın çok zarıftı. Saçları narin yüz hatlarını çerçeveleyen narin altın zincirlerle bağlanmış altın bir diademden dalga dalga dökülen koyu kumraldı.

Onda son derece tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Varian ne olduğunu çıkaramıyordu.

Yaklaştıklarında kollarını kavuşturdu ve bir çift koyu yeşil, fey gözünü onlara dikti. "Başardınız, görüyorum."

Kadının içli sesi adamın içine bir mızrak gibi saplandı. *Fey ihanet etme konusunda herkesten daha kötü değiller, evlat. Sadece bekle. Bir gün göreceksin.*

Henüz çocukken kendisine bu sözleri söyleyen sesi çok iyi hatırlıyordu. Ama bir daha duymayı hiç düşünmediği bir sestir bu. "Nimue?"

Bakışları ona ulaştığında yumuşadı. "Varian. Sevgili yeğenim, nasılsın?"

Kafam çok karıştı. Ama başka ne yeniydi ki? "Ne zamandan beri seviliyorum?"

Yüzündeki çarpık gülümseme onu etkilemeye yönelikti ama işe yaramadı. Ne ona ne de bir başkasına güvenmeye cesaret edemedi.

"Merlin'in seni Sagremor'dan kurtarmasını neden istedim sanıyorsun?"

"Can sıkıntısı."

Güldü. "Pek sayılmaz. Sen benim kanımdansın, Varian. Hâlâ nefes alan son kişisin. Seni tekrar görmek güzel."

Yine de şüphelenmişti. Nimue aslında Arthur'un Excalibur'unun Merlin'i ve büyükannesinin beş kız kardeşinden biriydi. Fey'den doğmuşlardı ve tüm su Sylph'lerine hükmeden altı kişiydiler; du Lac lakapları da buradan geliyordu.

Kız kardeşler dünyaya karşı birleşmiş olsalar da, birbirlerine karşı verdikleri mücadeleler dillere destan olmuştu. Sylph'lerin en büyük hatası hepsi de patlayıcı bir öfkeye sahipti.

Hamileyken savaşa dayanamayan büyükannesi, babasını doğurmak ve Lancelot'u orada büyütmek için feylerin ülkesi Landvætyria'ya dönmüştü. Lancelot'un on sekizinci doğum gününde onu Arthur'un sarayına getirmiş ve şövalye Balin'in intikam için başını kestiği güne kadar onu göğsüne yakın tutmuştu. Bu eylem kız kardeşlerinin Balin'i ve kardeşi Balan'ı birbirlerinin ellerinde ölmeleri için lanetlemelerine neden olmuştu.

Sonra kız kardeşler dikkatlerini Balin'in öfkesinin kaynağı olan ve her birini sistematik bir şekilde ortadan kaldıran Morgen'e çevirmişlerdi...

Nimue ayakta kalan son kişiydi. Bu yüzden Emrys Penmerlin'le birlikte Morgen'ı buraya hapsedmeye çalışmıştı.

Arthur'un Morgen'la yüzleşmesinden hemen önce ortadan kaybolmuşlardı. Ne olduğuna dair sayısız spekülasyon yapılmıştı. Ancak hangi versiyonu duyarlarsa duysunlar, her şey Morgen'in onları ters köşeye yatırdığı gerçeğine dayanıyordu.

Varian bakışlarını kendisinden bile genç görünen büyük teyzesine dikti. "Camelot'un altında buza hapsolduğunu sanıyordum."

"Görünüşe göre öyle değil," dedi alaycı bir tavırla. "Ama hata yapmayın, bir süre buzun içindeydim. Emrys ve hormonları sağ olsun. Onun yerine Morgen'ı buraya hapsedmemiz gerekiyordu. Ne yazık ki siz erkekler bir kadın çıplakken aptallaşıyorsunuz ve biz planlarımızı uygulamaya koyamadan o düşüncesiz bağırsaklarını casuslarından birine döktü. Morgen bizden intikam almak için bizi hapsetti. Şimdi *burada* kapana kısıldım" -çevresindeki ormanı işaret etti- "sonsuz dek onunla birlikte." Sinirli bir şekilde iç çekti. "Gerçekten berbat."

Merrick yüksek sesle, "İşte bu yüzden birbirlerini öldürmeye çalışıp duruyorlar," diye fısıldadı.

Derrick homurdandı. "Yani çılgınca sevişmedikleri zamanları kastediyorsun."

Bu, Derrick'e Nimue'den bir büyücü darbesi getirdi ve onu ayağından kaldırıp yere çarptı.

Blaise başını salladı. "Sana bir tavsiye. Kendini savunmak için yapabileceğin tek şey kanını akıtmakken bir büyücüye sataşma. Bu hiç akıllıca değil."

Derrick alay etti. "Kapa çeneni."

Blaise Nimue'ye dönerken onu görmezden geldi. "Lafı açılmışken, babam nerede?"

En küçük tırnağını şakacı bir şekilde ısırarak için ağzına götürürken dudaklarına yavaşça sinsi bir gülümseme yayıldı. "Buralarda takılıyor."

Varian onun yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyet ifadesi karşısında kaşlarını kaldırdı. "Kelimenin tam anlamıyla demek istediğine dair bir his var içimde."

Güldü. "Bunu hak etti. Güven bana."

Blaise başını salladı. "Onu serbest bırakma şansımız var mı?"

Bakışlarını tekrar Blaise'e çevirerek onu süzdü. "Ona katılmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Ama onu görmek isterim. Eğer çok fazla sorun olmayacaksa."

Elini bıraktı ve iç çekti. "Pekâlâ." Parmaklarını şıklattı ve bir an sonra Emrys Penmerlin yanında belirdi.

Varian onu görünce ağzı açık kaldı. Arthur'un sarayında tanıdığı adam bu değildi. Kralına danışmanlık yapan olgun Merlin yerine, yirmili yaşlarının ortalarından daha yaşlı olmayan bir adamdı bu. Kısa, kahverengi saçları ve gri gözleri vardı. Koyu yeşil bir cüppe ve kahverengi deri pantolon giymiş olan adam, diğerlerini taramadan önce Nimue'ye dik dik baktı.

Varian'ın sert bakışlarıyla karşılaştığında ona alaycı bir sırıtişla karşılık verdi. "Geriye doğru yaşılanıyorum, hatırladın mı? Daha önce tanıştığım bir iblis dölünün hoş laneti."

"Bu bir lanet değil," dedi Nimue gülerek. "Benim durduğum yerden çok iyi sonuç verdi. Seni henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni bu. Yaşlandıkça gerçekten daha iyi olan tanıdığım tek adamsın... birden fazla yönden."

"Neden tavşanlar gibi düzüşüyorlar ki?" dedi Derrick nefesinin altından. Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz ağzının tamamı yok oldu.

Nimue ona ters ters baktı. "Bazı insanların konuşmasına izin

verilmemeli." "Nim," dedi Merlin sinirli bir ses tonuyla. "Zavallı

çocuğu düzelt."

"Neden yapayım ki? Beni kızdırdı. Bu şekilde beni daha fazla rahatsız edemez."

Merlin sinirli bir ses çıkardı. "Bu şekilde yemek yiyemeyeceğini biliyorsun ve en başta onu Varian'ın peşinden göndermek senin parlak fikrindi. O yüzden yüzünü onar."

Onun sözleriyle ve ifadesiyle alay etti. "Tam bir oyunbozansın. Minyonları sakatlamama izin vermiyor, fyrebaum'larınızı yeniden düzenlememe ya da başka eğlenceli bir şey yapmama izin vermiyor.

Kaltak, kaltak, kaltak. Yaşlı bir kadın olarak doğmalıydın."

Merlin ona hırlayarak, kendisini Blaise'den ayıran mesafeyi geçti. Adamotunu kucaklamadan önce yüz hatları anında yumuşayarak sevgi dolu bir ifadeye büründü. "Seni görmek güzel, Blaise."

Blaise geri çekilirken başını salladı. "Sen de öyle. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum."

Merlin Nimue'ye şeytani bir bakış fırlattı. "Şahsen ben cehennemde olduğumu düşünüyorum. Ama daha kötüsü de olabilirdi. En azından yetenekleri var, gerçekten yetenekleri var." Kaşlarını salladı.

Blaise yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Varian da o konuya girmek istemediğini belirtti. Blaise gibi o da Merlin'i bir baba figürü olarak görüyordu ve onun herhangi bir cinsel deneyim yaşadığı düşüncesi midesini bulandırıyor, özellikle de büyük teyzesi söz konusu olduğunda.

Nimue Merewyn'e kızgın bir bakış fırlattı. "Erkekler her zaman fetihleriyle övünmelidir. Benden bir ipucu al. Yattığın her erkeği öldür. En azından övünen dilini kes ki sana iftira atamasın."

Merlin onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Dilime değer verdiğini sanıyordum."

"Yeter!" Blaise kulaklarını kapatarak, "Yeter!" dedi. "Beni cidden iğrendiriyorsunuz." Varian'a bakarken yüzünü buruşturdu. "Keşke kör olmak yerine sağır olsaydım."

"Bir tek sen değilsin."

Nimue homurdandı. "Sen yarı Adoni'sin," dedi Varian'a. "Neden şikâyet ediyorsun?"

Merrick, "Pek çok şeyden şikayet ediyor," dedi. "Ve bu arada, Derrick'in dilsiz kalmasına oy veriyorum."

"Hmmm." Nimue parmaklarını şıklattı ve Derrick'in ağzına karşılık verdi. "Seni piç kurusu," diye hırladı kardeşine.

"Sanki ben olsaydım bunu söylemeyecektin."

Bu kez Merlin parmaklarını şıklattı ve ikisi ile Erik anında yok oldular. "Tam bir baş belası olabiliyorlar."

"Peki neden onları peşimizden gönderdin?" Varian sordu.

"Yerleşmeye başlayabilmen için seni buraya getireceklerdi." Bu

duymayı beklediği son şeydi. "Affedersiniz?"

Merlin onun ses tonundaki açık öfkeyi fark etmemiş gibiydi. "Size zaten yaşamanız için bir yer yarattık. Hepiniz burada rahat edeceksiniz. Özellikle de Merewyn. Erkekler bir kez olsun bir kadının bizim bölgemize girdiğini öğrendiklerinde oldukça heyecanlandılar. Onun için dua ediyorlardı.

Yüzyıllar boyunca Morgen'in biseksüel olması ve böylece buraya sürgüne göndereceği kadın sevgilileri olması için dua ettiler. Şimdi duaları kabul oldu."

Evet, doğru... Varian başını salladı. "Burada kalmayacağız." Merlin

kararlıydı. "Evet, kalacaksınız."

Varian kılıcının kabzasını kavradı ve Merlin'e doğru bakmaya başladı. "Burada kalmayacağız."

Merlin göğsüne sert bir darbe indirdi. Darbenin gücü onu geriye, ayaklarının dibine savurdu. Varian hiç düşünmeden karşılık vermeye çalıştı ama işe yaramadı. İçinde bir patlama yaratacak kadar büyü yoktu. Ve Merlin gibi bir adama karşı kılıç çekmek intihar demektir.

Merlin tekrar saldırmak için hamle yaptığında, Blaise aralarına girdi. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Merlin alay etti. "Bana karşı duracak kadar güçlü değilsin. Kenara çekil."

"Doğru, baba. Ben değilim. Ama ona tekrar saldırmak için beni geçmen gerekecek."

Merewyn bir adım öne çıktı. "Lütfen efendim. Artık saldırı yok. Varian'ın Avalon'a dönmek zorunda olduğunu anlamalısınız. Yeni Merlin'in Morgen'le savaşmak için ihtiyaç duyduğu bilgilere sahip. Ona gitmesi şart."

"Bu beni ilgilendirmez."

Onun bu umursamaz tavrı karşısında dehşete düşen Varian kendini ayağa kaldırdı. "Eskiden öyleydi."

"Evet, eskiden pek çok şey beni ilgilendirirdi," dedi Merlin, gözleri öfkeyle yanarak. "Ama zaman ve insanlar değişiyor. Nim ve ben burada pek çok varlık için bir sığınak yarattık. Yüzyıllar boyunca burayı Morgen'den ve onun zehirli kölelerinden uzak tuttuk. mürettebat buraya gelecek ve inşa ettiğimiz her şeyi

mahvedecek." Varian onun yersiz öfkesi karşısında

şaşkına döndü.

Nimue konuşmadan önce derin bir iç çekti. "Bunu saygıdeğer olmayan meslektaşımın biraz daha iyi açıklamama izin verin. Morgen hepimizi tekmeledi. Yüzyıllar önce, en iyi zamanlarımızda. Ne Emrys ne de ben o zamanki gibi değiliz. Hâlâ büyük bir gücümüz var ama hiçbirisi gençliğimizdeki gibi değil. Morgen hâlâ buzun içinde hapsedildiğimizi ve onun için bir tehdit olmadığımızı düşünüyor. Eğer büyüünün bozulduğunu öğrenirse, buraya gelip bizi alaşağı edecektir. Ve bu süreçte vadideki herkesi yok edecektir."

Blaise kaşlarını çattı. "Buraya gelemeyeceğini sanıyordum."

Merlin omuz silkti. "Bizim açımızdan biraz propaganda. Gerçek biraz farklı. Onu dışarıda tutmak için her şeyi yapsak da, o köprüyü geçmeye karar verirse onu gerçekten durduramayız. Mandrakları ve Adoni'lerin çoğunu kontrol edebiliyoruz ama hepsini kontrol edemeyiz. Açıklıktan bize saldırabilirler ve Sagremor köprüyü tutmakta iyi olsa da, o sadece bir hayalet. Morgen'in büyüü karşısında hiçbir değeri yok."

Nimue'nin yüz ifadesi yumuşadı. "Gördüğünüz gibi, burada kalmaktan başka seçeneğiniz yok."

Varian, gözlerinde aynı kararlılığı taşıyan Blaise'le hesapçı bir bakış alışverişinde bulundu. Burada kalmayacaklardı ama Merlin ve Nimue'nin kararlarını verdikleri ortadayken bunu daha fazla tartışmanın da bir anlamı yoktu.

"Peki nerede kalacağız?" diye sordu.

Merlin başını salladı. "Beni bu kadar aptal sanma. Bu ani teslimiyet. *Senin* güçlerin bağlı olsa da benimkiler değil. Karanlık çöktükten sonra seni buradan Avalon'a doğru sıvışırken yakalarsam pişman olursun."

Varian bu tehdit karşısında kaskatı kesildi. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi. Hiç kimse. "Beni kontrol edemezsin."

Göz açıp kapayıncaya kadar kendini bir çift kundağın içinde kilitli buldu. Ahşap yapı onu acı verici bir pozisyonda eğilmiş halde tutarken Varian küfrederek kurtulmaya çalıştı. Ama işe yaramadı.

Blaise bile onu patlatmaya çalıştı ama kendi çırpınışlarından daha etkili olmadı.

Merewyn'in yüzü büyücüyle yüzleşmek için harekete geçmeden önce kanla kızardı. "Bırakın onu. Şimdi!"

Merlin ona doğru küçümseyici bir sırıtış fırlattı. "Çiğneyebileceğinden fazlasını ısıyorsun kadın. Yerine dikkat et."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Nimue kollarını iki yana açarak sordu. "Bir kadının akli hangi yerde olmalı? Ha?"

Merlin başını belaya sokmayacak bir cevap ararken kekeleydi.

Merewyn Nimue'ye baktı. "Sana saygı duymayan biriyle bu vadide kilitli kalmak çok yazık, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Merewyn ona doğru eliyle işaret etti. "İşte bu yüzden Varian benim için çok özel. Annesi hepimiz için bir hakaret olsa da o hiçbir kadına saygısızlık etmez."

Nimue ona doğru baktı. "Haklısın. O her zaman saygılıydı." Sonra bakışlarını Merlin'e çevirirken gözlerinde öfke parladı. "Yeğenimi hapsetmeye nasıl cüret edersin?" Merlin'e öyle sert bir yumruk attı ki Merlin yuvarlandı. "Sen yerine bak."

Hisse senedi o kadar hızlı yok oldu ki Varian yere yığıldı. İkisi de sahip oldukları her şeyle birbirlerini patlatmaya başladı. Patlamalar her yere yayıldı. Ağaçlar paramparça oldu. Küçük yangınlar çıkardı. Yanında alev aldı.

Varian kardeşlerin Merlin ve Nimue hakkındaki gözlemlerine katılmak zorundaydı; bu ikisi çok fena kavgalara tutuşurlardı.

Onlar öfkeliyken dikkatlerini çekmek istemediğinden kendini sessizce yukarı itti ve Merewyn'in elini tuttu. Onu savaşı iki büyücüden uzaklaştırdı.

Blaise, Beau'nun kolunu tuttu ve onlarla birlikte sessizce geri çekildi.

Asla geri çekilecek türden biri olmayan Varian, bu durumda bir istisna yaptı. Şansları yaver giderse bundan kurtulabilirlerdi.

Ama sadece birkaç adım atmışlardı ki başka bir görünmez duvara çarptılar. Geri çekilmeye başladı ama bir başkasına çarptı.

"Bizi tuzağa düşürdüler," dedi Blaise nefesinin altından. "Lanet olsun." Varian'ın düşüncesi aynen böyleydi.

Nimue onlara yaklaşmadan önce Merlin'i bir heykele dönüştürdü. "Emrys'le kavga ediyor olmam onunla her zaman aynı fikirde olmadığımı anlamına gelmez. Bu konuda Emrys ve ben birlikteyiz. Kimse bu vadiden ayrılmayacak. Asla."

Varian duyduklarına inanamıyordu. "Bunun için masum insanları feda mı edeceksiniz?"

"*Ben* bunun için feda *edildim*. Emrys de öyle. Arthur'u ve babanı, diğerlerinin yanı sıra, Morgen'in tehlikeli olduğu konusunda uyarmaya çalıştık. Kimse dinlemedi. Hepsi deli olduğumuzu düşündü. Onlara yardım etmeye çalıştığımızda ise burada kapana kısıldık ve kurtarmaya çalıştığımız kişiler tarafından hakkımızda söylenenleri ve düşünülenleri aynen duyduk. Onlara karşı iyi niyetli hissetmiyorsam beni bağışlayın."

"Ama Morgen kâseyi alırsa-"

"Nasıl yapabilir? Bir kâse şövalyesi öldü, Aquila Penmerlin hariç herkes onun ipucunu kaybetti. Ve iki tanesi de burada, Morgen'in ulaşamayacağı bir yerde kapana kısıldı. Kâse'nin hiç olmadığı kadar güvende olduğunu söyleyebilirim."

Blaise onun sözlerini şaşkınlıkla dinledikten sonra duyduklarına inanamayan Varian'la kaşlarını çatı.

"Burada kâse şövalyeleri olduğunu nereden biliyorsun?" Blaise sordu.

"Benim iyi ejderham, Emrys Penmerlin'di ve ben de bir göl Sylph'i ile Damé Fortune'un kızıyım. İkimiz arasında bilmediğimiz hiçbir şey yok. Şu anda aklından geçen ve benim bir yalancı olduğumu düşündüğünü söyleyen düşünceye kadar. Merewyn'in yeniden çirkinleşmekten duyduğu korku ve Varian'ın kafama yönelttiği oldukça yüksek sesli zihinsel hakaretler." Beau'ya baktı. "Artık Merewyn'in annesi olduğuna inanan o zavallı kayadan bahsetmiyorum bile. Zavallı şey." Varian ile bakışlarını kilitledi. "Sen hepsi burada kapana kısıldı. Sonsuza kadar. Buna alışın."

Bir de bakmışlar ki, küçük bir kulübeye taşınmışlar.

Varian kapıya doğru koştu ama kapının kilitli olduğunu ve hiçbir şekilde açılmadığını gördü. Sanki bunu tahmin edemezmiş gibi. Yumruğunu kapıya vurarak diğerleriyle yüzleşmek için döndü.

"Pekala çocuklar... Bundan nasıl kurtulacağımıza dair bir fikriniz var mı?"

Blaise aşağı, Beau'ya baktı. "Kayayı kobaşı olarak mı kullanacağız?"

Merewyn Beau'yu kollarının arasına almadan önce nefesini tuttu ve onu korumaya aldı. "Bunu aklından bile geçirme."

Varian sade kulübenin etrafına bakarken onları görmezden geldi. Burada fazla yer yoktu. Ama en azından bir ateş ve onlar için bol miktarda yiyecek varmış gibi görünen bir dolap vardı. Büyücülerin onları gerçekten de sonsuza dek burada tutmak istedikleri belliydi.

Ve eğer büyüsünü geri alamazsa, pekâlâ başarabilirlerdi.

Bölüm 16

Bir sonraki hafta, hiçbir rahatlama olmadan küçük alanda volta ***attıkları için neredeyse dayanılmazdı...*** hiçbir çıkış yolu yoktu. Ne denerlerse denesinler, Merlin ve Nimue onları kulübelerine hapsedmişlerdi. Blaise ve Varian sınırlı güçlerini birleştirip kaçmak için her şeyi denemişlerdi.

Hiçbir şey işe yaramadı. Sonsuzluğun geri kalanını gerçekten burada geçireceklermiş gibi görünmeye başlamıştı.

Hayal kırıklığı içinde geçirdikleri günler boyunca Beau hızla bir dizi küçük kanatla tamamlanmış kısa bir gargoyle'a dönüştü. Yüzü genişti ve dişleri türünün diğer üyeleri kadar belirgin değildi. Yine de iyi görünümlü bir gargoyle'du ve Merewyn onu son derece sevimli buluyordu.

Hâlâ konuşmakta biraz zorlanıyordu ama kesin olan bir şey vardı ki, Merewyn'e onun kendisine olduğu kadar bağlıydı ve ikisi arasında bir bağ oluşmuştu.
kopmaz bir bağ.

Günler ağırlı bir yavaşlıkla geçip giderken, hapishanelerindeki tek ışık kaynağı hepsinin iyi geçiniyor olmasıydı. Geceleri, Varian Merewyn'i aramamak için kendisiyle savaşmak zorunda kalsa da, kendi odalarına çekiliyorlardı. Sadece ona sarılmak istiyordu... en azından bu kendine sürekli söylediği bir yalandı ama bunu denemekten bile daha iyisini biliyordu. Bir kere, ona sarılmak sadece iştahını daha da kabartacaktı ve diğer yandan, ihtiyacı olan son şey hayatına daha fazla karmaşa eklemektir.

Odaklanmak zorundaydı. Dışarıda hâlâ Kâse Şövalyelerini arayan bir hain vardı. Eğer hain Tarynce'ı bulduysa, bir başka masum adamı daha Morgen'a teslim etmesi an meselesiydi. Söz konusu hainin başka şekillerde de sayısız zarar verebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Varian, Merewyn'i Avalon'a götürmek zorundaydı, böylece Merewyn örneklerini teşhis edebilecek ve Varian da adamı olduğu yerde durdurabilecekti. Ama bunun için önce Merlin'in büyüsünü bozmaları gerekiyordu. Hiçbir büyücü bir başkasının büyüsüne müdahale edemese de, büyülenenlerin kendilerini özgür bırakmalarına izin veren bir boşluk her zaman vardı. Bunu aşmaları an meselesiydi.

Esaretlerinin sekizinci gününde, Varian kendini son derece hasta hissederek uyandı. O kadar hastaydı ki ayakta bile duramıyordu. Karyolasına uzandı, midesi çalkalanırken bir gece önce ne yediğini ve böyle bir sefaletle neden olduğunu merak ediyordu. Hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Ama soğuk algınlığı değildi. En azından ona öyle gelmiyordu.

Blaise kahvaltı hazırlarken ana odadaki diğerlerinin sesini duyabiliyordu. Hazır olduğunda Merewyn onu almaya geldi.

"Varian?"

Adam hemen cevap vermeyince, odayı geçip kapıyı açtı. ve gün ışığının içeri girmesine izin verdi. Acı içinde yırtılırken tısladı. Işık, sanki biri gözlerine hançer saplıyormuş gibi gözlerini acıtıyordu.

Varian ışıktan sanki yanıyormuş gibi geri çekilince Merewyn hemen ahşap panjurları kapattı. Onun için endişelenerek yatağın yanına gitti. "İyi misin, Varian?"

Tamamen battaniyesinin altına çekilmişti. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Soğuk algınlığı olduğunu düşünerek battaniyeyi geri çekti ve onu yatakta cenin pozisyonunda, yumruklarını gözlerine dayamış halde buldu. Tüm vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplıydı. Terlediği için saçları bile yüzünden geriye doğru kaymıştı.

Elini adamın alnına koyduğunda inanılmaz derecede sıcaktı. Alnından daha da sıcak olan bıyıklı yanağını avuçladı. Asla

hiç kimsede böyle bir ateş görmemişti.

Adam ona baktığında, kadın nefesini tuttu.

Cildinde grimsi bir renk vardı ve gözleri artık saf yeşil değildi. Garip turuncumsu kırmızı çizgiler onları gölgeliyordu. Çizgiler gözbebeğinden başlayıp iris boyunca göz aklarına doğru ilerliyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. Omzunun üzerinden Blaise'e seslenmek için döndü.

Hemen geldi. "Evet?" "Varian'ın

bir sorunu var."

Blaise ona bir kez baktı ve dehşet içinde geri çekildi. "Oh adamım."

"Ne?" Varian sordu.

"Büyü zehirlenmesi."

Varian lanetledi.

"Bu ne?" Merewyn sordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı.

"Büyüyü şişelemezsiniz. Onu ne zaman kısıtlarsanız, kaçmak için kötü bir yolu vardır. Durumuna bakarak Varian'ın büyüünün onu yiyerek dışarı çıkmaya çalıştığını söyleyebilirim."

Varian sıkılmış dişlerinin arasından, "Teşekkürler," dedi.

Blaise omuz silkerek bir şekilde hem sempatik hem de umursamaz görünmeyi başardı. "Daha iyi bir açıklaman var mı?"

Varian cevap vermedi.

Merewyn onun için çok üzülüyordu. Çok acı çektiğini inkâr etmek mümkün değildi. "Ne yapabiliriz?" diye sordu Blaise'e.

"O bileziği ondan çıkarmalıyız." "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Kaçırđıysanız diye söylüyorum, bütün hafta bunu anlamaya çalıştık."

Battaniyeyi tekrar üzerine çekmeye çalışırken kontrolsüzce titreyen Varian'a baktı. Ama o kadar kötü titriyordu ki bunu tam olarak başaramadı.

Merewyn hemen onun üstünü örttü. "Git Merlin ve Nimue ile konuş. Onlara neler olduğunu anlat ve bakalım ona yardım edebilecek bir şeyler bulabilecekler mi?"

Blaise onları yalnız bırakmadan önce başıyla onayladı.

Merewyn, Varian'ın sırtını ovabilmek için yatağın kenarına oturdu. Cildi o kadar sıcaktı ki battaniyenin altından dışarıya yayılıyordu. Ona zarar vermeden önce ateşini düşürmeleri gerekiyordu. Ama nasıl?

Kulübede hiç buz yoktu. Yardımcı olabilecek başka bir şey de yoktu.

Kalkıp bir tas ılık su ve bir bez almak için mutfağa gitti. Blaise'in odasında, babasına ve Nimue'ye seslenmeye çalıştığını duyabiliyordu. Ona cevap verecek gibi görünmüyorlardı.

Kadın kâseyi doldururken Beau ona doğru uçu ve kanatlarını etrafına dolamadan önce tezgâhın üzerine tünedi. Sadece üç buçuk metre boyundaydı ama şu anda yaptığı gibi tünediğinde çok daha küçük görünüyordu. "Yardım edebilir miyim leydim?"

Beau'ya şefkatli bir gülümseme verdi. "Hayır, tatlım. Varian'ın büyüünü serbest bırakmalıyız."

"Keşke sizin için bileziği ısırabilseydim leydim. Onu incittiği için annesine lanet olsun."

Merewyn daha fazla aynı fikirde olamazdı. Suyu kapattı.

"Tarlaya tekrar girmeyi deneyeyim mi?"

Onun cömertliği karşısında kalbi ısındı. Kanatlarını kazandığından beri Beau güç alanını aşmak için elinden geleni yapıyordu. "Teşekkür ederim ama hayır. Bir yerini kırmanı istemiyorum, özellikle de hayati bir şeyini."

Asık suratla başını salladı. "Bana ihtiyacınız olursa arayın leydim."

Nezaketi için ona teşekkür ederek kâseyi ve bezi Varian'a geri götürdü ve yatağın yanına koydu, ardından Varian'ın tamamen çıplak olduğunu görmek için battaniyeyi geri çekti. Onu görünce yanaklarına sıcaklık doldu. Vücudundaki her kas dalgalanıyor gibiydi ve onun kollarında nasıl hissettiğini hatırlamadan edemedi. O kasların ellerinin altında nasıl hissettirdiğini.

Vücudunun onun vücudunun derinliklerinde nasıl hissettiğini...

Ama şimdi böyle şeyler düşünecek zaman değildi. O hastaydı ve ateşi beynine zarar vermeden önce onunla ilgilenmesi gerekiyordu. Bezi sıktı ve adam zorla titrerken onu yıkamaya başladı.

Onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Battaniyeye

ihtiyacım var." "Hayır, Varian. Vücudunu

soğutmamız gerek." "Donuyorum."

Adamın sözleri kadının yüreğini burktu. "Biliyorum." Onu geri itti ve dişleri takırdamaya başladığında kendini çok kötü hissetti. Bakışları bileziğe kaydı ve içinden bir öfke dalgası geçti. Zalimliği için annesine lanet olsun.

Varian, kız ona her dokunduğunda tısladı ve hırladı. Su ve bez ılık olmasına rağmen, bezi Varian'ın vücuduna yerleştirdiği anda, o kadar ısındı ki gerçekten de buharlaştı. Onun için korkarak göğsüne biraz su dökmeye çalıştı. Kelimenin tam anlamıyla kaynadı ve buharlaştı.

Bundan sonra artık bezi sıkma zahmetine katlanmadı. Ve Varian hâlâ battaniyeyle örtünmeye çalışırken ona karşı mücadele ediyordu.

Sıcak.

Kadın bezi adamın göğsünün üzerinde gezdirirken, adamın titremeleri daha da kötüleşerek kasılmalara dönüştü. Bir an sonra yatak yerden iki santim havalandı.

Dehşete kapılan kadın, odadaki eşyalar çarpmaya ve yer değiştirmeye başlayınca geri çekildi.

Yatak yere çarparak sarsıldı. Panjurlar yüksek sesle çarptı. açılmış ve menteşeleri kırılmıştı. Kasesi yerden kaldırıldı ve duvara çarparak paramparça oldu. Cam pencereler patladı. yataktan kaldırılmıştı. Bir saniye sonra da yere fırlatıldı.

Etrafında bir şeyler uçuşurken Merewyn başını örttü. Beau ya da Blaise'e seslenmeye çalıştı ama cevap vermediler. Tam daha kötüsü olamaz diye düşünürken, Varian'ın ağzından ve burnundan bolca kan gelmeye başladı.

Her şey parçalandıkça ve uçtukça daha çok kanıyordu.

Ona ulaşmaya çalıştı ama görünmeyen bir güç onu yere yapıştırdı. "Varian!"

Onu Blaise ya da Beau'dan daha fazla duyuyor gibi görünmüyordu. Odanın içinde bir kasırga dönerken yüksek sesli, doğaüstü bir uluma başladı. Hortum onu kaldırmaya çalışırken yere yapıştı. Saçları acı içinde tenine çarpıyordu.

Bedensiz kahkahalar odayı doldurdu.

Merewyn gözlerini kapadı ve düşüncelerini Varian ya da Blaise'e yönlendirmeye çalıştı.

Her şey aniden durmadan önce kaosun ne kadar sürdüğünden emin değildi. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Pencereler normale döndü. Yatak sakinleşti ve üzerine baskı yapan ağırlık kayboldu.

Saldırının vahşetinin tek kanıtı kırılan çanak çömleklerdi.

Yeniden başlayacağından korkarak yatağa geri döndüğünde Varian'ı baygın ve nefes almakta zorlanır halde buldu. Cildi korkunç derecede solgundu.

Bu sırada ağzından ve burnundan kan gelmeye devam ediyordu. "Blaise!" Merewyn kanı durdurmaya yardımcı olacak bezi alırken bağırdı.

Mandrake kapıyı açtı ve onu ve Varian'ı kanlar içinde görünce kaşlarını çattı. Odayı iki adımda geçti "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Kasıldı ve oda patladı. Şimdi bilinci yerinde değil."

Blaise onu uyandırmaya çalıştı ama faydası olmadı. Varian'ın ellerini geri çekti. göz kapaklarını açtığında gözlerinin artık burnundan akan kan kadar kırmızı olduğunu gördü. Blaise küfrederek, nabzını kontrol etmek için elini Varian'ın boynuna götürdü. "Sadece bilinci kapalı değil. Komada."

Bu onun başına geliyor olamazdı... "Ne yapacağız?"

Blaise'in gözleri sempati doluydu. "Bilmiyorum. Yetkililerin cevap vermesini sağlayamıyorum."

"Ne?" diye sordu inanamayarak.

"Merlin ve Nimue beni görmezden

geliyorlar."

Kalbi paramparça olurken Varian'a baktı ve keder onu ele geçirdi. O ölecek miydi?

Ama içindeki yangını alevlendiren şey, kimsenin umurunda değilmiş gibi görünmesiydi. Teyzesinin bile. Kendi eti ve kanı... Avalon Lordlarını korumak için yaptığı onca şeyden ve çektiği onca acıdan sonra, kaderi bu mu olacaktı?

Ve bu düşünceler içinden geçtikçe öfkesi de artıyordu.

Bu yanılttı. Çok yanılttı. Onlara ihtiyacı varken ona sırtlarını dönmeye nasıl cüret ederler?

"Merlin!" diye bağırdı. "Cevap ver bana!"

Onu şaşırtarak, adam yaptı. Sesi odanın içinde yankılandı. "Ne istediğini biliyorum ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Tek bir büyücü

bir başkasının büyüü."

Merewyn mutlak bir tiksintiyle ses çıkardı. "O zaman ölecek mi?"

"Hayatı Damé Fortune'un ellerinde."

Hepsinin kaderini kontrol eden kadim varlıktan bahsedilince içi sızladı. Uzun boylu ve yakışıklı olan bu varlık, sadece başkalarına eziyet etmekten zevk alan, kaprisli ve şeytani bir yaratıktı. Onu Camelot'ta birkaç kez gördüğünde, merhamet dileyenlerin yakarılarına kayıtsız kalmıştı.

Kendi yalvarışlarına kayıtsız kalmıştı. Ancak, Varian'a yardım etme şansı için ona tekrar yalvarmaya hazırды. Her şey onun böyle acı çektiğini görmekten daha iyiydi.

"O zaman onu çağırabilir miyim?"

Merlin güldü. "Deneyebilirsin ama seni temin ederim ki buraya gelmeyecek. Asla gelmedi ve gelmeyecek. Bu diyarda onun için hiçbir şey yok."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, bunun için hepsini boğmak istedi. Nasıl bu kadar soğuk olabilirlerdi?

Başını kaldırıp Blaise'e baktı. "Varian bir büyücünün bir başkasının büyüünü hafifletebileceğini söyledi. Bunu hafifletmenin bir yolu var mı?"

Yüz ifadesi üzgün ve sıkıntılıydı. "Eğer varsa bile, bilmiyorum. Bu bir güç kısıtlama büyüü olduğu için, hafifletilmesi onu öldürebilir."

Adamın sözleri onu hasta etti. "Yani bunu kaldırabilecek tek kişi annesi ya da Damé Fortune mu?"

"Evet."

Merewyn bunun ironisine ve adaletsizliğine küfretmek istedi. Öfkesi kabarırken elini Varian'ın nemli saçlarında gezdirdi. Ateşinden yayılan ısı öyle bir hal almıştı ki, onu nasıl olup da çoktan öldürmediğinden bile emin değildi.

Bakışları babasının omzuna kazınmış sembolünün izine takıldığında, kararlılığı paramparça oldu.

Onun ölmesine ya da acı çekmesine izin veremezdi. Ne söz vermek zorunda kalırsa kalsın ya da kiminle pazarlık yapmak zorunda kalırsa kalsın, onu bu durumdan kurtaracaktı.

Bölüm 17

Merewyn ihtiyaçlarını karşılamak için ***izin istediğinde Blaise Varian'ın yanında kaldı.*** Dürüst olmak gerekirse, o da bu durumdan en az Merewyn kadar rahatsızdı.

Zavallı piç kurusu. Varian önce Narishka ve Lancelot, sonra Morgen ve Aquila Penmerlin arasında kalmıştı, şimdi de bu.

Varian baygın olsa da, Blaise onun acı çektiğini biliyordu. Blaise'in güçleri yalnızca bir kez, çocukken kısıtlanmıştı. Emrys Penmerlin bunu, kimsenin ona bağlama büyüsü yapmadığından emin olmanın neden bu kadar önemli olduğunu göstermek için yapmıştı.

Bu hiç unutmadığı bir dersti.

Blaise'in güçleri Varian'ınkilere kıyasla önemsizdi, bu da Blaise'in deneyiminin nispeten çok hafif olduğu anlamına geliyordu. Ne zaman Varian kadar güçlü birinin bağlanmış olması dayanılmaz bir şey olmalı. Ne kadar çok güç saklanırsa, o kadar çok acı çekilirdi. Ve Varian gibi biri için bu durum onu kolayca kalıcı hasara uğratabilirdi.

Yapabilecekleri bir şey olmadığı için Blaise bu bilgiyi Merewyn'den saklamıştı. Varian'ın böyle bir iki gün daha geçirebileceğini düşündü. Ondan sonra Varian büyük olasılıkla asla iyileşemeyecekti. O bir sonsuza dek bitkisel hayatta kalacaktı. Belki de Narishka'nın niyeti en başından beri buydu. Muhtemelen Varian'ın bir zombiye dönüşmemek için onunla her türlü pazarlığı yapacağını düşünmüştü.

Bu sadece kendi oğlu hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyordu.

Ama en kötüsü, komadaki bir zombi olarak büyüünün başka biri tarafından yönlendirilip kullanılabilmesiydi. Kendisi yönetse bu kadar güçlü olmazdı. Yine de annesi gibi biri bunu kendi güçlerini arttırmak için kullanabilirdi. Narishka'nın durduğu yerden bakıldığında her iki seçenek de muhtemelen onun için bir kazançtı. Ya oğlunu kendi tarafına çekecek ya da onun büyüünün bir kısmını kendi amaçları için kullanacaktı.

Ve Blaise aptalca bir şekilde kendi annesinin duygusuz olduğunu düşünmüştü. En büyük suçu albinizmi yüzünden onu terk etmek olmuştu. Onu öldürmeye hiç çalışmamıştı. Hem de çok.

Blaise yorgun bir nefes verdi. "Beni duyabildiğini biliyorum V. Büyüyü zamanında bozmadığımız için üzgünüm." İkisi daha dün Varian'ın büyüünün isyan etmesi durumunda neler olacağını konuşmuşlardı. Varian bunun olacağını biliyor olmalıydı. "Merak etme. Ben sözümü tutacağım. Merewyn'e hiçbir zarar gelmeyecek. Onu senin için koruyacağım."

Beklendiği gibi, yanıt gelmedi.

Orada otururken Varian'ın bununla savaştığını hissedebiliyordu. Kendi güçlerine karşı dalgalandığını hissedebiliyordu.

Umutsuz olduğunu da biliyordu. Varian bile o kadar güçlü değildi. Şimdiye kadar adamı daha yakından tanımak için zaman ayırmış olmayı ne kadar isterdi. Diğer pek çokları gibi o da Varian'ın kendisini kendinden uzaklaştırmasına izin vermiş ve yalnızlığı arkadaşlığa tercih eden büyücüyü pek düşünmemişti.

Blaise'in son birkaç gün içinde bulduğu şey, değer vermeyi öğrendiği bir arkadaştı. Varian duFey cehennemden doğmuş olabilirdi ama başka bir şeye dönüşmüştü. Ve adam bu tür saçmalıkları hak etmiyordu.

Blaise arkasında birinin olduğunu hissetti. Başını çevirdiğinde, Beau'nun kapı aralığında gezindiğini gördü.

"Beau efendiye su getirdi."

Blaise kâseyle birlikte ilerlerken küçük çirkin yaratığa gülümsedi. Sarsıcı yürüyüşü yüzünden çoğu döküldü ama yine de dokunaklı bir manzaraydı. "Teşekkürler Beau. Eminim Varian bunu takdir ediyordur."

Gargoyle kâseyi yatağın yanına bıraktı. Blaise'e dönmeden önce Varian'a kederli bir bakış attı. "Leydim ağlıyor ve bu Beau'yu da üzüyor. Efendi ona ağlamamasını söyleyemez mi?"

Kolay olmasını ne kadar isterdi. "Hayır, Beau, yapamaz. O hasta."

Bu onu daha iyi hissettirmiş gibiydi. "O zaman Beau onu iyileştirecek."

"Korkarım yapamazsın."

Ama o caydırılmazdı. "Evet Beau yapabilir. Gargoyle tükürüğü iyileştiricidir."

"Evet ama bunun için değil. Eğer Varian çirkin yaratık tükürüğü gibi bir şeyle iyileştirilebiliyorsa, ben de onu güçlerimle iyileştirebilirdim."

"Ah." Taştan yapılmış olmasına rağmen, Beau'nun üzerine koyu bir hüznün çöktüğünde, Beau sönmüş gibi görünüyordu. "Hanımım efendiyi çok sever. Her gece yatağa girdiğinde dualarını fısıldar ve her zaman onun için dua eder. Ona göz kulak olacak ve bakacak birine ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ona kalkması gerektiğini söyle. Yoksa hanımım hep ağlayacak."

"Keşke yapabilsem Beau, ama bu o kadar kolay

değil." "Neden kolay değil? Beau anlamıyor."

"Öyle değil işte. Kanatların olmadan önce uçmaya çalışman gibi."

Beau başını sallayarak bir bezi suya daldırdı ama elleri o kadar büyüktü ki geri alamadı. Blaise bezi almak için bir adım öne çıktı. Bezi sıktı, sonra Varian'ın alnına koydu.

Bu çirkin yaratığı memnun etmiş benziyordu. "Efendi şimdi daha iyi olacak. Su onu onaracak ve ayağa kalkacak, böylece leydim ağlamayacak artık."

Blaise irkin adamın saflığına sahip olmayı ne kadar isterdi. Ama o daha iyisini biliyordu.

Varian büyük olasılıkla önümüzdeki günlerde ölecekti ve onun için yapılabilecek başka bir şey yoktu.

Merewyn duyguları çalkalanırken odasının zemininde diz çöktü. İş bitmişti. Varian muhtemelen bundan sonra ondan nefret edecekti ama en azından onun hayatını kurtarmıştı.

Ne pahasına?

"Önemli değil," diye fısıldadı. Çünkü gerçeğı biliyordu.

Onu seviyordu. Başka biri onu kendi haline bırakacakken onu kucağına alıp birlikte koştuğı andan itibaren onun olmuştu.

Tek umudu, az önce yaptığı pazarlık için bir gün onu affedebilmesiydi. Ayağı kalktı, ciddiyetle odasından çıktı ve Beau ve Blaise ona göz kulak olurken o baygın bir şekilde yatıyordu.

Beau arkalarından odaya girerken, "Hanımefendi," diye fısıldadı. Varian'ın alnındaki bezi işaret etti. "Beau efendiyi sizin için daha iyi hale getirdi."

Gargoyle'un nezaketi karşısında gözleri yaşardı. "Teşekkür ederim, Beau."

Varian'ın karyolasına doğru ilerlerken Blaise'e bakmadı. Yaptıklarından pişman olup onları değiştirmeye çalışacağından korktuğı için buna cesaret edemedi.

Ama bu... bu herkesin iyiliğı içindi.

Blaise'e tek kelime etmeden Varian'ın bileğine uzandı. "Ne yapıyorsun?"

Merewyn cevap veremedi. Bunun yerine bileziğı elinden geldiğince sertçe çekti. "*Lyra daludité*," diye fısıldadı, fey sözcüklerini defalarca tekrarlayarak. *Özgürlük sadece bir yanılsamadır...*

Sıcaklığın vücudunu kapladığını hissetti. Ellerine doğru yükselirken lav gibi içinden yayıldı. Ve tam ellerinin patlayacağından emin olduğu anda bilezik paramparça oldu. Kıvılcımlar havaya uçtu ve güçlü bir şey onu geriye savurdu.

Blaise küfrederken Beau ona doğru koştu. Merewyn doğrulup gözleri yavaşça açılan Varian'ı izledi.

İçinden sevinç fışkırdı. Başardı.

Varian başı dönerken birkaç kalp atışı boyunca hareket edemedi. Her şeyin tamamen farkındaydı, ama bundan daha fazlası, kendi güçlerini yeniden kazandı. Her molekülü yayarak içinden geçtiler. Vücudunda şimşek çakıyormuş gibi hissetti.

Bileziği aradı ama yerinde olmadığını gördü. Nasıl?

Varian Blaise'e baktığında onun şaşkınlıkla Merewyn'e baktığını gördü. Blaise'in görüş alanını takip ederek Merewyn'i yerde, ağzının kenarında küçük bir gülümsemeyle buldu.

"Ne oldu?" Varian sordu.

Blaise başını salladı. "Biliyorsam ne olayım." Merewyn'in cevap vermesini bekledi.

O yapmadı. Onun yerine, sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı ama ses çıkmadı. Boğazını sıvazladı, sonra da "Konuşamıyorum" diye mırıldandı.

Varian kendini karyoladan yukarı iterken kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ne?" Blaise'in yüzündeki "oh olsun" ifadesini kaçırmadı.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu adamotuna.

"Bir ipucu yok. Ama ikinizin konuşması gerektiğine dair bir his var içimde." Ve Varian daha gözünü kırpamadan, Blaise hemen arkasında Beau'yla birlikte odadan çıktı.

Merewyn'in bakışlarındaki neşeyi lekeleyen korkuyu gördüğünde içinden bir korku geçti. Çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelerek karyoladan ayrıldı ve onun yanında yere diz çöktü.

"Ne yaptın sen?"

Dudaklarına dokunmak için nazik bir elini uzatırken gözlerinden yaşlar süzüldü. Bakışları kulağının yanındaki yara izine düşmeden önce onları parmakladı.

Parmaklarını saçlarına götürdü ve eli saçlarına gömülene kadar parmaklarını gezdirdi.

"Merewyn?"

Ona şefkatli bir öpücükle karşılık verdi.

Varian onun tadı ve vücuduna dolan beklenmedik sıcaklık karşısında inledi. Her parçası onu istiyordu ama burada neler olup bittiğini anlayana kadar buna cesaret edemedi.

İsteksizce geri çekildi. Onun düşüncelerini okumak için güçlerini kullanmaya çalıştı ama bir şey onu engelledi. O böyle bir yeteneğe sahip olamazdı...

İçinden bir ihanet titremesi geçti. Pazarlık yapabileceği tek bir kişi vardı.

Annesi.

"Ona ne söz verdin?"

Onun sorusuna yanıt olarak başını salladı.

"Merewyn!"

Merewyn ona ne yaptığını söylemek istiyordu ama bunu yaparsa büyü bir şartla geri dönecekti. Bu sefer sadece güçlerini kısıtlamakla kalmayacaktı...

Bu onu öldürebilir.

Bundan korktuğu için başını eğdi ve elini saçlarına gömerken çenesinin altına sıkıştırdı. Tek istediği onun gücünü hissetmekti. Onun rahatlığı. Buna nefes almaktan daha çok ihtiyacı vardı.

Gözlerini kapatarak onun kalp atışlarını dinledi. Daha önce hiç bu kadar iyi bir ses duymamıştı. Vücudu normal sıcaklığına geri dönmüştü.

Varian onun titrediğini hissedince kollarını ona doladı. O ne yapmıştı? Kızmak istiyordu ama bunu nasıl yapabilirdi? Her ne pazarlıksa onun hayatı ve güçleri için yapmıştı. Sadece tam bir ahmak onu böyle bir şey için kınayabilirdi.

"Her şey yoluna girecek Merewyn," diye fısıldadı Merewyn'in saçlarına doğru, kollarını ona sımsıkı sararken.

Kadın geri çekilerek adama baktı ve adam ona nazik bir gülümseme sundu. "Kızgın mısın?" diye mırıldandı.

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve hissettiği samimiyetin ortaya çıkmasını umdu. "Hayır."

Merewyn rahatlayarak bağırmak istedi. Yaptıkları yüzünden ondan nefret edeceğinden çok korkmuştu. Oysa tek istediği ona daha yakın olmaktı. Dudaklarını kendi dudaklarına çekti, böylece ağzının sıcaklığını tadabilecekti. Ellerini sırtının çıplak derisinde gezdirdi ve onun hissinden zevk aldı.

Hırslayarak onu kendine doğru çekti ve dudaklarını ısırıp dişledi. Merewyn onun bu hevesi karşısında sessiz bir kahkaha attı. Ama gerçek şu ki, onu en az onun kendisini istediği kadar çok istiyordu.

Adamın elini kalçasında gezdirebilmek için eteğinin kenarını kaldırdığını hissetti. Tüm vücudu tatlı bir beklentiyle ısındı. Ama adam ona dokunamadan odanın kapısı çarparak açıldı.

Merewyn soluk soluğa geri çekildiğinde Merlin ve Nimue'nin orada durduğunu gördü. Onu serbest bırakan Varian'ın vücudunda anında siyah bir zırh belirdi.

"Ne yaptın sen?" Merlin gözleri kıpkırmızı olmuş bir halde sordu.

Varian, Merlin öfkelerini açıklayana kadar cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. "Ne?"

"Morgen'in hendeği geçip vadiye doğru ilerleyen bir ordusu var."

"Ne?"

Merlin'in öfkesine, öne çıkan Nimue'nin öfkesi eşlik etti. "Onu duyduunuz. Biri bize ihanet etti."

Merewyn'in kaskatı kesildiğini hissetti ve birdenbire hayatı karşılığında neyi takas ettiğini anladı. Merewyn'i arkasında, gerçeği öğrendikleri takdirde onu öldürecek olan ikiliden uzak tutarken rahatlatıcı bir elini onun üzerine koydu.

Varian, "Onunla ben ilgileneneğim,"

dedi. "Nasıl?"

"Beni istiyor, unuttun mu? Ben halledeneğim."

Merlin ona karşı dudaklarını büktü. "Öyle olsa iyi olur." İkisi hemen ortadan kayboldu.

Varian ayağa kalktı ve Merewyn'in ayağa kalkmasına yardım etmek için döndü. "Kadın, ne yaptın sen?"

Gözlerinde öfke parlıyordu.

"Her şey yolunda," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı. Onu odadan çıkarıp Blaise ve Beau'nun beklediği yere götürdü. "Üçünüzü de Avalon."

Blaise bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Peki ya

sen?" "Yapmam gereken bir şey var."

Merewyn onun kolunu tuttu ve başını hayır anlamında salladı.

Elini kendi eliyle kapattı. "Yapmak zorundayım. Merlin ne yaptığını öğrenirse seni öldürür ve Morgen ya da annemin seni tekrar yakalaması riskini göze alamam." Onu nazikçe Blaise'e doğru itti. "Onu Merlin'e götür ve olabildiğince çabuk geleceğimi söyle."

"Peki ya geri dönemezsen?" "Geri döneceğim."

Blaise'in bakışlarındaki şüpheciliği inkâr etmek mümkün değildi. Ama Varian'ın buna ayıracak zamanı yoktu. Başka kimse itiraz edemedi, hepsini bir sonraki aleme.

Ve sonra güçlerinin içinden aktığını hissederek güldü. Oh, evet. Ona iyi geliyordu. Bir Merlin olmak güzeldi.

Şimdi ödemesi gereken bir borcu vardı.

Başını arkaya yaslayarak kollarını uzattı ve etrafındaki elementleri yönlendirmek için derin bir nefes aldı. Elemental güç içinden sıcak şarap gibi aktı.

"Onunla tek başına yüzleşemezsin."

Derin, ağır aksanlı sesle irkildi. Kılıcının kabzasına uzanırken, kahverengi deri giymiş, zayıf bir adamla karşılaştı. başının üzerinde aşağı doğru çekilmiş bir örtü vardı. Bacaklarını iki yana açmış ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Ok sadağı ve sırtında çapraz duran oyma uzun yayı ile bir okçu gibi giyinmişti. Sol omzuna da ince, siyah deriden bir baldır takmıştı ve bu baldırın üzerinde sade bir asker kılıcı vardı.

Varian'ın yabancının yüzünde görebildiği tek şey kahverengi keçi sakalı ve yontulmuş yanaklarının bir kısmıydı. Adamın yüz hatları ya da yaşı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ondaki bir şey çok eski görünüyordu. Bilge.

Müthiş.

Bu da onun büyük olasılıkla düşman olduğu anlamına geliyordu. "Sen de kimsin be?"

"Benim adım Faran."

Varian, Eski İngilizce'de gezgin anlamına gelen bu isme kaşlarını çatdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ondan derin bir kahkaha yükseldi. "Emrys'ten saklanıyorum. Beni burada, kendi bölgesinde bulsa çok sinirlenirdi."

Yabancıнын sesindeki bir şey ürkütücü derecede tanıdık gelince Varian bakışlarını kıstı. "Seni tanıyor muyum?"

"Şüpheli. Çoğu gün kendimi bile tanımıyorum."

Ne tuhaf bir birey. Ama bu ne burada ne de oradaydı. "Bak, ben-"

"Benim gibilerle uğraşacak zamanın var. Biliyorum. İntihar etmek üzeresin. Tanrı korusun, buna müdahale etmeliyim, ha?"

Varian adamın sesindeki şakacı tını karşısında kaşlarını çatdı. "Sen de

kimsin?" "Ben de senin gibi Morgen'in kışındaki bir başka

hemoroidim. Ve eğer sen onu kızdıracaksa, o zaman sanırım ben de sizinle aynı safta yer almalıyım."

Varian bu adama güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi ama hayata bakış açısı garip bir şekilde hoşuna gitmişti. "Bana neden yardım ediyorsun?"

"Çünkü buna ihtiyacın var. Bir şampiyonun bile zaman zaman kendisine yardım edecek birine ihtiyacı olur. Bana güvenin. Hayatımda öğrenmek zorunda kaldığım en zor ders buydu."

Yine garip bir aşinalık hissine kapıldı. Örtünün altından bakmaya çalıştı ama adam geri çekildi ve başını eğdi. "Onları durdurmak için hızlı hareket etmeliyiz. Şu anda Morgen, Nimue ve Merlin'in hayatta olduğunu bilmiyor ama elçisi Sagremor'u geçmeyi başarırса öğrenecek."

"Nasıl bilmez?"

"Güzel soru. Keşke buna bir cevabım olsaydı. Muhbirinin o kısmı neden sakladığını bilmiyorum. Belki iki tarafa da oynamak için, belki de muhbir Merlin'e bir şey borçlu olduğunu hissetti."

Faran'ın anlattıkları karşısında tüyleri diken diken oldu. Acaba Muhbirin bir kadın olduğunu biliyor muydu yoksa adam cevabı bilip bilmediğini görmek için onu test mi ediyordu? "Muhbirin kim olduğunu biliyor musun?"

"Asıl soru, Varian, sen tanıyor musun?"

"Beni nereden tanıyorsun?"

Hafif bir kahkaha attı. "Morgen'in tüm arkadaşlarını tanımaya özen gösteriyorum. Hemoroidi adıyla. Pazar geceleri kötü TV tekrarlarını izlemek yerine yapacak bir şeyim oluyor."

Varian kaşlarını çattı. "Düzgün bir soruya cevap vermeyeceksin, değil mi?"

"İkinci ders, düz soru diye bir şey yoktur, tıpkı basit cevap diye bir şey olmadığı gibi. Yüzeyde ne kadar basit görünürse, altta o kadar karmaşıktır. Şimdi geri dönecek miyiz? yoksa onlar gelip kapıyı çalana kadar burada durup felsefe mi yapalım?"

"Gidip onları geri çevirelim." Kapıya doğru işaret etti. "Önden

buyurun." Faran güldü. "İyi adam. Arkanda kimseye güvenme."

"Ders üç mü?"

"Hayır, ana rahminden o zaten yerindeyken çıktım." "Ve yine

de bana güveniyor musun?"

Faran'ın cevabı parlak bir ışık gibi geldi. Bir an kulübenin içindeydiler ve bir an sonra Sagremor'un birkaç gün önce Varian'la yüzleştiği köprüdeydiler.

Varian, Faran'ın arkasında olmadığını fark etti. Onun yanındaydı. Başını sallayarak kılıcını çekti. "Ne kadar..."

Adoni'nin küçük grubu ormanı yarmadan önce sorusunu bile bitirememişti.

Varian küfretti. "Sagremor nerede?"

"Köprüye dokunana kadar kendini gösteremez. Ayrıca, elimizden gelse onu burada istemeyiz. Onun sisi bizi sadece hedeflerimizden uzaklaştırır."

İyi bir noktaya değindin.

Adoni kelimenin tam anlamıyla ikiye ayrıldı. Parlak bir ışık patlamasıyla dört adam önce sekiz, sonra on altı, sonra da otuz iki kişi oldu. Bu Morgen'in bir büyüsünden gelen iyi bir numaraydı ve Camlann'daki Yuvarlak Masa şövalyelerine karşı kendi avantajına kullanmıştı.

İşler çirkinleşecekti.

Faran uzun yayını sırtından çıkardı ve iki okunu yerine yerleştirdi. "Hâlâ bağlı olduğunu düşünecekler, bu yüzden küçük bir avantajımız var."

"'Hafif' anahtar kelime, değil mi?"

Faran güldü.

"Hareketi kaçırdık mı?"

Varian, Merrick, Derrick ve Erik'i görmek için etrafına bakındı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Merlin, istilaya uğramamız ihtimaline karşı herkesin hazır olması için bir çağrı gönderdi.
Hattı korumak için burada olacağınızı

düşündük." "Başka gelen var mı?"

Faran sordu.

Derrick başını salladı. "Merlin Varian'ın kazanacağına güveniyor; aksi takdirde Merlin onu havaya uçuracak."

"Parçalara ayrıldı," diye ekledi Merrick.

"Oh ne güzel." Varian alaycılığının her zerresini sesinde bıraktı.

"Varian duFey!" diye bağırdı siyah saçlı bir Adoni. "Bize teslim ol, kimse zarar görmeyecek."

Varian homurdandı. "Bu eylemden zarar göreceğimi

söyleyebilirim." "Ama yoldaşların serbest kalacak."

"Canları cehenneme. Eğer sizin çürümüş kışlarınızı yenemezlerse,

ölmeyi hak ederler." "Hey!" Merrick tersledi. "Buna içerliyorum."

Derrick kılıcını çekti. "Evet, ama bu doğru."

Varian, Derrick'in hareketleri karşısında kaşlarını çatı. "Senin bir savaşçı değil de aşık olduğunu sanıyordum."

"Evet, bazen aşk ya da bu durumda hayat için savaşmanız gerekir. Bu köprüden geçtiklerinde benden geriye kimseyi baştan çıkaracak kadar bir şey kalmayacak."

Haklıydı.

Varian, Adoni'nin kılıçlarını çekip saldırıya geçmesini izlerken büyüsünü çağırdı.

Faran oklarını fırlattı. Adoni gibi, oklar da yaydan ayrılır ayrılmaz parçalara ayrıldı ve Adoni'nin yedisini yere seren bir düzine ok oluşturdu. Beş tanesi eriyerek gerçek olmadıklarını kanıtlarken, ikisi yere çarptı ve acı içinde yuvarlandı. Erik zaferle uludu.

Faran daha fazla ok için uzanırken Varian bir patlama gönderdi. Ne yazık ki bu patlama Morgen'in büyüsü karşısında etkisiz kaldı.

Faran daha fazla ok fırlattı. Adoni'ye saplandılar ama isabet almayanlar sadece daha fazla saldırgana bölündü.

Varian küfretti.

Faran daha fazla ok fırlatırken, "Köprüyü yakmamız gerekecek," dedi.

Varian tamamen şaşkına dönmüştü. "Ne?"

Faran yayı indirdi ve Varian Faran'ın yüzünü göremese de adamın ona delici bir bakış attığını anlayabildi. "Burada yapılan son savaşı Morgen kazandı. Tarihin tekrerrür etmesini engelleyelim. Onu yerle bir edelim."

"Peki ya Sagremor?"

"Bu onun ruhunu özgürleştirecek. Onun için en iyisi bu."

Merrick kaşlarını çatı. "Peki ya orman? Kimse vadiye geçemeyecek. Morgen aşıklarını sürgün ettiğinde, Sylph'lerle birlikte kapana kısılacaklar."

Faran orada hiç merhamet göstermedi. "Şeytanla yattığında, cehennemde acı çekmeyi beklemelisin."

"Cehennemdeki o insanlardan biri olarak buna içerliyorum."

"Sonra görüşürüz," diye tersledi Faran. "Şu anda istila edilmek üzereyiz." Daha fazla ok attı, sonra da Adoni'ye doğru koşmaya başladı.

Merrick'in bakışları Varian'ı delip geçti. "Onu gerçekten yakmayacaksın, değil mi?"

"Merlin ve diğerlerini korumak zorundayız. Siz arka tarafa geçin, ben ön taraftan halledeceğim." Varian gitmek için döndü ve bunu yaptığı anda içinden kötü bir his geçti.

İki saniye sonra, buna neyin sebep olduğunu biliyordu.

Merrick kılıcını kaldırdı ve saldırdı. Kılıcın açısını öyle ayarladı ki Varian'ın zırhının altından yukarı kaydı.

Varian kılıç darbesi sırtını yararken tısladı. Kulakları uğuldarken, Erik'in kardeşine tezahürat yaptığını duyabiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Derrick talep etti.

Merrick bıçağı büktü ve Varian'ın vücudunun daha da derinlerine sapladı. "Morgen'in gözüne tekrar giriyoruz. Tek yapmamız gereken onu ona teslim etmek, o da Erik'e bedenini geri verecek ve biz de özgür kalabileceğiz."

Varian seslenmek ve zaten meşgul olan Faran'ı uyarmak istedi. ama yara akciğerini çökertmişti. Kendi kanını tadarken tek yapabildiği kısa ve keskin bir nefes almaktı. Güvenmek için çok fazla arkasındaki herkes..

"Morgen!" Merrick seslendi. "Biz-" Derrick'in ona sertçe vurmasıyla sözleri kesildi.

Merrick'in düşüşü kılıcı vücudundan çıkardığında Varian öne doğru savruldu.

Derrick Varian'ın yanına gelmeden önce kardeşine kafa attı ve Varian'ın kolunu omuzlarına doladı. "Hadi, seni köprüden çıkaralım da yakalım."

Erik Derrick'e doğru koştu ve onu ısırdı. Derrick kardeşini tekmeledi. "Sana ihanet etmiyorum, seni aptal. Hayatını kurtarıyorum."

Derrick Varian'ın yerden kalkmasına yardım ederken Erik hâlâ çılgılık atıyordu. Faran olağanüstü bir iş çıkarıyordu ama o bile çoğalan Adoni'yi zapt edemiyordu.

Köprünün kenarına ulaştıklarında, Merrick Derrick'i ileri doğru itti. Derrick bıraktı ve Varian yere düştü. Ayakta duramayacak kadar yaralıydı. Tek hissedebildiği dayanılmaz bir acı ve garip bir uyuşukluktu.

"Onu bize ver."

"Hayır."

Merrick saldırdı.

Derrick onu kafasından yakaladı. "Köprüyü ateşleyin."

Varian, görüşü azaldığı için köprüye zar zor odaklanabiliyordu. Kan öksürürken lanet okudu. Yine de büyüsünü çağırmak için kendini zorladı. Vücudu şarj olurken, doğrudan tahtaya bir patlama gönderdi. Tahta hemen tutuştu.

Ateş, dalgaların kıyıya vurması gibi köprünün üzerine yayıldı. Ve yandıkça Sagremor'un görüntüsünü gördü. Şövalye kılıcını çekmiş, tam ortada duruyordu. İnanamıyormuş gibi alevlere baktı, sonra yüzünde huzurlu bir ifadeyle Varian'ı kılıcıyla selamladı ve dumanın içinde kayboldu.

Yine de kardeşler savaştı.

Varian birinin ona yaklaştığını duydu. Onlarla savaşmak için ayağa kalkmaya çalışarak yuvarlandı.

Kılıcını almak için mücadele etti. Yukarı bakınca, bir şey

gördü... Hayır, bu olamazdı.

Ve bildiği sonraki şey, her şeyin karardığıydı.

Bölüm 18

Varian yavaşça kendine geldi. Acının geri gelmesini bekledi ama gelmedi. Onun yerine saçlarında nazik bir el hissetti ve biberiye ile lavanta kokusunu aldı.

Gözlerini açtığında ormanın griliğini görmedi ya da savaş sesleri. Açık bir pencereden içeri sızan güneş ışığını gördü. Ve Aquila Penmerlin'in odasında yerde yatıyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Merlin, kız başını eğmiş ona bakarken sordu.

Varian onun arkasında Merewyn ve Blaise'i görene kadar kaşlarını çattı. Merewyn ona bir gülümseme sundu, o da Blaise'le konuşmadan önce ona karşılık verdi. "Beni iyileştirdin mi?"

Blaise başını salladı. "Seni yerde kanlar içinde bırakamazdım. Berbat bir dağınıklık yaratıyordun. Temizlemek zorunda olmadığımı sevindim."

Merewyn elini çekmeden önce mandrake'ye gözlerini devirdi. Varian gruplarında kimin eksik olduğunu fark edince kaşlarını çattı. "Faran nerede?"

"Faran?" Blaise sordu.

"Gitmek zorunda kaldı," diye açıkladı Merlin.

Blaise de Varian'ın kaşlarını çattı. "Faran kim?"

"Bir arkadaş." Varian ayağa kalkarken Merlin geri adım attı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İtiraf etmeliyim ki, bıçaklanmaktan ve kuşatılmaktan gerçekten yoruldum."

Merlin onun yanından Merewyn'in yükseldiği yere baktı.
"Söylemeliyim ki sanırım Merewyn de en az senin kadar bıkmaya başladı."

Zavallı kadın ne zaman morali bozursa onunla ilgilenen tek kişi gibi görüldüğü için bunu tahmin edebiliyordu. Ama bu olanları açıklamıyordu.

Merewyn onun büyüünü bozmak için yerlerini satmamış

olsaydı... Kardeşler mi?

"Üçüzler nerede?" diye sordu Blaise.

"Derrick televizyon odasında *Lost*'un tekrarlarına takılmış durumda. Merrick ve Erik alt kattaki nezarethanede serinliyorlar."

Oldukça kolay kurtulmuşlardı ve bunda onun hoşuna gitmeyen bir şey vardı. "Onları Emrys'e teslim etmeliydin."

"Bunu düşündüm. Ama babam onları öldürecekti ve Derrick de onlarınkini feda ederek senin hayatını kurtardığı için kendini suçlu hissedecekti. Bu şekilde pişmanlık duymadan iyi bir adam olacak."

Mandrake görüldüğünden çok daha akıllıydı. "Beau nerede?"

"Garafyn'le birlikte, ve bu çok korkutucu bir düşünce, ha? Garafyn'in kişiliğinden bir şeyler kaparsa Tanrı yardımcımız olsun. Ondan çakıl yapmak zorunda kalacağız."

Varian buna katılmak zorundaydı. Garafyn formaldehit içmek gibi sonradan edinilen bir tattı.

Varian tekrar Merlin'e döndü. "Merewyn sana iyi haberi verdi mi?"

"Ne haberi?"

"Hainimizin kimliğini biliyor." Merlin'in

gözleri büyüdü. "Emin mi?" Merewyn

başını salladı.

Varian, "Onu sima olarak tanıyor," diye açıkladı. "Ama ismen değil."

"O zaman dikkat etmeli ve onu bulana kadar saklamalıyız. Eğer onu ilk o görürse, muhtemelen öldürmeye çalışacaktır."

"Merak etmeyin. Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim."

Blaise boğazını temizledi. "Siz ikinizin birbirinize şaşı şaşı bakmanızı izlemek inanılmaz eğlenceli olsa da -ve lütfen sesimdeki alaycılığa dikkat edin- sanırım ben gidip Seren ve Kerrigan'ı biraz rahatsız edeceğim. Bebeği falan kontrol edeceğim. Sonra görüşürüz." Odadan çıkıp gözden kayboldu.

Merlin onun gidişine güldü. "Güçlerini geri aldığı için çok mutlu. Peki ya sen?"

"Sormak zorunda mısın?"

Merlin onlardan uzaklaşmaya başladı, sonra içinden acı veren bir şey geçmiş gibi durakladı.

Varian eliyle onu sabitledi. "İyi misin?" Yüzü korkunç

derecede solgundu. "Morgen beni çağırıyor." "Seni nasıl

çağırıyor?"

Elini uzattı ve masadan küçük bir kristal küre uçtu
Varian'ın yanında, ona doğru. Havada asılı kaldı, yanardöner kırmızı bir renk
alana kadar döndü.

Ortasından bir ışık yayılıyordu. Işık, Morgen'in yüzünü oluştururken üzerlerine ürkütücü bir parıltı yaydı.

Üçüne de sanki en aşağı yaşam formlarıymış gibi baktı. Bunu Kraliçe Kaltak'tan duymak çok eğlenceliydi.

Morgen Merlin'e ters ters baktı. "Sende bana ait olan bir şey var."

"Gerçekten öyle düşünmüyorum."

"Oh evet. Öyle."

"Peki sen ne iddia ediyorsun?" "Mercia'lı

Merewyn."

Varian Merewyn'in elini tutarak onunla dünya arasına girdi. "Cehennem gibi."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Varian," diye tersledi Narishka arka plandan. "Sana bundan daha iyisini öğrettim."

"Elbette anne, ama yanımda iki bayan var ve senden öğrendiğim dille onları rahatsız etmek istemiyorum."

Morgen'in boğazından şeytani bir kahkaha yükseldi. "Onu yumuşatmanın yolu bu değil, Varian." Bakışları Merlin'e kaydı. "O bizim malımız. Onu geri istiyoruz."

Varian öfkeyle dişlerini sıktı. "Cesedimi çiğnemeniz gerek."

"Bu şartlar bizim için kabul edilebilir."

Varian kürenin içinden uzanıp ikisini de öldürmek istedi. Keşke yapabilseydi.

"Ya Varian ya da Merewyn yarım saat içinde bize dönmeli ya da..."

"Yoksa ne olur?" Merlin sordu.

"Merewyn oracıkta ölür." Morgen siyah kumla dolu bir kum saatini çevirdi. "Eğer son tane de düşerse ve salonumda kimse yoksa, son nefesini verecek."

Varian öfkesi patlarken güçleriyle topu paramparça etti. Merlin onun öfkesini sineye çekti.

"Annemin onu almasına izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğimiz yok. Oraya neden bir daha gidemeyeceğinizi biliyorsunuz."

Merewyn, Merlin'in kalem ve kâğıt bıraktığı masaya doğru ilerlerken Varian başını salladı. Kaşlarını çatarak Merewyn'in bir şeyler karalamasını ve sonra kâğıdı ona getirmesini izledi.

Kelimeleri okuduğunda kalbi paramparça oldu.

Bana annenin seni buna zorlayacağını ve zamanı geldiğinde beni ona kurban edeceğini söylemiştin. Bu işin yolu bu.

"Hayır!" diye hırladı, kâğıdı yumruğunun arasına aldı. "Oraya geri dönmene izin vermeyeceğim." Yardım için Merlin'e baktı. "Merewyn haini tanıyor. Ben bilmiyorum. Onu sana verebilir."

"Oraya geri dönersen annen seni öldürür."

Muhtemelen öyledir. Ama güçleri bozulmadan geri dönecekti. Onu alt etmek istiyorlarsa, bırakın etsinler. "Bırak denesin."

Merewyn, Varian'ın konuşmasını dinlerken dehşete kapılmıştı. Onun Camelot'a geri dönmesine izin veremezdi. Anlaşmasını çoktan yapmıştı ve bunun için yapılacak hiçbir şey yoktu.

Ama önce Varian'ın ışığı görmesini sağlayacak bir yol bulmalıydı. Merlin'le daha fazla tartışmaya başladığında bir parmağını onun ağzının üzerine koydu.

Ona bir hiç uğruna ölebileceğini söyleyen adamın şimdi onun hayatı için kendi hayatını vermeye hazır olması ne kadar garipti.

Hiç kimse ona bu kadar çok şey vermemişti.

Tek dileği ona ne hissettiğini söyleyebilmektir. Bunu neden yapmak zorunda olduğunu syleyebilmeyi. Onu sevdiğini syleyebilmeyi.

Ama bunun yerine tek yapabildiği ona, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermektir.

Sanki Merlin anlamış gibi geri çekildi. "Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." Bir an sonra ortadan kayboldu.

Varian tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Merlin! Bundan o kadar kolay kurtulamazsın."

Kapıya doğru ilerlerken Merewyn onun kolunu tuttu ve dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Onun tadı sessizce nefesini kesmesine neden oldu. Dürüst olmak gerekirse, tek istediği buydu. Onunla kalmak ve ona sonsuza dek sarılmak.

Ama kaderlerinde asla birlikte olmak yoktu. Tek yapabileceği onun dikkatini dağıtmaktı. Bu düşünceyle elini aşağı indirdi ve onun zırhının altına soktu.

Merewyn'in eli karnının derisini okşarken Varian doğru düzgün düşünemiyordu. Daha fazlasını isteyerek zırhını eritip deri ceketini ve pantolonunu giydi.

Elini hemen aşağı kaydırarak onu kavradı. Adamın vücudu anında kabardı. Eli onu ucundan kabzasına kadar okşarken pşmelerini derinleştirdi.

Ve pantolonunu kalçalarının altına doğru iterek onu ortaya çıkardığında, tüm mantıklı düşünceler buharlaştı. Tek odaklanabildiği şey oydu.

Dudaklarından geri çekildi, sonra onun önünde yere çöktü. Göz kapakları ağırlaşan adam onu izlerken nefesini tuttu. Yumuşak ellerinin tersiyle adamın kesesini okşadı ve bir an sonra adamın ucunu içine aldı.

ağzını. Dili onu nazikçe okşarken, onu daha derine ve daha derine götürürken tısladı.

Merewyn onun vücudunun tadını alınca inledi. Morgen'in sarayında öğrendiği bir şey varsa o da erkeklerin hormonlarının kölesi olduğuydu. Bu onların zayıflığıydı.

Ama Morgen ve Narishka'nın aksine, bunu ona zarar vermek için kullanmayacaktı. Tek istediği onu korumaktı, bu da çok az zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Kız onu tatlı tatlı dillerken Varian'ın kalbi küt küt atıyordu. Ama istediği bu değildi.

Onu yerden kaldırmadan önce geri çekildi.

Merewyn onu kızdırmış olabileceğinden korkarak nefesini tuttu. Ama gözlerinde öfke yoktu, sadece arzu vardı. Nefes nefese kalan Merewyn'i masaya doğru kaldırdı, sonra da eteğini beline kadar sıyrarak onu bakışlarına maruz bıraktı.

Adam onu okşamak için elini daldırırken dudağını ısırdı. Bacaklarını daha geniş açarak başını geriye yasladı. Adam içine girmeden bir an önce boğazını öpmek için eğildi.

Onunla öfkeyle sevişti, her vuruşta kendini onun daha derinlerine soktu. Merewyn ona sıkıca sarıldı.

Ama zamanları tehlikeli bir şekilde

kısalıyordu. Vücudu alev alev yanıyor,

ondan daha fazlasını istiyordu.

Varian kendini onun derinliklerine bastırırken vuruşlarını hızlandırdı. Hiçbir kadını onu istediği kadar çok istediğini hatırlamıyordu.

Ellerini onun saçlarına gömdü ve doruğa ulaştığını hissetmeden bir an önce ona sıkıca tutundu. Sessiz zevk çılgınlıkları onu memnun etti ve ona katılana kadar onu teşvik etti.

Vücudu kasılırken ona sarıldı ve onu bir yere götürüp günün geri kalanını onun kollarında çıplak geçirmeyi diledi.

Ama annesi onlara bu huzuru vermeyecekti. Ona hiçbir şeye izin vermezdi.

Gerçeği kabul ederek ondan uzaklaştı.

Adam pantolonunu yukarı çekip bağlarken Merewyn paniğe kapıldı. Ne yapacağını bilemiyordu. Planı onu baştan çıkarmaktı ama onun yerine kendi duyularını sarsmıştı.

Onu burada, Morgen'dan uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydı.
Ne yazık ki bildiği tek bir yol daha vardı.

Adam ondan uzaklaşmaya başladığında, kadın masadan tahta bir tokmak aldı ve adamın kafasına sertçe vurdu. Adam yere yığılmadan bir an önce suçlayıcı bir bakışla ona doğru döndü.

"Narishka!" diye bağırdı kafasının içindeki kadına. *"Ben seninim. Gel beni al."*

Daha kelimeleri düşünmemişti ki Avalon'dan koparılıp Camelot'un renksiz ve sıkıcı dünyasına geri götürüldü.

Merewyn, özellikle de Morgen ve Narishka'nın kendisini beklediğini görünce dehşete kapıldı.

"Ne büyük hayal kırıklığı," diye dudak büktü Morgen. "Varian'ın senin yerine geleceğini umuyordum."

Narishka güldü. "Öyle."

Morgen derin bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Narishka Merewyn'i kendine çekti, sonra onu Morgen'le yüzleşmesi için çevirdi. "Güçleriniz azalıyor mu kraliçem? Onun içindeki güçleri hissetmiyor musun?"

Ne hakkında konuşuyorlardı?

Morgen'in ilgisi alevlendi. "Neden seni küçük sürtük. Hamilesin."

Merewyn inkâr ederek başını salladı. Hamile olamazdı... değil mi?

Tabii ki *olabilir*. En azından teoride. Ama bunu nasıl bilebilirler ki?

Narishka onu saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru çekti. "Ve son zamanlarda onunla birlikteydi. Vücudu hâlâ onun dokunuşunun izlerini taşıyor." Narishka elini Varian'ın onun boynunu emdiği yerde gezdirdi. "Fahişesi ve çocuğu için gelmemesine imkân yok. Onu tam istediğimiz yerde yakaladık. onu."

Hayır! Bu kelime onun içinde yayıldı. Olması gereken bu değildi. Varian'ın güvende olması gerekiyordu. Ve onu korumaya çalışarak yaptığı tek şey, onu bu işin daha da içine sürklemektir.

Yüce Tanrım, ne yapmıştı?

Varian birinin sırtını sıvazlamasıyla yavaşça uyandı. Bunun Merewyn olmasını beklerken Beau'nun başında dikildiğini görünce afalladı.

Gargoyle'a odaklanır odaklanmaz neler olduğunu hatırladı. Merewyn kafasına bir çekikle vurmuştu.

"Leydim nerede?" Beau sessizce sordu.

"Eminim başı derttedir."

"Başın nasıl belada?"

Varian cevap vermedi. Bunun yerine, tamamen onu geri almaya niyetli bir şekilde ayağa kalktı. Tek sorun, kendini Camelot'a ışınlamaya çalıştığında Merlin'in odasında kalmasıydı.

"Merlin," diye tersledi.

Anında onun önünde belirdi.

"Güçlerimi serbest bırak."

"Yapamam. Onları kısıtlayan ben değilim."

"Pardon?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Yemin ederim bunu yapan ben değilim." "Beni Camelot'a gönder."

"Bunu yapamam. Geri dönemeyebilirsin ve ölümünden sorumlu olmamın hiçbir yolu yok."

"Sanki umurundaymış gibi. Şimdi

beni oraya gönder." "Umurumda,

Varian."

Kadının sözleri karşısında küfretti. "Merewyn'i

korumak zorundayım." "O da seni korumaya

çalışıyor."

"Korunmaya ihtiyacım yok. İhtiyacım olan

şey..." Onun sözleri karşısında kaşlarını

kaldırdı. "Öyle mi?"

Camelot'a giden bir yola ihtiyacı olduğunu söylemek istemişti ama Merewyn'in incindiğini düşününce bu sözler boğazında düğümlendi. Keder, ham ve hayal edilemez, onu ele geçirdi. Onu sakat bıraktı. Merewyn'in annesinin ellerinde olduğu düşüncesi onu hiç bilmediği bir seviyede hasta etmişti.

"Merewyn'e ihtiyacım var," dedi basitçe. "Ve hayatımın onun hayatı pahasına satın alındığını bilerek yaşamayacağım. Asla."

Bedensiz alkışlar odayı doldurdu.

Varian kaşlarını çattı. Bu da neydi
böyle?

Dam   ortaya çıkmadan   nce bu d    nce zihninde ancak tamamlanmı tı Merlin'in yanında. Uzun boylu ve kaslı olan kadim tanrı, kaderden   ok bir savaş tanrısına benziyordu. Eksik olan tek   ey zırhıydı ama Dam   asla zırh giymezdi. Bir keresinde Varian'a bunun sebebinin s  rt  nme olduğunu s  ylemi ti.

Tanrı basit bir tunik ve pantolon giymişti. Koyu sarı saçlarını ensesinden k    k bir deri kordonla ba lamı tı. "  yi dedin, Varian. Ama bunun beni   oke ettiğini s  ylemeliyim. Senin gibilerden b  yle bir   ey duyaca ımı hiç d    nmezdim."

"Senin saçmalıkların için zamanım yok, Dam  . Ciddi bir sorunum var."

"Evet, var ve ikiniz de bunun ne kadar vahim olduğunun farkında değilsiniz."

Merlin kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Taraf tutmak benden uzak olsun, ama   u anda, ya lı mommykins ve Morgen'in ellerinde onlara tam olarak istediklerini verebilecek bir araç var."

Merlin'in beti benzi attı. "K  se'yi buldular."

"Hen  z değil. Ama ellerinde bunu yapabilecek biri var."

Varian donakaldı. "Başka bir k  se    valyesi buldular."

Dam   başını salladı.

"Kim?" Merlin sordu. "Hepsinin hesabı tutuldu."

"Evet, ama bir    valye   ld   ve onun yerine bir başkası seçilecek."

Varian Merlin'le  a k n bir bakış alı veri inde bulundu. "Merlin'in   izgisine sahip biri olmalı.... Tanrım, sakın bana Arador olduğunu s  yleme," dedi, kendi başına bir Merlin olan Camelot'un yeni kralının adını kullanarak.

Dam  başını salladı. "Eve daha yakın düşün. Daha doğrusu, o aleti annenine eline veren kendini düşün."

"Sen neden bahsediyorsun?" "Merewyn hamile," diye fısıldadı Merlin.

Varian'ın nefesi, sersemletici bir darbe almış gibi vücudunu terk etti. Aslında, birisi karnına balyoz indirmiş gibi hissediyordu.

Merewyn hamile mi? "Ona gitmeliyim."

Dam 'nin soğuk  elik bakışları onu ısırđı. "Biliyorsun ve senin için her şey bitti. Annen sonunda seni asacak bir ilmik buldu."

"Umurumda değil. Annemin gazabıyla yüzleşmesi için onu orada bırakmayacağım." "Peki onun için en büyük fedakarlığı yapmaya hazır mısın?" "Ne düşünüyorsun?"

Dam 'nin ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bence kelimeler ucuz." İki saniye sonra Varian Camelot'ta yalnızdı.

Miğferi de dahil olmak üzere zırhını çağırdı. Tek bir risk almak istemeyerek kılıcını kınından çıkardı ve güçlerini Merewyn'in yerini belirlemek için kullandı.

Onu bulduğunda durakladı ve içini bir tiksinti dalgası kapladı. Elbette MOD'larla birlikteydi. Annesi onu başka nereye koymuş olabilir ki?

Kendini gelecek savaşa hazırlayarak, kendini onların deliğine doğru ışınladı. Cisimlendiğinde, yönünü bulması bir saniye sürdü. Bracken'ın odasıındaydı ama MOD liderini hiçbir yerde bulamamıştı.

Ancak Merewyn öyleydi. Yerde oturuyordu, boynundan demir bir sandalyeye zincirlenmişti.

Yaklaşan adama dehşet dolu gözlerle baktı. Öfke onu ele geçirirken, bu görüntü onu varlığının merkezine kadar dondurdu. Ona bu şekilde boyun eğdirmeye nasıl cüret ederler?

Miğferi başından çektiği anda korkusu eridi. En azından birkaç kalp atışı için. Sonra eskisinden daha da güçlü bir şekilde geri döndü. "*Gitmek zorundasın.*" Sözleri sessizdi ama adam anlamıştı.

"Yapacağım... seni alır almaz."

Kapıya doğru eliyle işaret ederken başını şiddetle salladı.

"Onu buradan götürürsen, onu öldürürüm."

Varian annesinin sesiyle durakladı. Döndüğünde onu ve Bracken'ı geniş odanın ortasında dururken gördü. "Buna cesaret edemezsin."

"Bahse girme, evlat."

Bu tehdidi yapan annesinden başka biri olsaydı, belki de yapardı. Ama annesinin yalan söylemediğini biliyordu. Görünüşe göre bir tur daha *Anlaşma Yapalım* oynamak zorunda kalacaklardı. "Ne istiyorsun anne?"

"Dünya hakimiyeti. Kan dökme. Savaş. Pek bir şey yok aslında. Ama bana kase şövalyelerini teslim etmenle başlayacağım."

"Bunu yapamam."

"O zaman ölmek zorunda kalacaksın."

"Ne? Artık beni dönüştürmeye çalışmak yok mu?"

"Pek sayılmaz. Seninle zamanımı boşa harcamaya çalışıyorum. Ama ben senin önünde oyuncağına işkence ederken ne kadar güçlü olacağını merak ediyorum."

Varian annesine doğru bir patlama fırlattı. Onu ve Bracken'ı yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Merewyn'i kurtarmak için döndü ama büyüünün onun zincirine karşı işe yaramadığını öğrendi.

Annesi güldü. "Bunu senin için kolaylaştıracağımı düşünmedin mi? O kaltak buraya, bize ait. Benimle bir anlaşma yaptı ve ben onu serbest bırakmadan önce cehennem donacak."

"Hmm... Görünüşe göre Lucifer buz sarkıtlarını kemiriyor."

Varian annesinin yanından geçip Damé'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde durduğunu gördü.

Narishka kendini ayağa kaldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Parmaklarını şıklattı ve Merewyn zincir boğazından düşerken duyulabilir bir nefes verdi. "Malımı topluyorum."

"Ne?" Narishka nefes aldı. "Bunu yapamazsın. Onunla bir sözleşmem var."

"Bir ay döngüsü için evet ve o vadideyken sona erdi. Teknik olarak Merewyn özgür. En azından Varian'ın hayatı karşılığında kendi hayatını bana satana kadar öyleydi."

Varian şaşkınlıkla bakarken çenesi gevşedi.

"Sana söylemesine izin verilmedi," diye açıkladı Damé. "Onun hayatının bedelini ödemeye değip değmeyeceğini görmek istedim. Şansına, sana ve Emrys'e ihanet etmiş gibi görüldüğünde bile onun yanında durdun. İyi adammış. Artık onun hayatı bana ait."

Narishka öfkeyle çılgılık attı. "Onu alamazsınız. Buna izin

vermeyeceğim." "Beni durduramazsın."

Damé onlara doğru ilerlerken Narishka ellerini uzattı.

Varian annesinin Merewyn'e ne fırlattığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama umurunda da değildi. Hiç tereddüt etmeden, onu korumak için üzerine atladı.

Atış, acı veren bir şimşek gibi içinden geçti.

Merewyn, Varian'ın titrediğini hissedince irkildi. Ne bekleyeceğinden emin değildi ama gözleri buluştuğunda tek yapabildiği dehşet içinde bakmak oldu.

Kalbini çalan siyah saçlı güzel şövalye gitmişti. Yerinde yaşlı, sapkın bir adam vardı.

Damé, pişmanlık göstermeyen Narishka'ya küfretti.

Onun yerine güldü. "Şey, onu tekrar çirkinleştirmeyi planlamıştım. Ama bu iş görür. Onu kendine alırsın Damé, Varian da sen onun oyuncağını becerirken başka kimsenin ona dokunamayacağını bilerek yaşar. Gerçekten şiirsel."

Damé küfrederek kendi patlamasını Narishka'ya gönderdi. Narishka'ya sertçe çarptı, onu duvara çarptı ve saçlarını yaktı. Bracken öne doğru bir adım attı, sonra Damé ona dik dik bakınca geri çekildi.

Damé onlarla yüzleşmek için döndü ve bir sonraki nefeste Avalon'a geri döndüler.

Merewyn hâlâ Varian'ı kendisine karşı tutuyordu.

"Gel, Merewyn," dedi Damé. "Gitme vaktimiz geldi."

Merewyn başını salladı. "Onu bırakamam. Bu şekilde

olmaz." "Benimle bir anlaşma yaptın."

"Lütfen," diye yalvardı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Deforme olmanın ve nefret edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Onu bu zalimliğe terk edemem."

Varian onu itmeye çalışarak, "Git," diye nefes aldı. "Ben iyi olacağım. Ayrıca buna alışkınım."

"Hayır," diye nefes aldı gözyaşları dökülmeye başlarken. "Bunu hak etmiyorsun."

Damé ona bakarken başını eğdi. "Yani ne diyorsun, Merewyn? Bu adamı seviyor musun?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Sonsuzluğun geri kalanını benimle geçirmek varken yaşlı, sapkın bir adama kilitli olarak geçirmeyi mi tercih ediyorsun?"

Gerçekten de erkek güzelliğinin timsali olan Damé'ye baktı. Yüzü ve vücudu kusursuzdu. Gücü mutlaktı.

Yine de Merewyn cevabını vermekte tereddüt etmedi. "Sadece o adam Varian ise."

"Bunu söylerken ona bak."

O yaptı. Teni gri ve çukurluydu. Parmakları bükülmüştü. Ama gözleri hâlâ o berrak, güzel yeşildi.

"Hâlâ onunla kalmak istiyor musun? Onunla evlenmeyi?" "Evet."

Damé bir adım öne çıktı. "Ne dediğini bir düşün Merewyn. Bunun ne anlama geldiğini düşünün."

Cevap veremedi, Varian'ın çarpık formunun kendisiyle seviştiği net bir görüntü gördü. Boğumlu, siğilli elleri vücudundaydı.

Ondan iğrenmesi gerekirdi ama nedense iğrenmedi ve ilk kez Varian'ın vadide çirkinleşirken ne demek istediğini anladı.

"Nasıl görüldüğü umurumda değil."

"Hmm... o zaman bana bunu kanıtlayın, ben de anlaşmamızı iptal edeyim."

İçinden bir korku dalgası geçti. "Nasıl

kanıtlayacaksın?" "Öp onu."

"Hepsi bu mu?"

Damé güldü. "Yeterli değil mi?"

Merewyn onunla yüzleşirken Varian irkildi. Eğer şüphelendiği kadar kötü görünseydi, kapıya doğru koşsa bile onu suçlamazdı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Onun kollarına doğru adım attı. "Evet, Varian, istiyorum." Yüzündeki keçeleşmiş saçları geriye doğru taradı. "Nasıl görüldüğün umurumda değil. Benim sevdiğim sensin, görünüşün değil. Mizahını, nezaketini, hatta o küçük horultunu bile uyurken yaparsın."

"Ben horlamam."

Güldü. "Evet, öyle." Ve böylece onun dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Varian çarpık dişleriyle Merewyn'in ağzını ısırıp onunla alay ederken Merewyn kollarını onun omuzlarına doladı.

"Ahhh, iğrenç, bu iğrenç," diye bağırdı Damé. "İnsanlar bir oda bulsun." Tiksintiyle ürperdi. "Peki, sen kazandın. Seni anlamamızdan azat ediyorum. Şimdi kurbağayı öpmeyi bırak. Kör oluyorum."

Merewyn geri çekildi ama sadece Varian'ın eline bir öpücük kondurabilmek için.

Ve o bunu yaparken, parmak ekleminde garip turuncu bir parıltı belirdi. Yavaşça vücuduna yayıldı ve bunu yaparken kendine döndü.

Merewyn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ta ki Damé'nin ne yaptığını anlayana kadar. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Benim bununla hiçbir

ilgim yok." "Ne demek istiyorsun?"

"Narishka'nın büyüünü ben bozmadım. Sen bozdun, tıpkı Varian'ın vadide bozduğu gibi. Büyü yerine bu bir tiksinti büyüü. Bunu bozmanın tek yolu, büyüünün içini görebilecek birini bulmak."

"Ama ben bir büyücünün diğerinin büyüünü bozamayacağını sanıyordum."

"Yapamazsınız," diye açıkladı Varian. "En azından büyü ile. Ama bir insan kalbi her şeyi paramparça edebilir." Damé'ye baktı. "Bunu düşünmeliydim."

"Ah, aklınızda başka şeyler vardı. Şimdi çocuklar, kızdırmam gereken daha çok insan var. Size iyi bir hayat dilerim." Ve bu sözlerle onları yalnız bıraktı.

Varian ellerini her zamanki gibi görmek için çevirdi. Sonra Merewyn'in mutlu bakışlarıyla karşılaştı. "Teşekkür ederim."

"Hayır, benim için geldiğin için teşekkür ederim. Ama bunu neden yaptın?" "Belli değil mi?"

"Deli olduğunu mu? Evet. Bir daha asla böyle bir şey yapma."

Onu kollarına çekti. "Ben deli değilim Merewyn. Ve eğer tehlikedeyse her zaman aptalca ve çılgınca bir şey yaparım."

"Neden?"

"Çünkü bir erkek bir kadını sevdiğinde böyle yapar. Ve senin için hayatımı veririm. Her zaman."

Bu sözler içini parçaladı. Duymayı hiç ummadığı sözlerdi bunlar, özellikle de Varian gibi bir adamdan. "Ben de seni seviyorum."

Ve bu kez öpüşüklerinde Varian daha önce hiç hissetmediği bir şeyi hissetti. Sadece onun sevgisini değil, hayatında ilk kez inancı da vardı. Ona ve en önemlisi de geleceklerine olan inancı.

Sonsöz

Bir ay sonra.

Merewyn hâlâ Varian'ın annesinin onları cezalandırmak için bir yol bulamadığına ***inanamıyordu***. Her sabah midesinde bir korku yumrusuyla uyanıyordu. Ama şimdiye kadar Narishka hiçbir şey yapmamıştı.

Ve her gün geçtikçe Merewyn Varian'ı daha çok sevdi. Onunla geçirdiği her anın değerini biliyordu. Her sohbet, çalınan ve özgürce verilen her öpücük.

Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Avalon'daki küçük şapeldeki hızlı evliliklerinden sonra, oradaki diğerleri ona daha saygılı ve daha nazik davranmaya başlamıştı. Sanki onun yanında olması, onu bir şeytandan çok bir insan olarak görmelerini sağlamıştı.

Hepsinden iyisi, Avalon'da daha önce hiç sahip olmadığı bir şey bulmuştu. Kerrigan'ın karısı Seren'de bir arkadaş. Ufak tefek sarışın, kader onu Caswallen'in dokuma tezgâhından sorumlu kayıp Merlinlerden biri olarak bulana kadar zavallı bir dokumacı çırağıydı.

Kerrigan'ı Morgen'in pençelerinden kurtaran Seren olmuştu ve şimdi ikisi, bebek kızlarıyla birlikte Avalon'u evleri haline getirmişlerdi.

Merewyn hamileliğinden kaynaklanan bir hastalıktan dolayı büyük acılar çekse de Seren şimdi onun yanındaydı. Hastalığa kimin isim verdiğinden emin değildi.

Sabah bulantıları günün herhangi bir saatinde aniden ortaya çıkıyordu.

Az önce koridorda oturup sohbetlerine devam etmek için geri dönmüşlerdi. Bebeğini kucağına alan Seren, Merewyn küçük dikiş çerçevesini kaldırırken nazikçe gülümsüyordu.

"Bu hiç bitmeyecek mi?"

Seren güldü. "Hastalık, evet. Çocuğunuz için korkmak, hayır. Ama endişelenme. Bir Merlin doğuruyorsun. Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, bebeğin güçleri sende dalgalanmaya başlayana kadar bekle. Küçük sevgililer oldukça talepkar olabilirler. Kendinizi tamamen kontrolden çıkmış hissettiğiniz zamanlar oluyor."

Oh ne güzel. Merewyn bu deneyimi yaşamak için sabırsızlanıyordu. "Bu geçer mi?"

Seren, bebeğin daha rahat uyuyabilmesi için kızı Alethea'yı kucağında düzeltti. "Doğumlarından sonra. Bence Merlin taşıyan kadınların bu kadar az çocuk sahibi olmasının nedeni de bu. Bu aslında korkutucu bir şey. bu güçler demleniyor. Ama endişelenmeyin. Ben, Merlin ve diğer sayısız kişi sana bu konuda yardımcı olacağız."

Merewyn ona gülümsedi. "Teşekkür ederim." Bebeğin minik yumruğunu emişini izlerken kendi bebeğini kucağına almak için sabırsızlanıyordu.

Bir grup adam odanın karşısındaki koridora girdiğinde kahkahalar koptu. Merewyn, Merlin'in son görevinden dönen Varian olduğunu düşünerek elindeki nakıştan başını kaldırıp baktı.

Değildi.

Varian'ın bulmaya gittiği adamdı. Hain. Onu grubuyla eğlenirken gören Merewyn'in kanı dondu.

Dehşet içinde, alçak sesle konuşmak için öne doğru eğildi. "Seren? Bors'la konuşan adam kim? Kısa boylu olan mı?"

Seren şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı. "Ademar, neden?"

Merewyn cevap vermedi. Onun dikkatini çekeceğinden korktuğu için konuşmaktan bile çekiniyordu. Haini teşhis edebileceği için, Camelot'tan olduğunu kimseye söylememeye dikkat etmişlerdi. Onun yerine Varian, Blaise ve kardeşlerle vadide tanıştığını söylemişlerdi.

Ademar ona doğru döndü.

Merewyn bakışlarını anında kucağına indirdi ve onun kendisini izlediğini görmemiş olmasını umdu.

Adam onların önünde durana kadar odanın içinde ilerledi. "Selamlar, Leydi Seren. Umarım iyisinizdir?"

Zavallı Seren adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. "Öyleyim, teşekkür ederim Lord Ademar. Ben de size güveniyorum."

"Daha iyi olamazdım." Bakışları Merewyn'e kaydı. "Şirketimizde yenisiniz leydim. Sizi daha önce burada hiç görmemiştim."

Bors arkasından, "O Varian'ın yeni karısı," dedi.

Kocasının adı geçince gözlerinde nefret alevlendi. "Bir eş aldığını duymuştum. Bu kadar güzel olacağını kim bilebilirdi ki?"

Garip, son karşılaşmalarında bu kadar nazik davranmamıştı. Aksine, onu yolundan itip yüzüne tükürmeden önce hakaret etmiş ve aşağılamıştı.

Ona büyüleyici olduğunu düşündüğü bir gülümseme verdi. "Söyleyin bakalım leydim, nerelisiniz?"

O daha cevap vermeden Seren'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Merewyn. Saate dikkat edin. Buradan ayrılmalı ve Kerrigan'la buluşmalıyız."

Merewyn, Seren'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için kaşlarını çatmaya başladı ama sonra arkadaşının gözlerindeki bakışı yakaladı. "Ah evet. Tamamen unutmuşum. Bizi bekliyor olacak."

"Evet, öyle olacak." Seren ayağa kalktı. "Bizi affedin beyler."

Önce o ayağa kalktı, sonra Seren'in kalkmasına yardım etti. Salondan çıktıklarında Merewyn panikten kalbinin yerinden fırlayacağını düşündü.

"Gitmeniz gerektiğini nereden bildiniz?" Merewyn adamlardan uzaklaşır uzaklaşmaz sordu.

Seren ona göz kırptı. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa. Onunla birlikte olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğini söyleyebilirim. Ademar'ın seni neden bu kadar rahatsız ettiğini söylemek ister misin?"

Cevap vermedi. "Merlin'e ulaşmamız gerek."

"Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Üzgünüm ama acele etmeliyiz."

Koridorun sonuna yaklaşmışlardı ki Ademar aniden karşılarında belirdi. Yüzü sertti, geçmelerine izin vermek için hiçbir hareket yapmadı.

"Bir sorun mu var Ademar?" Seren sordu.

Gözlerini Merewyn'e dikti. "Seni tanıyorum, değil mi?"

Bu, dürüstçe cevaplayabileceği bir soruydu. "Hayır. Bilmiyorsun." Onun hakkında hiçbir şey öğrenme zahmetine girmemişti.

Seren'in yanından geçip gitmesine izin verdi ama Merewyn denediğinde onu kolundan yakaladı. "Seninle konuşmamız henüz bitmedi."

"Evet, öyleyiz." Ona sertçe kafa attı ve kolunu kurtardı. "Koş, Seren!"

Merewyn onunla birlikte koşmaya çalıştı ama Ademar kendini toparladı ve onu tekrar yakaladı.

Bu sefer Seren onu patlattı. Bu onu geri savurdu, ama vuruşuna karşılık vermeden önce değil.

Seren'e çarpıp bebeği düşürmesine neden olacağından korkan Merewyn kendini onun önüne attı. Bir sarsıntıyla içinden geçti ve onu yere devirdi. Orada yatıyordu, nefes almakta zorlanırken kolları bacakları titriyordu.

Seren'e tekrar koşmasını söylemek istedi ama acıdan konuşamıyordu.

Ama neyse ki Seren ortadan kayboldu ve onu Ademar'la yalnız bıraktı. Ademar ona doğru yürüdü ve onu elbisesinin önünden tutup yukarı çekti. "Şimdi sen kimsin?"

"O benim karım." Ademar uçmadan bir an önce Varian'ın sesi öfkeyle cınladı. Ondan birkaç adım ötede bir yığın halinde yere düştü.

Varian ortaya çıktı ve onu yakaladı. Ademar'a öyle sert bir ters vuruş yaptı ki Ademar duvardan sekti. Yine de yatışmadı. Ona tekrar tekrar vurdu, toparlanmasına ya da kendini savunmasına fırsat bile vermedi.

Birden Merlin ortaya çıktı. Yüzü öfke konusunda Varian'ınkiyle yarışlıyordu. "Varian, dur!"

Varian yaptı ama kolunu Ademar'ın boynuna dolamadan önce değil. Adam nefes almaya çalışırken gözleri şişti.

"Varian?" Merlin azarladı.

Cevabı basitti. "Merewyn'e vurdu. Onu öldüreceğim." "Varian..."

Onunla bakışlarını kilitledi ve gözlerindeki ifade Merewyn'in kanını dondurdu. Ondan daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve ilk kez kocasının acımasızlığının derinliğini tam olarak anladı.

"Kimse karımı incitemez."

Merlin harekete geçmeden Merewyn ayağa kalktı. "O senin hainin, Merlin. Ademar, Morgen ile birlikte gördüğüm kişi."

Varian'ın gözleri daha da alevlenirken Ademar

tükürdü. "Bundan emin misin?" Merlin sordu.

"Evet. Birkaç kez karşılaştık."

Merlin'in yüzündeki şefkat ve nezaket eridi. Varian'a döndü. Sesi ve tavrı en az Varian'ınki kadar soğuktu. "Onu öldürmeden önce, ona birkaç soru sormamız gerekiyor."

Varian, Ademar'la birlikte gözden kaybolmadan önce

başını eğdi. "Onunla ne yapacaksın?" Merewyn sordu.

"Sadece Morgen'e neler anlattığını öğreneceğim." "Peki

ya sonra?"

Omuz silkti. "Seni, Seren'i ve Alethea'yı tehdit etti. Bu yüzden onun kaderi Kerrigan ve Varian'a bağlı olacak. Ve onun acımasız ölümü göz önüne alındığında

Tarynce, ona ne yapmaya karar verirlerse versinler benim için sorun değil ve eminim Tarynce'in çektiği acıdan çok daha nazik olacaktır." Tereddüt etti. "Ama yine de, söz konusu olan Kerrigan ve Varian... yani belki de değildir."

Varian onu Merlin'in görüldüğü kadar iyi niyetli olmadığı konusunda uyarmıştı. Merewyn şimdi anlamıştı. Avalon Lordları söz konusu olduğunda, onların Merlin'i herhangi bir erkek kadar sert olabilirdi.

Varian Merlin'e hitap etmek için geri döndü. "Seni

bekliyor." Başını ona doğru eğen Merlin çözülde.

"İyi misin?" Varian bakışlarıyla Merewyn'in bedenini tarayarak sordu.

"Biraz sarsıldım ama iyiyim."

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Seren'in bana ihtiyacın olduğunu söylediğini duyduğumda endişeden öleceğimi sandım. Sorunun ne olduğunu söylemedi. Sadece başının dertte olduğunu söyledi."

"Merlin için gittiğini
sanıyordum." "Hayır."

Merewyn gülümsedi ve başını salladı. "Sonunda onu bulduğumuza sevindim. Artık evde kalabilirsin."

"Keşke, ama dışarıda onlardan daha çok var. Daha bulunacak çok hain var. Daha çok savaş olacak. Morgen ve annemi bilirsin. Vazgeçmeyecekler."

Ona bakmak için arkasına yaslandı. "Hayır, ama o zaman biz de yapmayacağız." Adamın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Hayır, yapmayacağız."

Efsane

Büyü ve ihanet dolu bir dünyada, bir kral bölünmüş bir ülkeyi ***birleştirmek*** ve halkına eşi benzeri görülmemiş bir barış dönemi getirmek ***için yükseldi***. Kudretin artık doğruyu yapmadığı bir zaman. Hayalleri olan bir adam, şövalyelik ve onurun dünyasını yarattı.

Merlin'inin rehberliğinde, bu adamın kaderi Pendragon olmaıtı- Yüce Güç Kralı. Ama Arthur birçok düşmanı olan bir adamdı. Hiçbiri kendi kız kardeşi Morgen'den daha büyük değildi. Feylerin kraliçesi, kendi kıskançlıkları ve kardeşinin yerine Pendragon olarak hükmetme arzusu tarafından yönetiliyordu.

Yüzyıllardır anlatılan bir hikaye. Büyük Kral Arthur'un yükselişi ve düşüşü, Yuvarlak Masa'nın yok olmasına yol açan ihanet.

Ama Camlann savaşından sonraki gün ne oldu? Arthur ölümcül şekilde yaralanmış ve Avalon adasına götürölmüşür. Ona gücünü veren Camelot'un kutsal eşyaları kötölükten korunmak için dağıtılmıştır. Yuvarlak Masa parçalanmıştır. İyiler, ölen krallarına ve Arthur'un Merlin'i gizemli bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra ortaya çıkan Penmerlin'e hizmet etmek için Avalon'a çekilmişlerdir.

Camelot artık Morgen ve yoldaşlarının eline geçti. Artık barış ve refahın yeri değil, kutsal olmayanın ülkesi. İblisler, mandraklar ve karanlıklar yeni masanın kardeşliğini oluşturuyor ve Arthur'un yerini almak için başka bir Pendragon öne çıktı.

Bir zamanlar insanken, Şimdi tamamen başka bir Şey. Biri olan bir iblis Tek bir görevi vardır: Yuvarlak Masa'yı yeniden bir araya getirmek ve kutsal nesneleri ele geçirmek. Bunları kontrolü altına aldığında, dünyayı istediği hale getirmekten onu alıkoyacak hiçbir Şey kalmayacaktır.

İnsanlığın tek umudu Arthur'un arkadaşlarından geriye kalanlardır. Artık Yuvarlak Masa'nın Şövalyeleri değil, Avalon'un Lordlarıdır. Ve Pendragon'un baŐarıya ulaŐmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacaklardır.

İyi ve kötü arasındaki çizgi bulanıklaŐtı. Bu bir kaosun ve Őampiyonların. Bir adamın yanlış kişiye g venmesiyle bozulan dengeyi düzeltmek için mücadele eden büyücüler ve savaşçılar.

Zamanın dışında var olan bir aleme hoş geldiniz. Hiçbir Şeyin göründüğü gibi olmadığı bir dünyaya hoş geldiniz. Bu, Karanlık  ağ'dan Arthur'un kırları, tek gerçek kral ile Mordred'in bir gün yeniden savaŐabileceĐi geleceğe doğru uzanıyor.

Onlarınki sınırları olmayan bir dünya. Sınırları olmayan bir yer. Ama bu g   savaŐında sadece bir kazanan olabilir...

Ve kazanmak hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

On Üç Kutsal Nesne

Bunlar Lenmerlin Emrys'in Arthur Pendragon'a emanet **ettiği kutsal nesnelerdi**, böylece Arthur ülkeyi tartışmasız bir şekilde barış içinde yönetebilecekti. Ancak Camelot kötülüğün eline geçip kral ortadan kaybolunca, yeni Penmerlin kutsal nesneleri Waremerlin'lerine emanet etti. İnsanların ve feylerin diyarına dağıldılar ve saklandılar, böylece asla kötülüğün eline düşmeyeceklerdi.

Şimdi kayıp nesneleri geri almak ve yeniden birleştirmek için bir yarış var.

1. Excalibur

Fey tarafından iyilik için yaratılmış bir kılıç. Onu kullanan kişi öldürülemez ve onu kınlayan kını tuttuğu sürece kanı akamaz.

3. Garanhir'in sepeti

Savaş sırasında Pendragon'un ordusunu beslemek için yaratıldı. Bir kişilik yiyecek koyun, yüz kişilik yiyecek çıkacaktır.

5. Kepek Boynuzu

Sepete eşlik etmesi için verilen bu boynuz, içinden içen herkese şarap ve su sağlayacak hiç bitmeyen bir bardaktır.

7. Morrigan'ın Eyeri

Tanrıça Morrigan'ın Penmerlin'e bir hediyesi olan bu şey, kişinin istediği yere anında gitmesini sağlar. Pendragon'un krallığını kolaylıkla denetleyebilmesi için yaratıldı. Hiçbir mesafe ya da zaman çok büyük değildir. Bir kişiyi bir kıtadan diğerine ya da bir zaman diliminden diğerine.

9. Epona'nın Halter'i

Tanrıça Epona tarafından verilen yular, gece yatak direğine asılırsa, ona sahip olan kişiye sabah istediği atı verir.

11. Caswallan Dokuma Tezgahı

Savaş Tanrısı'ndan bir hediye. Bu tezgâhtan çıkan her kumaş, bir ölümlünün eliyle dövülmüş her zırhtan daha güçlü olacaktır. Hiçbir ölümlü silah kumaşı delip geçemez.

13. Yuvarlak Masa

Penmerlin tarafından yaratılan güç masası. Tüm insanlar oturduğunda ve nesneler yerlerine yerleştirildiğinde nihai güç. Masayı kim yönetirse dünyayı da o yönetir.

15. Taranis Taşı

Gök gürültüsü tanrısından bir hediye. Bir şövalye kılıcını bu taşla keskinleştirirse, kılıcı öyle güçlü bir zehirle kaplar ki, kılıcın ufak bir çizdiği bile anında ölüm getirir.

17. Arthur'un Mantosu

Penmerlin'in bir armağanı olan bu hediye, giyen kişinin etrafındaki herkes için görünmez olmasını sağlar.

19. Sirona Küresi

Astronomi tanrıçası tarafından yaratılan bu

Onu elinde tutan kişi en karanlık gecede bile net bir şekilde görebilir.

21. Dagda'nın Kalkanı

Dagda'nın kalkanını tutan kişi insanüstü bir güce sahip olur ve kalkan yerinde durduğu sürece yaralanamaz.

23. Caliburn

Bir fey kılıcı olan bu kılıç, Excalibur'u dengeleyen şeytani kılıçtır. Bu kılıcın daha da fazla gc taşıdığı ve diğer kutsal nesneleri yok edebileceği söylenir.

25. Kutsal Kase

Kimse ne olduğundan ya da nereden geldiğinden tam olarak emin değil. lleri hayata dndrebildiği için en büyük nesnedir.

Kelime dağarcığı

Adoni-elf benzeri yaratıklardan oluşan güzel **bir** ırk. Uzun ve incedirler ve tam bir zalimlik yeteneğine sahiptirler.

Grayling- Adoni **ne** kadar güzel olsa da aslında Camelot'taki hizmetkârlardır.

Mandrake - ejderha veya insan olma yeteneğine sahip **bir** varlık ırkı. Büyülü yetenekleri vardır, ancak şu anda bir ırk olarak Morgen'e kölelik yapmaktadırlar.

Merlin-büyülü danışman.

Miren, duyanı öldürecek kadar güzel bir şarkı söyleyebilen büyülü bir varlık.

MOD'lar-ölümün köleleri. Gelecekteki birçok hikâyede yer alacak ilginç yaratıklar.

Pendragon, Camelot'un Yüce Kralı.

Penmerlin, Camelot'un Yüce Merlin'i.

Sharoc-shadow fey.

Taş Lejyonu- **lanetli** ırk, Taş Lejyonu Garafyn'in komutası altındadır. Gündüzleri, taş gibi oturmaya zorlanan çirkin çirkin yaratıklardır (sadece amblemlerini taşıyan kişi tarafından komuta edilirlse hareket edebilirler), ancak geceleri özgürce hareket edebilirler ve dolunayın ışığı altında tekrar yakışıklı savaşçılar ve şövalyeler şeklini alabilirler
-Ama sadece dolunay onlara dokunduğu sürece. Işığından ayrılırlarsa, hemen çirkin hallerine geri döneceklerdir. Lanetlerini kaldırmanın bir yolu olabileceğini söyleyenler var, ancak şimdiye kadar deneyenlerin hepsi başarısızlık ve ölümle karşılaştı.

Terre derrière le voile-peçenin ardındaki ***ülke***. Zaman ve mekânın dışında var oldukları için hem Avalon hem de Camelot için kullanılan bir terim.

Val Sans Retour-Geri dönüşü olmayan vadi. Camelot'un dışında, lanetlilerin sonsuz sefalet içinde dolaştığı bir bölge.

Herhangi bir Merlin için Waremerlin **terimi**.

Yazar Hakkında

Çok satan yazar KINLEY MACGREGOR erkekleri tanıyor. Kocas ve üç oğluyla birlikte Nashville, Tennessee'nin dışında yaşıyor. Sekiz erkek çocuğun ortasında büyüyen ve şu anda evindeki Y kromozomu sayısından fazla olan MACGREGOR, bir kadının erkeklerle başa çıkmak için sahip olduğu en değerli varlığın mizah duygusu olduğunu fark ediyor. Büyük bir çöp torbası ve bir çift maşadan bahsetmiyorum bile.

Kinley MacGregor adıyla yazdığı Brotherhood of the Sword ve MacAllisters serilerinin çok satan yazarıdır ve alter egosu Sherrilyn Kenyon olarak Dark-Hunter, Sex Camp Diaries ve BAD serilerinin *New York Times* çok satan yazarıdır.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin

New York Times'in çok satan yazarının romanlarına
övgüler

**KINLEY
MACGREGOR**

"[O] kesinlikle eğlendirecek."

Publishers Weekly

"Sayfalar arasında saatlerce sürececek bir eğlence sunuyor."

Oakland Press

Kinley MacGregor tarafından

Avalon'un Lordları

KARANLIĞIN

ŞÖVALYESİ

KARANLIĞIN KILICI

Kılıç Kardeşliği SAVAŞÇININ

DÖNÜŞÜ KARANLIK

ŞAMPİYON

GÜNAH İÇİNDE DOĞAN

İSKOÇ'U EHLİLEŞTİRMEK

HIGHLANDER ARZU

USTASINA SAHİP ÇIKMAK

Deniz Kurtları

BAŞTAN ÇIKARMA

USTASI KENDİ KORSANI

Kopyalama hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

KARANLIKLARIN ŞÖVALYESİ Telif hakkı © 2006 Sherrilyn Kenyon'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

ePub baskısı Ekim 2006 ISBN 9780061746345

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
25 Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
<http://www.harpercollinsebooks.com.au>

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
55 Avenue Road, Suite 2900
Toronto, ON, M5R, 3L2, Kanada
<http://www.harpercollinsebooks.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollinsebooks.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollinsebooks.co.uk>

S

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
<http://www.harpercollinsebooks.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.